

591973304

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

09.64909 Ma

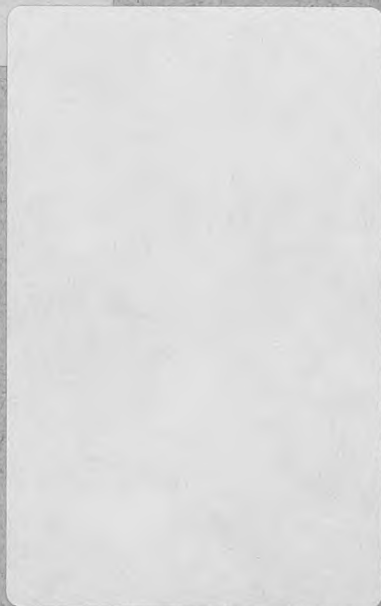
RHB

09.64909

Ma

ll. 1

2. Oplag

HAVNET I GRØFTEN

af

AXEL MARCHER

EN KØBENHAVNERBOG

**ARTHUR-JENSENS FORLAG
VESTERPORT · KØBENHAVN**

HAVNET I GRØFTEN

№ 491

AXEL MARCHER

HAVNET I GRØFTEN

MENNESKER JEG TRAF

EN SAMLING TIVOLIMINDER
MED BILLEDER OG BIOGRAFIER

BY- OG PERSONALHISTORIKEREN *CARL C. CHRISTENSEN*
SAMT FORFATTERNE *CARL V. JENSEN* OG *ARNOLD HENDING*
HAR VELVILLIGST YDET ORIGINALE BIDRAG

2. OPLAG

ARTHUR JENSENS FORLAG

KØBENHAVN 1933

09.408

Qr 94
m

120

Trykt hos J. Jørgensen & Co. · København.

INDHOLD

Statsminister TH. STAUNING: Forord.....	5
CARL V. JENSEN: Hyldestdigt til »Grøften«	7
CARL C. CHRISTENSEN: Livet i »Grøften«, en historisk Oversigt fra 1843–1933.....	9
AXEL MARCHER: Dagligt Liv i »Grøften«, Cause-rier over set og oplevet	25
AXEL MARCHER: Grøftens Gæster i Biografier og Portrætfotografier	85
AXEL MARCHER: Den britiske Udstillings Historie, skrevet i Samarbejde med SVEND WEIKOP, Sekretær i »British Import Union«.....	217
ARNOLD HENDING: »Tivoli«, Digt	270

FORORD

DENNE Bog har sin særlige Karakter, den indeholder et Stykke Personalhistorie, der ikke er værdiløs. Den skildrer i faa Træk et Stykke københavnsk Folkeliv og giver en Række Bidrag til Belysning af Personligheder særlig fra Kunstens, Teatrets og Pressens Verden. »Grøften«, hvor Bogens Handling foregaar — hvis man da kan bruge Ordene Bogens Handling — er et lille Traktørsted, der igennem Tiderne har været besøgt og kendt af alle Københavnerne, som sjældent eller ofte besøgte Tivoli. Det var Familiernes Tilflugtssted, hvor Madkurvene var tilladt, og det var Stedet, hvor en hastig Forfriskning blev indtaget paa Vejen ind eller ud.

Der er en egen Poesi over det kendte Sted, og det er denne Poesi, som Forfatteren til denne Bog har søgt at fastholde til Glæde for de Slægtled, der kommer og ikke kender Stedets Traditioner og Publikum.

Th. Stauning.

GRØFTEN

Gemt hen i et Hjørne, beskyttet mod Vinde
af Træernes Hirdvagt, som skærmende stod,
mens Aarene skænkede Minde paa Minde,
der farvede Slægternes rindende Flod,
saadan ligger Kroen i Lavningens Skød
trods Tidernes Malstrøm og Slægternes Død.

Gemt hen i et Hjørne, hvor Thalia møder
kun mimisk men vennesælt dog Terpsichore,
der ligger en Kro, hvor Aanden blev Gløder,
som funklende brændte i Sindene Spor;
thi Mænd med Kultur og Esprit mødtes her
mens Vitsernes Krydsild skød frem mellem Trær.

Gemt hen i et Hjørne, hvor Lunheden svøber
sin varmende Kappe om larmtrætte Mænd,
der finder vi Kroen, hvor Dagene støber
en lys Atmosfære, der drager os hen
til Vennernes Bord, hvor Livsglæden slaar
sit Flammesværd ud med en Styrke af Vaar.

Et Secel omtrent har du ligget hernede
beskedent gemt hen i en hyggelig Krog;
set Tiderne ændres — mødt Somrenes Kæde,
mens Dagene tegned' i Mindernes Bog.
Skønt Tiderne skiftede Væsen og Dragt
forblev du dig selv — *Tradition underlagt.*

Det er Traditionen — din Hægen om Fortid,
som gør, at vi ynder din vidtaabne Favn,
ja, længes imod dig fra gryende Vaartid
til Somren i Maj tænder Livsglædens Bavn.
Det er just din Styrke at Fortiden ler
iblandt alt det Grønne, som om os vi ser.

Man kaldte dig en Gang ved Navn — »Paraplyen«,
og værdig du var til det Ords Symbolik;
thi trætte af Modgangens Regnplask kom Byen
til dig og fik Smil i bekymrede Blik.
Du værner som den Gang hver enkelt Gæst
mod Skuffelsers Regnskyl — og kalder til Fest.

Du skiftede Navn i Tiden, der vandred,
som Floden mod Havet iler afsted,
men vekslende Tider fik ikke forandret
din blide Idyl og din Guldalder-Fred;
thi Fortiden bærer du frem til det Ny,
og Nutiden skænker i Fremtid du Ly.

Fra Lavningens Skød stiger Latterens Bølger
med Vitsernes Skumsprøjt fra Bord og til Bord.
Vi er en Familie — hverandre vi følger
og Smilene farver de venlige Ord.
— At havne i Grøften, det ynder kun faa —
i »Grøften« at havne, kan Byen forstaa.

Carl V. Jensen.

LIVET I GRØFTEN
EN HISTORISK OVERSIGT FRA
1843—1933
AF
CARL C. CHRISTENSEN

Naar Dagen sænker sig træt og varm
bag Susets mørknende Kroner,
Dit Øre fanger bag Byens Larm
som fjerne flygtige Toner,
og endt er Arbejd', glemt er Alder,
kun Aftenskumringens Guldkær kalder
til Tivoli.

SAALEDES lyder det i den vemodigstemningsfulde Vise »I Tivoli«, som *Carl Dumreicher* skrev ved Studenterforeningens Nytaarsgilde den 9. Januar 1909, en Vise, der giver, hvad Tivoli rummer af Poesi og Minder om ældre og yngre Dage, Minder fra den Tid, man selv var ung og saa alt i et rosenrødt Skær, og om Nuets Tid, hvor man er blevet gammel og graa og lever tilbage i Erindringen om den svundne Ungdom.

Da Tivoli den 15. August 1843 første Gang aabnede sine Porte for et stort og i høj Grad interesseret Publikum, var Pressens Anmeldelser af denne historiske Begivenhed overordentlig velvillige, dog med Undtagelse af to Blade: *Corsaren* og *Kjøbenhavnsposten*.

Corsaren oversaa fuldstændig *Georg Carstensen*, og dens Redaktør, *A. M. Goldschmidt*, lod ham føle sin ironiske Opfattelse af ham. *Københavnspostens* Redaktionssekretær og senere Redaktør, *I. P. Grüne*, fulgte af et godt Hjerte sin Ven Goldschmidts Eksempel og skrev saaledes i sit Blad den 2. September profeterende om Tivoli: »Det torde — — allerede vise sig — —, at dette Etablissement, uagtet alle Entrepreneurernes Anstrengelser, ikke vil være i Stand til for en længere Tid at sikre det den attraaede Betydning..«

»Kalifens Ord er Visdom« sagde man i sin Tid, og Grüne regnedes dengang af adskillige for en Slags »Presse-Kalif«, men hans Profeti holdt ikke Stik; thi 90 Aar er nu henrundne siden dengang, og i disse har Tivoli tilfulde vist, at dets Betydning er stor, ikke alene for København og Provinsen, men tillige for alle de Sommerturister, der udenlands fra kommer til Hovedstaden.

Tivolis Forbillede, det store Etablissement ved Themsens i Londons sydlige Del, *Jane Vaux Hall*, forsvandt allerede for ca. 80 Aar siden, men *Københavns Tivoli* og *Vauxhall* er endnu lige saa ungdomsfrisk og bedaarende som i 1843.

Var man dengang kommet igennem den store Tremmeport og stod inde i Haven, havde man paa venstre Haand, ligesom nu, *Pantomimeteatret*, men dette havde dog ikke et saa karakteristisk Udseende som det nuværende, thi det mindede nærmest om et kolossalt Dukketeater.

Paa hver Side af Teatret var anbragt en »Forfriskningsbuffet« i Form af en udspændt stor kinesisk Parasol eller rettere Paraply, under hvilken Gæsterne da bænkedes sig.

Det var særlig den Buffet, der laa til højre for Teatret, som søgtes af Publikum, og i Folkemunde kaldtes den kun »Paraplyen«. Denne blev den allerførste, noget primitive Begyndelse til den saa kendte og søgte Teaterkafé — »Grøften«.

Stor Plads var der selvfølgelig ikke under »Paraplyen«, og denne blev derfor snart afløst af et stort, hvidt, lukket Telt med skraat Tag, omtrent noget lignende som det, *Johanne Luise Heibergs Moder*, *Madam Pætges*, anvendte som Traktørtelt ved Opgangen til Dyrehavsbakken.

Bagved det nyopførte Telt, som selvfølgelig arvede sin Forgængers Navn, »Paraplyen«, var anbragt et lavt Skur, der benyttedes som Køkken til at koge Vand til Kaffe, The, Toddy etc.

Den ældste Lejer her var en Restauratør *Meyer*, der

som en Specialret serverede varme Pølser, hvilke hans svenskfødte Svigermoder kogte.

»*Paraplyen*« søgtes meget af de paa Tivoli optrædende Artister, bl. a. af Mimikeren *Peter Busholm senior*, den udmærkede Fremstiller af den værdige Kassander-Skikkelse, men en stor Spasmager i det private Liv, hvad han ofte gav Bevis paa i »*Paraplyen*«.

En Dag, da han sad derinde, bad han Meyers Svigermoder give ham en Pølse; hun svarede, anende, at der maatte stikke noget under Forlangendet, afvisende: »Nej, inte för all de, Herr Busholm drifvar gäck med mig.«

»Vist ikke, giv mig en Pølse!«

»Nej! Herren får det inte!«

»Godt, som Mamma vil. Jeg skal nok vide at hævne mig.«

Dermed gik han ud af Teltet og bagved Køkkenskuret, hvor han saa sit Snit til at fire en tynd Snor, til hvilken var fastbundet en Fiskekrog, gennem Skorstenen, hvor efter han vendte tilbage. Medens han passiarede med Mamma, fik han hendes Opmærksomhed henvendt paa et eller andet og fandt derved Lejlighed til at anbringe Fiskekrogen i et Par Pølser, som hun havde lagt paa et Fad for at bringe dem til en Gæst.

Idet hun nu gik ud af Køkkenet med Fadet i Haanden og omtrent var kommet hen til Teltet, fløj Pølserne paa en Gang bort fra Fadet og op gennem Skorstenen.

»Åh Gud! Nu tagar fan alla korfverna!« udraabte hun rædselsslagen og satte sig af lutter Angst paa Jorden med det tomme Fad i Haanden.

Da de tilstedeværende Gæster ilede til for at hjælpe hende op, kunde hun af Skræk kun fremstamme: »Där försvann dom,« og hun troede fuldt og fast, at det var selve Helvedesfyrrsten, der havde taget Pølserne og var fløjet bort med dem gennem Skorstenen.

En anden Restauratør i »*Paraplyen*« var *Christensens*

Enke, og til hende kom en Dag nogle amerikanske Matroser, der rekvirerede »Brandy and Beer«.

Hun kiggede lidt paa dem og gav dem derpaa almindeligt dansk Brændevin samt Hvidtøl, men da Betalingens Time slog, forlangte hun dobbelt Betaling for Varerne.

Pludselig rejste en af Matroserne sig op og sagde paa bedste og bredeste københavnsk: »Nu ska' De ha' saa mange Slags Tak, lille Madam, men jeg vil barestens gøre Dem opmærksom paa, at Sopkenerne ellers kun koster 2 Skilling og Hvidtøllet 4 Skilling, mens De nu er saa nederdrægtig venlig at forlange det dobbelte af os. Det kalder jeg for Optrækkeri, og nu gaar jeg, spille mig, lige til Didrektionen og melder Dem for Deres Venlighed imod os.«

Daanefærdig gav Madam Christensen Amerikanerne mange gode Ord i Forbindelse med et flot, gratis Aftensbord med Tilbehør af diverse Glas varm Punch, og der kom ingen Klage til »Didriktionen«.

Efterhaanden som Aarene gik, steg Publikums Fordringer til Tivolis Restauranter mere og mere, og hvor smukke og stilfulde end Georg Carstensens Bygninger var, bestod de dog for en stor Del kun af tynde Brædder med paa-slaaet malet Lærred, og de var gennemgaaende forældede.

»Pantomimeteatret«, der skrev sig fra 1843, var heller ikke tidssvarende mere, og dets Garderobes snævre og ubekvemme.

Tivoli besluttede derfor at opføre en ny Teaterbygning efter Professor *Vilh. Dahlerups* Tegning i kinesisk Stil, med to Smaaspir og en kinesisk Inskription »Vi more os med Folket« over Prosceniet, hvortil kom det morsomme Paafund med et Fortæppe i Form af en Paafugl med udfoldet Hale, der klapper sammen og tilligemed Paafuglen langsomt synker ned i Teaterkælderens som Tegn paa, at nu begynder Forestillingen.

I det nye »Pantomimeteater«, der toges i Brug den 11.

Maj 1874 (dog uden Paafugletæppet, thi det kom først noget senere i Sæsonen), indrettedes i dets højre Side et lille Kafélokale, der fik Navnet »Teaterkafeen«, og dermed var den tidligere populære Betegnelse »Paraplyen« skrinlagt; i hvert Fald i Tivoli, thi en anden Kafé i København, »Café de l'Europe«, arvede det gamle Navn og bærer det den Dag i Dag.

Det nye Lokale, til hvilket Indgangen var gennem en Dør i Façaden — den blev dog senere omdannet til Vindu, og en ny indrettet paa det nuværende Sted —, bestod kun af to Rum, et større og et mindre. Det større er det nuværende Serveringslokale, fra hvilket nu fører en Dør til Buffetlokalet, medens det mindre, der kun var forsynet med et smalt Vindu, nu benyttes som Privatkontor for Restauratøren og ikke mere tjener som Serveringslokale.

Noget overvættets elegant Indtryk gjorde i sin Tid ikke det største Værelse, hvis eneste Prydelser vistnok kun var to Gipsbuster, forestillende de to Tivolikoryfæer: *H. C. Lumbye* og *N. H. Volkersen*.

Op til Lokalets Bagvæg mod Industribygningen stod den store Skænk med Flasker og Glas, og foran denne var en Disk med en stor Glasmontre, i hvilken laa til behagelig Udvalg vel belagt Smørrebrød samt de lokale Lækkerier: Krebs, Krabber, Rejer etc.

De fleste af »Teaterkafeen«s Gæster, enten de nu sad inde i selve Lokalerne eller ude i det fri under Træerne, havde dog selv deres Smørrebrød med hjemmefra, og det var kun undtagelsesvis, at man flottede sig med at udvælge Smørrebrødet fra Disken, bag hvilken Restauratrice Fru *Meyer* i mange Aar førte Sceptret med en alt besejrende Elskværdighed, der dog ved visse Lejligheder kunde afløses af en stor Bestemthed og Myndighed.

De Drikkevarer, man i sin Tid nød til sit Smørrebrød, var Bayersk Øl (serveret ligesom nu i Krus), Hvidtøl samt

Bitterøl (som det yngre Slægtled ikke kender) og Akvavit, men denne blev sandelig ikke dengang skænket i et lille Maaleglas, thi man fik hele Flasken serveret paa Bordet til behagelig Afbenyttelse, hvis man da ikke nøjedes med at bestille »en lille Karaffel«, der rummede nogle faa Glas af det klare Fluidum.

Af andre Drikke — foruden Kaffe, The og Chokolade — var der da varm og kold Punch, enten af Rom (Mensdorfer), Kognak (Caminade) eller Arrak, samt Sherry-cobblers, der serveredes med knust Is og Straarør.

Den nu saa yndede Drik Whisky og Soda kendtes ikke; derimod drak man Kognak og Soda, og Sodavandsflaskerne havde dengang ikke Patentpropper, men Korkpropper, der var fastgjort med Staaltraad, som gik ned omkring Flaskehalsen. At løsne dem paa den rigtige Maade, saa Proppen med et Smæld som det i »Champagnealop« for op i Luften og Vandet ned i Glasset uden at spildes udenfor dette, var en Behændighedskunst for Datidens Opvartere (som da ikke var avancerede til Tjenere; det kom senere).

Whisky var ganske vist kendt, men kun i Forbindelse med varmt Vand, Sukker og en Skive Citron, altsaa som Toddy, og der fandtes da herhjemme kun et eneste Mærke, nemlig »Lorne« og ikke som nu en Embarras de richesse af Whiskymærker.

Forøvrigt regnedes det i Datiden for Débauche at drikke Whiskytoddy, og saa man nogen nyde denne Drik, puffede den ene til den anden for at gøre opmærksom paa, at »derhenne sad en og drak Whiskytoddy«, og man var dybt forarget derover.

»Teaterkafeen« blev en udpræget Artist- og Musiker-kafé, hvorimod den for et halvt Aarhundrede siden ikke var noget egentligt Samlingssted for Journalister, hvilket den senere blev.

I de Tider saas her hver Dag efter Prøver og Forestil-

linger Pantomimeteatrets populære faste Stab: *Volkersen, Harald Hesse, Peter Busholm junior, Bjælke-Olsen, Scheiding senior, Ibsen, Schmidt*, samt den yngre Aargang: *Oskar Larsen, Wiggo Wendrich, Max Freytag, Carl Scheiding* og senere *Carl Pedersen* m. fl.

En særlig stor Aften var det i »Teaterkafeen«, naar Pantomimeteatrets Personale havde Benefice og efter Forestillingen samledes i og udenfor det lille Lokale med alle dets trofaste Beundrere blandt Publikum, der aldrig svigtede nogen Pantomime, og mangen Ungersvend stillede hin Aften henede for paa nært Hold at kunne se og, hvis Heldet tilsmilede ham, undseelig fremstammede de fire Ord — »Tak for i Aften« — til Teatrets to charmerende Kolumbiner *Anna Kjærrumgaard* og *Olga Jensen*.

Stot og roligt gik det sommerlige Bedsteborgerliv i Teaterkafeen med dens lange, smalle Tarm af Lysthuse, Borde og Bænke i den Dal, hvori Teatret ligger, og det er netop denne Beliggenhed i Lavningen, der i Folkemunde har givet Kafeen det saa betegnende Navn — »Grøften«, et Navn, der i Virkeligheden er fuldstændig uofficielt indenfor selve »Aktieselskabet Tivoli«, men som dog er accepteret i en saa officiel Haandbog som Telefonbogen.

Den Mand, der skabte »Grøften«s Ry og store Popularitet, var *Lauritz Johansen*, bedst kendt under Tilnavnene »*Skipperen*« og »*Svoget*«; thi det var under hans eminent dygtige Ledelse, at den blev det faste Samlingssted for de Artister, der om Sommeren optræder i København, for Forfattere, Journalister, Skuespillere og alle dem, der har mere eller mindre Tilknytning til disse Kredse.

»*Skipperen*« var for Publikum Inkarnationen af Forvoventhed, naar han, staaende paa ét Ben paa Ballonens Gondolrand, svingede sin guldtressede Kasket (der burde opbevares paa Tivolis Museum) hilsende til den jublende Folkeskare, medens hans Luftballon, enten det nu var

»*Aborren*«, med hvilken han foretog sin allerførste Luftfart Søndag den 25. August 1889, »*Rødspætten*« eller »*Kuglen*«, der bar ham ved hans 117. og sidste Opstigning i 1905, pilsnart forsvandt i Skyernes Rige.

Da »*Grøften*« i Aaret 1900 stod overfor et Lejerskifte, vakte det stor og udelt Glæde hos Publikum, at Tivolis Direktion, i Spidsen for hvilken dengang stod Grosserer *T. S. Thrane*, valgte Luftskipper *Lauritz Johansen* som Leder af Kafeen, thi en bedre Mand kunde der næppe tænkes, da han netop var i Besiddelse af de Egenskaber, en ideel Restauratør skal have: Dygtighed, Lydhørhed for Publikums Ønsker, Elskværdighed blandet med Myndighed og fremfor alt Popularitet.

Alt dette havde *Lauritz Johansen*, men der var dog en eneste Ting, som han vist ikke havde, og som neppe nogen huskede paa, at han burde have haft: Borgerskab som Aëronaut, d. v. s. som Luftskipper. Den sidste, der kunde fremvise et saadant, var nemlig *J. W. D. B. Moyel*, som den 21. Maj 1872 af Københavns Magistrat »vandt i Henshold til Næringslovens § 3 Borgerskab som Aëronaut«; senere er der næppe udstedt noget saadant.

Paa Grund af »*Skipperen*«s store Folkekærlighed blev »*Grøften*« et Centrum for alle, Københavnerne som Provinsianere, for Forfattere, Journalister og Kunstnere, men at nævne Navne paa, hvem der kom, er ugørligt, thi det vilde være lettere at sige, hvem der ikke kom. Men en skal dog nævnes, og det er Kaptajn *Wilhelm Weiss*, der med et *Bomber* og *Granater* tog Plads ved Siden af nogle af sine Bekendte, hvorpaa han bestilte en »*Bayser*« samt et Par Stykker Smørrebrød med Køkkensalt til. Her nede kendte alle Gæster saa at sige hverandre, og vilde man træffe en Bekendt paa en af Tivolis store Festaftener, hvad der kan være lige saa vanskeligt som at søge efter en Knappenaal i en Høstak, kunde man sikkert træffe vedkommende i »*Grøften*«; der gik man næppe forgæves.

Det Navn havde Klang hos alle, kun ikke hos »*Skipperen*« selv; thi han yndede ikke Ordet Grøft, der for ham kun rummede mindre behagelige Minder fra hans Ascensioner. Paa en af disse, der førte over Sundet, blev han nemlig med sin Ballon grebet af en Hvirvelvind, som foer saa ilde med dem, at den kastede baade Ballon og Luftskipper i en veritabel Vejgrøft ovre ved Kyrkhedinge, et Par Mil Nord for Malmø.

Siden den Tid havde Johansen en forklarlig Uvilje mod alt, der kaldtes Grøft, og han var i Virkeligheden noget ked af Restaurantens folkelige Navn.

Da Tivoli lukkede sine Porte efter Sæsonen 1919, var det sidste Gang, Publikum havde haft Lejlighed til at hilse paa *Lauritz Johansen*, thi hen paa Efteraaret modtog hans talrige Venner det sørgelige Budskab om, at nu var den Mand, der i 30 Aar havde været knyttet til Tivoli, dels som Luftskipper, dels som Restauratør, afgaaet ved Døden.

Nemt var det ikke at finde den, der skulde løfte Arven efter ham og holde Traditionen vedlige i »*Grøften*«, og Direktør *Arne Petersen* havde et meget vanskeligt Hverv ved at skulle vælge mellem de mange, hver for sig udmærkede Ansøgere til den ledige Restaurant, men en skulde og maatte jo blive den foretrukne.

Det blev *Christian Petersen*, i hvis Turban Appelsinen faldt, og han var en Mand, som Københavnerne, ikke mindst Amagerne, udmærket godt kendte baade af Navn og af Gavn.

Ude paa Amager, ved Siden af »*Dyveke*«s formodede Sommerbolig, laa omgivet af en stor Have, den gamle Landevejskro »*Røde Kro*«, der var blevet købt af *Christian Petersen* og af denne omdannet til et hyggeligt Forlystelsessted med tilhørende Teater, paa hvilket opførtes folkelige Skuespil og Vaudeviller.

Sjælen i »*Røde Kro*« var *Christian Petersen*, thi han var

ikke alene Krofar og Restauratør, men tillige Teaterdirektør, Iscenesætter, Skuespil- og Vaudevilleforfatter samt last not least — Skuespiller. Alt i alt forenede han i sin egen Person ikke mindre end 5 Bestillinger, saa det er ikke til at undres over, at han følte sig noget træt ved denne Overbebyrdelse og derfor ønskede at komme bort fra en Virksomhed, der krævede 5 Mands Arbejde.

Christian Petersen overtog derfor »Grøften« fra Begyndelsen af Tivolisæsonen 1920, og han havde da foretaget en gennemgribende Restaurering og Ombygning af Kafeen.

Buffeten blev saaledes flyttet fra dens gamle Plads og indrettet i en særlig Sidebygning, fra hvilken en Dør førte ind til det store Serveringslokale. Dettets tidligere Indgangsdør i Façaden blev omdannet til Vindu, og en ny Indgang etableredes i Gavlen mod »Grøften«s Have; i Forbindelse med det nye Buffetværelse indrettedes Spise- og Kaffekøkkenet.

Senere blev Væggene i Serveringslokalet prydet med store Billeder, malede af *Jørgen Lund* og forestillende Interiører med en Mængde »kendte Ansigter« fra Tivoli. Desværre er disse morsomme og karakteristiske Vægmalier forsvundne ved en senere Restaurering af Lokalerne.

Det mindre Serveringslokale lukkedes som saadant og blev til Privatkontor for Restauratøren, men i 1932 blev det erstattet med et nyt, rummeligt Lokale, der indrettedes i Teaterkælderen i Flugt med det store Serveringsværelse.

Indtil *Christian Petersen* overtog »Grøften«, havde denne hovedsagelig været en Smørrebrødskafé, men han omdannede den til tillige at omfatte Servering med smaa og store billige varme Retter, der spændte lige fra Kyllinger til Biksemad og Lobscous.

Betragter man en Aftenstund det brogede Liv, der udfolder sig under de gamle Træer i »Grøften«s Have, føler man et Pust fra den gamle Bedsteborgerligheds Tid.

Folk kommer anstigende i større eller mindre Selskaber og bænker sig enten i Lysthusene eller ude i det Grønne; Madkurvene kommer frem og pakkes ud, og naar Tjenerne er kommet med det nødvendige Service: Fade, Tallerkener, Knive og Gaffer, fordeles det medbragte Smørrebød, saa hver faar, hvad han eller hun synes om; Øllet, Akvaviten, Mælken og Sodavandet bæres omkring, og saa begynder Spisningen under stor Gemytlighed.

Passiaren gaar lystigt fra Bord til Bord, den blaa Røg fra Piber, Cigarer og Cigaretter fortøner sig oppe i Træernes Kroner, forlovede Par smaahtviser i Krogene, Ægtefolk passiarer mere højlydt, medens de ser efter, om Børnene »spiser pænt«, Svigermødrene snakker om Husholdning og Svigerfædrene drøfter indgaaende, hvad de vilde gøre, hvis de var Rigsdagsmænd eller maaske Ministre.

Her hilses med hævede Glas fra det ene Bord til det andet, thi næsten alle kender hverandre. Nye ankomne kære Gæster modtages med Jubelraab: »Sæt dig herhen, Lauritz!!« — »Kom hen til os, Kapelmester!« — »Er Nozen kommet paa Kryds og Tværs af Dem, Professor?« — o. s. v. i det uendelige.

Pudsige Scener kan selvfølgelig ogsaa finde Sted, som da en meget kendt Direktør kom derned en Aftenstund med sin Hustru og bestilte 2 Krus Øl hos en forbipasserende Tjener. Det trak imidlertid ud med Serveringen, og Direktøren sagde derfor til en anden Tjener: »Det var de 2 Krus Øl.« Lidt efter kom imidlertid begge Tjenerne anstigende, hver med to Krus Øl, som blev stillet foran den noget forbavsede Direktør, men da han jo faktisk havde rekvireret Øllet hos to forskellige Tjenere, maatte han finde sig i sin Skæbne og selv drikke de tre Krus, medens hans Hustru nøjedes med det 4.

Over Milieuet i »Groften« er der adskilligt, som minder om »de gode, gamle Dage«, de, der var præget af »bestandig Borgerlighed«, om hin Tid, da man forstod at more

sig selv og andre paa en harmløs, gammeldags Maade, og da man følte sig som en eneste stor Familie, der samledes i fælles Enighed og Samdrægtighed.

Og paa et ældre Menneske virker denne gammeldags Stemning, naar han inde i Tivoli paa en Festaften staar foran »Grøften« og ser ud over Alleernes brogede Lyspragt, ser Bazarens Illumination, de farvede Lysballoner i Træerne, Lysene i »Grøften«, og Promenadeorkesteret der lader gamle, kendte Toner fra Fortiden lyde.

Uvilkaarligt hvisker han da i sit stille Sind noget ve-
modsfuld:

Der gik Du ung, og her gaar Du graa
og nynner gamle Melodier.
Ja, Sommerdrømme og Ungdomsglæde
har sammen slynget en Mindekæde
om Tivoli.

DAGLIGT LIV I GRØFTEN

CAUSERIER OVER SET OG OPLEVET

AF

AXEL MARCHER

*Kom! Lad os gaa ind i Tivoli
og se, om vi møder os der.*

MED disse kendte Strofer vil jeg indlede min Bog og mit Forsøg paa at give et Billede af det Liv, der rører sig i den kendte gamle, kære Have, og specielt af det historiske Traktørsted, der i Folkemunde kendes under Navnet »Grøften«.

Jeg tror at turde sige, at alle Gæster og Funktionærer har ligget under for den ligefrem magisk dragende Magt, som Tivoli er i Besiddelse af.

Saasnart Foraaret melder sin livgivende Genkomst igennem Solens spæde Straalebundt og hilst af spinkle Fuglerøster, der sender Lovsangstoner ud fra nysudsprungne Træer, allerede da stiger Længslen i os imod de gammelkendte Ansigter, som vi maaske ikke har set i den lange, mørke Vinter, og vi ønsker os den Dag nær, da Tivoli aabner sin festlige Portal og indlader os til gyldne og muntre Minders Grosted, gennemrislet af den skæmtsomme Tales fyrige Kildespring.

Vi føler, at jo ældre vi bliver, desto større er den Tiltrækningskraft »Tivoli« har paa os, og naar vi da omsider i Maj paany hilses »velkommen« af vore gamle Kendinge — Portner *Andersen* og Overkontrolør *Olsen* — da lyder det som et Fællesønske blandt Gæsterne: »Gid en god Sommer maa være os beredt og mange gode Stunder vente os i den kære, gamle Have!«

Et af de Steder, hvor Folk først bænker sig, er naturligvis »Grøften«.

Den har i Kraft af gode Traditioner, som der stadig pietetsfuldt holdes Hævd over, en besnærende, dragende Evne.

Har man sat sig tilrette ved et af Bordene under de grønne Træer, mødes man straks af en primitiv Hyggelsefølelse, der i sig gemmer et Pust fra »de gode, gamle Dages« mindre forcerede Tidsperiode.

Her, kun nogle faa Skridt fra Vesterbros enerverende Maskintempo, og centnertunge graa Asfalt, møder man den grønne Idyl indspundet af Fortidens blide Ro og Fred.

Fra gammel Tid har »Grøften« været et Samlingssted for Journalister, Skuespillere og andre Kunstnere, og saaledes er det endnu.

For ca. 14 Aar siden stod den kendte Luftskipper *Lauritz Johansen* som Vært for »Grøftefolket«. Han var en kvik og slagfærdig Mand, der navnlig blandt Børn og unge Mennesker havde talrige Beundrere paa Grund af sine efter Datidens Forhold dristige Ballonopstigninger.

Han elskede, idet Ballonen steg tilvejs, at entre op ad Rebstigen til Gondolen og saaledes staaende svinge sin Hat og raabe: »Paa Gensyn, mine Venner!«

Naar han vendte hjem fra sine Ballonfarter, modtoges han i »Grøften« af Venner og Beundrere og om Aftenen kunde man da altid træffe ham som det glade Midtpunkt i en talrig Vennekreds, der mest bestod af Skuespillere og Journalister.

Ved et godt Stykke Smørrebrød og diverse Glas gik det da løs med muntre Historier og mere eller mindre sandfærdige Anekdoter til Moro ikke blot for det forsamlede Selskab, men ogsaa for de omkringsiddende Gæster.

Blandt hans mange Venner var nu afdøde Skuespiller *Oscar Stribolt*, hvis gode Humør og underfundige Køben-

havnerlune alle værdsatte, samt Forfatteren og Redaktøren *Carl Muusmann*, de unge Forfatteres og Journalisters gode Ven og Raadgiver til hvem mange af Datidens unge Talenter kom til at staa i Taknemmelighedsgæld. Blandt de unge Journalister fra hine Aar, som af Muusmann introduceredes i »Kredsen«, sidder langt de fleste nu i betroede Stillinger, saaledes er Chefredaktøren for B. T.

Luftskipper Johansen.

Carl Th. Jensen, der har faaet betroet det store Tillidshverv, som Formand for Journalistforeningen, en af de Unge fra dengang, og i Taknemmelighed mindes han endnu Muusmanns redebonne Hjælpsomhed, Vejledning og gode Raad.

Forlystelseslivet var ogsaa godt repræsenteret og selv med Fare for eventuelt at komme til at forbigaa nogle, maa jeg dog her nævne Teaterdirektør *Hjalmar Schønfeldt* og Forfatterne *Valdemar Hansen*, *Alfred Kjerulf*, *Knud Lumbye* samt Godsejer *Edvard Bornemann* og den glade, joviale Københavnerdirigent *Carl Johan Meinung*. Cirkusdirektør *Orlando*, et af Datidens store Navne, der bragte Pustet med sig fra den store Verden og »Ekstra»

bladet«s nuværende Medarbejder, Journalist *Oscar Petersen*, hvis muntre Københavnerreplik gjorde sit til at vedligeholde den altid festlige Tone, som hvilede over Krofars Bord, er ligeledes Navne fra denne Luftskipperperiode, hvor alt var Fred og Fordragelighed, og hvor Livsglæden uhæmmet af en Krigs- og Krisetids Knytnæve kunde udfolde sig frit og storladent; thi den Krig, som dengang undertiden kunde komme paa Tale, naar en af dens romantiske Repræsentanter den gamle Kærneka'l Kaptajn *Weiss* viste sig dernede med sin langt yngre Regimentskammerat — »Ekstrabladet«s nuværende fortræffelige Boganmelder m. m., *Georg Nygaard* — var saa langt paa Afstand, at dens bitre Minder laa i Glemselens Brønd, hvorimod de faa lyse og muntre ligefrem ungdommeligt belystes af den næsten hundreaarige Kæmpe — den næsten sagnagtige *Weiss*. Røde Kros daværende Direktør, Skuespiller, Komiker og Restauratør *Chr. Petersen* var ogsaa en af Luftskipperens gode Venner, og da Luftskipperen døde var *Chr. Petersen* den heldige Arvtager af den populære Café.

Chr. Petersen er i sin Handel og Vandel et stille beskeden Menneske, men med et dejligt medført Humør, der bevirker, at Folk aldrig keder sig i hans Selskab.

Han kan fortælle Historier og Anekdoter som kun faa, og selv i Hverdagslivets Travlhed har han Sans for det komiske.

Jeg erindrer en Dag, da en tilfældig og meget vanskelig Gæst kom ind til *Hr. Petersen* ved Buffeten. Han vilde gerne have noget at spise, men alt, hvad der blev foreslaaet ham, faldt ikke i hans Smag.

Omsider siger da *Hr. Petersen*: »Sig mig, min gode Herre, hvad er det i Grunden, De ønsker?« »Ja,« svarede Gæsten, »har De en rigtig fin friskstegt Roastbeef med Bernaisesauce og pommes sauté?« »Næh,« svarede *Hr.*

Hj. Schiønfeldt, Oscar Stribolt, Vald. Hansen, Alf. Kjerulf, Edv. Bornemann,
Knud Lumbye, Carl Johan Meinung.

Olchansky, Carl Muusmann, Oscar Petersen, Luftskipper Johansen.

Petersen, »men jeg har $\frac{1}{2}$ Sild med Smør og Kartoffler, hvis det var noget.«

Gæsten forsvandt i største Hast med et »Nej, Tak,« og Chr. Petersen tog sig et stille Grin, idet han sagde: »Han blev vist kureret for at spille morsom.«

Jeg erindrer ogsaa et Tilfælde, der viser Chr. Petersen som det storsindede Menneske, han er.

Det var i Begyndelsen af min Overtjenervirksomhed i Café »Grøften«, at Hr. Petersen og jeg var blevet uenige, og som det saa ofte gaar, hvor liden Aarsag har stor Virkning, tog det ene Ord det andet, og det resulterede i en temmelig skrap Mund-Duel. Jeg havde hidset mig selv op paa et latterligt spinkelt Grundlag, og da jeg om Aftenen forlod »Tivoli«, dirrede jeg ligefrem af Arrigskab. Jeg sov ikke den Nat, og næste Morgen mødte jeg $\frac{1}{2}$ Time før min Mødetid for rigtigt at kunne modtage Hr. Petersen. Men hvem beskriver den Følelse af Forbavselse, der betog mig, da jeg i fuld Krigsstemming gik ham imøde og blev modtaget af et: »God Morgen! Der har vi jo vor fælles gode Ven, Marcher. Tror De Vejret bliver godt i Dag,« og idet han gav mig et kraftigt Slag over Skulderen føjede han til, »saa skal vi to vel nok tjene Penge!« Jeg var fuldstændig duperet, og mit varme Krigerblod blev straks koldt som en Rødspættes.

Jeg vendte om og beundrede ham, og har gjort det siden.

En af »Tivoli«s sande Venner og Abonnent gennem 50 Aar er *Chr. Andersen*, maaske bedre kendt under Navnet »Dykkeren«.

Dette Navn erhvervede han sig for ca. 50 Aar siden, da han var et almindeligt Samtaleemne i Byen. Her er hans Historie:

København havde paa daværende Tidspunkt faaet Besøg af en Englænder, der rejste Verden rundt som »Vand-

hund«, og blandt andet aabenbarede en usædvanlig Evne til at dykke og forblive under Vandet.

Selv mente han velsagtens, at han var et Unikum paa dette Omraade; thi overalt, hvor han kom frem, udlovede han en Ducør paa 1000 Kr. til den, der kunde opholde sig længere under Vandet end han selv.

Paa sin Fart over Kontinentet havde han endnu ikke truffet nogen, der havde gjort ham Rangen stridig. Men København blev Stedet, hvor Skuffelsen, Ydmygelsen og den deraf følgende Afmagring af Tegnebogen mødte ham.

Chr. Andersen, der paa det Tidspunkt var en ung Mand i Midten af Tyverne, og som, hvad man kan forstaa ved at betragte den Djærvhed og Frejdighed, han endnu sin høje Alder tiltrods lægger for Dagen, havde været lidt ude for adskillige Ting, betænkte sig ikke længe, men modtog Englænderens Udfordring.

Han kastede sig ud i »Tivolisøen«, i det Vand, der adskillige Gange havde lukket sig over Englænderen, og Folk ventede spændt, mens Minutviseren langsomt bevægede sig over Urskiven.

Saa længe blev han under Vandet, at man indstillede sig paa, at Udfordringssummen maaske skulde udbetales til hans Dødsbo; da Chr. Andersen omsider smilende kom op og gjorde Fordring paa at faa de 1000 Kr. udbetalt i levende Live.

Med denne Bedrift havde Chr. Andersen indskrevet sit Navn i Københavns Historie, og Folkevittigheden døbte ham omgaaende »Dykkeren«, det Navn, han med Værdighed har baaret siden da.

Daglig sidder Chr. Andersen her i »Grøften« omgivet, snart af Hustru, Børn og Svigerbørn og snart af gode Venner, til hvem han som f. Eks. nu øser ud af sine rige Ungdomsminder, medens han nyder »en Haj« (det er en »Stjerne« og en Porter blandet).

Han er midt i Fortællingen om interessante Oplevelser fra Stanley-Ekspeditionen, i hvilken han deltog, da han pludselig bryder af og raaber: »Marcher! Har du set Der kommer Statsministeren!«

»Herligt!« Jeg, der kender Statsministerens Lyst til at nyde sin medbragte Smørrebrødspakke i det Fri, faar med den Hurtighed, som kendetegner en københavnsk Tjener, anbragt Tallerken, Kniv, Gaffel, Plat de Menage, og 1 Glas Øl paa det Bord, hvor Statsministerens helst ynder at sidde, og jeg hører ham nu sige: »Ja Marcher Vi bliver vist nogle Stykker, men jeg ved ikke, hvad de øvrige Herrer vil nyde.«

Et Øjeblik senere arriverer Statsministerens gode Ven, Hr. *Osvald Jensen* sammen med Vognmand *Klenz*, og d'Herrer anmoder om en Smørrebrødsseddel, samtidig med at de inviterer Statsministeren paa Smørrebrød.

Hr. *Stauning* afslaar med Tak Invitationen med den Motivering, at han fra sin tidligste Ungdom har vænnet sig til sin medbragte Mad. »Det tiltaler mig mest,« siger Statsministeren, »at sidde her som nu hyggelig og ugenert over min egen hjemlige Mad og nyde et Øjeblikks Fred i de kære gammelkendte Omgivelser.«

Saaledes er Landets »højeste Mand« — menneskelig og folkelig helt igennem.

Da jeg senere serverer Kaffen for d'Herrer, kommer Redaktør *R. V. Jørgensen* fra »Politiken«. Over et Glas Øl studerer han Aviserne, og da han skal gaa for at begive sig afsted til Grønlandsbaaden for at deltage i den danske Rigsdags Delegations Afrejse til Danmarks nordlige Besiddelse, hilser han paa Statsministeren, der ønsker ham Held og Lykke paa Rejsen.

»Har du forresten ikke Lyst til at køre med i min Vogn?« spørger Statsministeren, »jeg skal jo ned og tage Afsked.«

Redaktør *Jørgensen* tager med Tak mod Tilbudet og

bort drager d'Herrer. Bordene staar tomme, men kun for en lille Stund. Her har Stilheden intet blivende Sted.

Nu lyder en Stemme bag mig: »Goddag, min gamle Ven, Marcher!« Den Stemme er ikke til at tage Fejl af, den tilhører »Tivoli«s populære Kapelmester, Promenadeorkestrets dygtige Dirigent *Hjalmar Koefoed*.

Hans Mund former ikke Ordene til Bestilling, men Smilet tilkendegiver, at Manden er den samme som i Gaar, og at Traktementet skal være, som det sædvanligvis er, nemlig: 1 Skibsøl og 1 Snaps.

»Goddag, Hjalmar!« det er Kapelmester *Holck Stilling*, som ankommer. »Goddag Goddag!« svarer Koefoed og fortsætter, »sæt dig ned, du maa jo være tørstig vil du nyde een ja, det vil du vel Marcher Mjød!«

Musiker *Peder Pedersen* har i nogen Tid siddet ved et andet Bord rugende over Dagens Aviser, og da han omsider synes at være færdig, folder han den Avis, han sidst har læst i, sammen og ser sig omkring blandt de besatte Borde. Peder Pedersen, eller, som han kaldes mellem Venner — »Jydepeter« — synes at være i Overensstemmelse med det gamle Ord: »at det ikke er godt for Mennesket at være ene«; thi nu styrer han sin Gang mod det i Øjeblikket værende »musikalske Hjørne«, og snart gaar Talen lystigt blandt Byens kendte tre Spilmænd, hvorfra Latterudbrud, sat ud for et helt Orkester, stiger frem blandt de duvende Træer og hurtigt kalder flere Gæster til.

»Det er dejligt at sidde her mellem glade og gemytlige Mennesker,« siger nu afdøde Kammerraad *Mathiesen*, »man glemmer baade Gigt og anden Plage her i dette grønne Skjul.« — — — »Bare den »gamle Forbryder« vilde sørge for os,« falder *Poul Welander* ind.

Jeg ved, hvem der sigtes til og siger »Ja, naar De har Raad til det, skal jeg nok være der!« »Skrub af!«

lyder det i Kor, og straks efter vender jeg tilbage med Favnen fuld af Fadøl, der er 2 Glas til hver.

Da lyder det som en velindstuderet Replik fra et Talekor »Han er vel nok fræk!« For en saa udsøgt Kompliment maa jeg straks kvittere, og jeg svarer: »Ja, jeg sørger vel nok godt for Dem, men jeg er ogsaa dyr.« »Ja, du er værre end Dyr!« Gemytlig og ligefrem er Tonen blandt disse umiddelbart indtagende og slagfærdige Gæster.

»Goddag allesammen,« det er Skuespiller *Max Freytag*, der ankommer. »Jeg synes I morer jer saa godt.«

Saa faar han Historien om Øllet og siger: »Ja, Marcher er god nok, ham kan I nok ikke rigtig ordne.« »Værs'go, 2 Glas Øl fra Fad!« »Jeg skal sgu' kun have 1 Glas!« »Der kan du se!« siger Journalist *Rolsted*, »Marcher gør ingen Forskel, han lader de rige betale.« Men henvendt til Freytag siger jeg: »Det ene Glas er en Foræring fra mig som Tak for Deres smukke og følte Forsvarstale.« »Godt,« siger Rolsted, »saa maa jeg ogsaa have mit gratis.« »Jeg med,« udbryder Redaktør *Juul* fra B. T., der sidder ved et Bord i Nærheden. »Det var da godt, at jeg tog mig en Sjus.«

»Goddag, kære Venner,« *Pjerrot-Peders* høje Skikkelse toner frem foran det lystige Selskab. »Goddag Peder!« De mange Røster smelder som Hagl mod en Rude. »Sæt dig her,« siger Freytag og byder en Stol frem. »Næ Tak, det bliver vist for store Omgange.« »Sludder, det koster ikke noget i Dag,« lyder det fra Stationsforstander *Tranberg* og Redaktør *Bjerregaard*, »Marcher betaler. Det er endnu billigere end hos Bassedow, der kun kendte een Pris: »En Krone ottetyve Øre.« *Pjerrot-Peder* — i Daaben kaldet Carl Pedersen — planter sin imponante Krop paa den tilbudte Stol og siger: »Ja, lad mig saa blot holde mig til og faa 1 Krus med.«

»Farvel, Hr. Marcher, og mange Tak for i Dag!« Det er

Poul Welander og *Kryds* og *Tværsprofessor Bodi*, der gaar. »Det var en dejlig og billig Dag. Tak for Øllet!«
 »Aah, jeg be'r skulde det være en anden Gang,«
 svarer jeg. Jeg er, hvad man vist kalder »kold og rolig«;
 thi jeg kender jo »Grøften«s Stamgæster og ved, at ingen
 af dem nogen Sinde
 glemmer Gæsternes
 Pligter.

Inde fra Restaura-
 tionslokalet bryder et
 Latteruvejr løs. Det
 er Pantomimeteatrets
 Personale, der indtæ-
 ger en lille Forfrisk-
 ning efter en haard og
 enerverende Prøve.
 Det er morsomt at
 følge den Interesse
 og Glæde, hvormed

Bodi i Arbejde. Selvportræt.

de alle omfatter deres Gerning. Der er den lille *Tove Wal-*
lenstrøm, som man om Vinteren genser som en sød og
 yndig Prinsesse paa »Casino«s Børneteater og *Inga Løff-*
green, der er engageret til at spille sød Dame paa »Det
 ny Teater«, hvilket falder hende saare let, da hun saa
 sandelig ikke behøver at spille sød. *Bisted* danser Solo
 hele Aaret rundt. Naar »Paafuglen« for sidste Gang for-
 kynder, at Pantomimen er færdig den Sommer, forlægger
 han Residensen til »Nørrebros Teater«, og *Marie Løwert*
 genser vi i Vinterens Aftener paa »Folketeatret«s skraa
 Brædder, og lad os samtidig ønske hende Held og Lykke
 som Danmarks Skønhedsdronning i 1933. Ja, saaledes har
 alle disse unge dygtige Mennesker forstaaet at hævde sig,
 saaledes at Engagementerne fortsætter automatisk som
 Almanakkens Aarstider.

»Kan jeg faa lidt at spise?« Det er den populære og

altid smilende Kammermusicus *Fini Henriques*, der skal have stillet sin Sult »Jeg skal ha' Bankekød med Ske,« siger han, »det er vist godt og saa hurtigst muligt et Glas Øl det skal gøre godt paa en gammel Soldat.«

Han kan daarligt faa Fred til at indtage Maden, da han jo er paa Hat med alt, hvad der har Navn i København.

»Goddag, Christian,« lyder det samtidigt fra tre Venner, der fra Hovedindgangen er styret lige lukket mod »Grøften«s Buffet og nu staar foran deres fælles Ven, Værten.

Det er Skuespiller *Johannes Ring*, Skuespillerforeningens Formand gennem 20 Aar, Redaktør *Brockdorf* fra »Aftenbladet« og den nu afdøde Teaterdirektør *Arne Jensen*, der opsøger deres Stambord i den hyggelige Krog tilvenstre i Restaurationen.

»Aah, Marcher vi faar 3 Glas Øl og en Smørrebrødsseddel.«

Efter at de har udsat sig for Smørrebrødsseddelen mange kulinariske Fristelser og afmærket de forskellige Ting, faar jeg Seddelen overrakt samt Ordre til at fremskaffe en dejlig iskold »Harald Jensen«.

Der er altid en egen hyggelig Stemning, naar de tre nævnte Herrer er samlet, eller rettere var samlet; thi Direktør Arne Jensen er jo nu som nævnt afgaaet ved Døden, men den Evne, som disse Gæster havde til stadig at leve med i Tidens Tempo og dog bevare Præget af gamle Dages stilfærdige Hygge og godmodige Humør, virkede velgørende paa den, der daglig omgikkes dem, og skønt det tynder ud i den gamle Garde, er der dog endnu ikke saa faa Repræsentanter fra 80'ernes og 90'ernes muntre Københavnerliv, som trofast Aar efter Aar indfinder sig paa det gamle Samlingssted i Sommerens Eftermiddags- og Aftentimer, og til disse hører saa afgjort »Tivoli«s tidligere Hovedkasserer, Hr. *Ladefoged*.

Igennem 39 Aar har denne Mand været beskæftiget herinde, indtil han i 1924 paa Grund af vaklende Helbred maatte tage sin Afsked.

»Tivoli«, som skænkede ham Manddommens interessante Virkefelt og gav ham en stor Venneskare, bereder ham nu i hans Otium kære Minders billedskarpe Panorama, og Sommer efter Sommer kommer den stilfærdige nu 75-aarige »Tivoli«-Veteran i »Grøften«, hvor Vennekredsen fra hine Aar vel nok er tyndet ud, men hvor Gensynets Hjertelighed til Gengæld virker smittende paa Omgivelserne Det er Trofastheden, det af en forceret Tid saa lidet agtede Begreb, som her manifesterer sig saa smukt.

— »Halløj, Marcher! Vær saa venlig at kalde paa Hr. Hoffland, og bed ham komme herhen og faa en lille En.« Det er Danmarks Kælebarn, Klovnen *August Mische*, som ønsker en Passiar med Kunstnerplærens Direktør Pjerre Hoffland.

Hoffland hilser paa Mische, men beklager ikke at have Tid til at nyde noget, da han har aftalt at mødes med sine Artister hernede.

»Ja, der er de allerede,« siger Hoffland, »Farvel, August, og Tak for Venligheden.«

Pjerre Hoffland sidder nu med sine to Døtre og Sønnen omgivet af et broget Selskab af Alverdens Artister, og »Grøften« har i et Nu faaet et kosmopolitisk Præg; thi Tysk, Engelsk, Fransk og Spansk og mange andre Sprog, som jeg vist ikke engang er i Stand til at identificere, krydser Luften og slaar imod mine Trommehinder i babylonisk Forvirring, men Hoffland og hans Børn boltrer sig rigtigt i dette internationale Selskab, hvor Kammeratskabet synes at sidde til Højbords.

Telefonen kimer det er en Bestilling paa en god Frokost til et større Selskab.

»Tivoli«s Belysningsmester *Persson*, som har hørt mine

anbefalende Ord om forskellige af Forretningens Lækkerier, siger, da han ser mig stærkt optaget af at gøre Borde i Stand: »Naa, var det et godt Selskab?« »Ja, det tør man sige. Det er Spaniens Appelsinkonge, *Mr. Hamilton*, som vil vise sin Glæde og takke for den Gæstfrihed, som danske Venner, har vist ham.

»Goddag i Stuen! *Eet* Krus Øl — *Een* Snaps — *Een* Kuvert og *Een* Avis«, det er *een* Skuespiller — *een Nicolai* og *een Brechling*, som slynger denne *ene* Enetale imod *een* Tjener.

Kun et Øjeblik sidder han uforstyrret, saa kommer Skuespiller *Hjalmar Bendtsen*, der nu er Underregissør ved Statsradiofonien. »Ja, jeg skal ogsaa have en Bid Brød og et Krus,« siger *Hjalmar Bendtsen*, men da jeg er paa Vej mod Buffeten, hører jeg ham raabe: »Marcher, det ene Krus bliver 4!« Jeg vender tilbage med 4 Krus og ser, at Overregissør *Wantzin* fra Radiofonien samt Skuespiller *Erik Winther* i Mellemtiden er kommet til.

— »Goddag, Hr. Marcher!« Redaktør *Dines Pedersens* Hustru staar sød og smilende foran mig og bestiller 3 Kuverter og 1 stort Glas Fadøl. »Jeg venter min Mand og »Kronprinsen«,« den sidstnævnte er naturligvis Sønnen, »og vær venlig at huske Køkkensalt og sur Sennep til min Mand, men De ved jo selv, hvad der skal til.« »Vær'sgo Frue, nu er Bordet i Orden, og der kommer allerede Deres Mand og »Kronprinsen«, kan jeg se.«

»Naa, hvad er der til Middag i Døg?« Det er kgl. Skuespiller *Charles Wilken*, der spørger. »Dejlig Kraftsuppe og friskstegt Flæsksteg,« svarer jeg. »Udmærket, det lyder jo godt, sæt en Portion af, saa kommer jeg Kl. 7.« Umiddelbart efter kommer Skuespillerne *Rasmus Christiansen* og *Charles Tharnæs*, Wilkens udmærkede Kolleger fra Statsscenen og begærer Smørrebrød. »Og lad os saa faa Verdens bedste Øl,« siger de. Jeg springer fluks, glad over at kunne tilfredsstille Folk som disse, der jo

maa have »kongelige« Vaner. Forøvrigt sidder der flere af denne Kategori af Gæster hernede; thi jeg faar nu Øje paa et Bord, hvoromkring kgl. Kammersangerinde *Ellen Beck*, Operasangerinde *Inge Thorsen* og *Else Brems* samt sidstnævntes Fader, Koncertsanger *Anders Brems*, har sat sig.

Da jeg vender tilbage til førstnævnte Bord med Verdens eller var det maaske Værtens bedste Øl, ser jeg, at Forfatteren *Orla Ramsøe* er kommet til, og jeg hører ham sige: »Undskyld, at det varede lidt, før jeg kom, men jeg blev standset herhenne ved et af Bordene af *Victor Schiøler* og Kapelmester *Tuxen*.«

Jeg har ikke selv endnu bemærket, at de nævnte Herrens er kommet, og skynder mig nu ud for at være d'Herrens til Tjeneste, og rigtigt — derhenne sidder Operaens tidligere Chef sammen med *Tuxen*.

Mens jeg serverer for dem, hører jeg, hvor stærkt optaget de er af, at drøfte *Tuxens* forestaaende Eksperiment med et 25 Mands Jazzband, som han skal dirigere i »Tivoli«s Koncertsal.

»Goddag! Goddag!« Det er »Tivoli«s kendte og afholdte Inspektør, der, idet han hurtigt bevæger sig afsted paa sin Inspektionstur, hilser paa de mange Venner, som han har vundet sig herinde under sin Gerning. Det skorter ikke paa Invitationer til den populære Mand, men *Eriksens* Princip er dette: Først Arbejdet og siden Fornøjelserne.

Idet han gaar mig forbi, siger han: »Det er morsomt at se, det er jo næsten hele den samlede københavnske Presse, der har fundet en Oase her i »Grøften«.

»Ja.« svarer jeg — hvem er her i Grunden i Øjeblikket?

Jo, der er Redaktør *N. P. Jensen* fra det Radikale Venstres Korrespondancebureau samt Redaktørerne *Reckendorff*, *Dines Pedersen*, *Wessel*, *Jean Petersen* og *Tippe Lumbye* fra »Social-Demokraten«, *Steen Christensen*, *Forn-*

jotur, Lund-Henriksen og *Rolsted* fra »Aftenbladet«, Redaktørerne *Valdemar Christiansen, Carl Muusmann* og *Dahl* fra »Berlingske Tidende«, Redaktør *Herdahl* fra »Københavns Amts Avis«, Redaktørerne *R. V. Jørgensen, Asfalt Jørgensen* samt Tegneren *Alf. Olsen* fra »Politiken«, Redaktør *Jens Nyberg*, »Berlingske Tidende«, og »Kryds og Tværprofessor« *Bodi* fra »Dagens Nyheder«, Redaktør *Aage Juhl* fra »B. T.«, Redaktør *Nygaard*, der redigerer »Tivoligarden«, samt Journalisterne *Schiørring* og cand. mag. *Niels Th. Thomsen*, og saa er der Redaktør *Sigurd Thomsen*, der særligt virker i Provinspressen og er kendt over hele Landet gennem sine Radiointerviews og inde i »Kahytten« sidder »Jyllandsposten«s Københavnerredaktør, Hr. *Vohlert*, sammen med den tyske Presseattaché *Dietrich*. Den tredje Herre er Direktør *Rasmussen* ovre fra *Motors Forlag*.« I det samme ses et Par vindende Hænder, det er d'Herrer inde fra »Kahytten« som paa denne Maade bringer Inspektøren deres Hyldest. »Ja, der er mange men det er jo ogsaa et godt Sted ikke sandt!«

Inspektør *Eriksen* sender mig et Smil, som jeg udlægger som en Indrømmelse, og hurtigt er han borte, for at iagttage, at alt rundt omkring i Haven er, som det skal være; thi Gæsterne maa ikke have nogen Grund til Klage.

»Der var vel ikke noget galt?« siger Lederen af »Tivoli«s Dukktribune *Helgo Jørgensen* til mig, da Inspektøren er gaaet.

»Nej, det er der aldrig her. Gode Mennesker, godt Humør og en god Forstaaelse er den Treenighed, som kendetegner alt hernede i »Grøften«. Næ, Inspektøren og jeg stod netop og talte om alle de betydelige Mennesker, som kommer i »Grøften«.

»Hvem tror du i Grunden betyder noget. Vi er slettet ud af den menneskelige Tilværelse paa mindre end 5 Minutter.« Det er Skuespiller *Lauritz Olsen*, der kommer

med disse dybsindige Udtalelser. »Du taler som »Oraklet i Nolfi«, siger *Carl Fischer*, der sidder sammen med ham i Selskab med Thalias' trofaste Vogtere: *Osvald Helmuth, Arvid Ringheim, Svend Bille, Bruno Tyron, Angelo Bruun, Ejnar Linden, Hugo Bruun, Munkeboe, Henry Nielsen, Morton* og den gamle *Bewer*.

Det er et herligt Selskab, hvor Humør, muntre Paa-fund og filosofiske Indfald er fremtrædende.

»Goddag, kære Marcher, har De ikke et Par Eftermiddagsblade, jeg kan se. Jeg er spændt paa at læse Kritiken af Alf. Kjerulfs og mit Stykke, »Cigaretpigen«, som i Gaar blev spillet paa »Røde Kro«. Ideen til dette Stykke har vi forresten faaet ved en god lille Frokost hernede i »Grøften«,« siger Forfatteren, den tidligere Teaterdirektør for »Tivoli«s Glassal, *Knud Lumbye*, og jeg overrækker ham en Del Aviser, som han gennemblader, mens et tilfreds Smil breder sig over hans Ansigt, thi Anmelderne har alle haft deres mest elskværdige Pen fremme. »Sig mig, har Revyforfatteren *Rocatis* været her i Dag.« . . . »Ikke endnu, men jeg ved, han kommer . . . for han skal jo træffe Dem hernede.« Knap 5 Minutter senere ankommer *Rocatis*, og snart er de to Spasmagere i en ivrig Samtale. Utallige saakaldte »Rædsler« og hasarderede Vittigheder er sikkert udsprunget af saadanne Samtaler, og jeg glæder mig til i Vinterens Løb at møde disse af mine glade Gæsters fødte »Børn« paa de forskellige Teatre.

»Goddag, Marcher!« Skuespillerne *Johannes Larsen, Torben Krarup, Langballe* og Frøken *Kjærrumgaard* fra Pantomimen jubler i dette Øjeblik ned i »Grøften« med Humøret paa højeste Gear.

Johannes Larsen bestiller 1 Kaffe og kogt Vand . . . »og,« siger han, »det er Hestens Fødselsdag . . . 2 Stykker.« Dette er udlagt 2 tykke Stykker Franskbrød. »Lad ogsaa mig faa Kaffe,« siger Frøken *Kjærrumgaard*, »og

jeg med, falder Torben Krarup ind. »Næ, jeg skal skam ha' et Krus Øl,« siger Langballe, »Tivoli's nye Pjerrot, »lad os blot nyde det, saa længe vi kan.«

Lidt senere kommer Direktøren for Pantomimen, *Poul Huld* sammen med Regissør *Bruhn*. D'Herrer er for Tiden stærkt optaget af Indstudering af en ny Pantomime, ligesom de er beskæftiget med et Arrangement nede ved Søen.

»Vi skal have os et Par Sjusser, dem har vi ærligt fortjent nu har vi snart arbejdet i 3 Døgn.« »Ja,« siger jeg, »De skulde næsten have dobbelt Vægel« »Næ, Tak,« siger Direktøren, »vi taaler ikke noget saa kraftigt men tør i Halsen, det er vi.«

»Goddag, *Olschansky*,« den gamle forhenværende Klovn, som den ældre Generation endnu vil huske fra den Tid, da hans Navn flammede i Berømmelsens stærke Lysskær paa Artisternes Himmel Verden over, kommer nu med Monoklen fastklemt i Øjet og den traditionelle Blomst i Knaphullet.

»Maa jeg faa en »Hank«,« saaledes benævner han altid »Grøften« kendte Krus.

»Skal det være en Snaps til?« spørger jeg. »Næ, det kan den ikke ta' i Dag,« siger han næsten hviskende. Men han faar nu alligevel en; thi jeg ved, hvor glad han bliver, naar man betænker ham med en saadan.

Ud fra Restaurationslokalet kommer et glad Selskab, der har konsumeret en bedre Middag og nu skal nyde Kaffen med de forskellige smaa interessante Raffinements til ude i det Fri. Det er Stentrykker *I. P. Jensen*, der er Leder af den litografiske Fagskole og Præsident for »Sct. Georgs Ordenen«, *Sofus Jacobsen*, der har Æren af at have opført det første Lagkagehus i København, nemlig det, der ligger paa Hjørnet af Gl. Kongevej og Vodroffsvej. Endvidere er der Pantelaaner *Georg Hansen* fra Nansensgade og Værten, der i Dag har spillet Gæstens Rolle i dette glade Selskab.

To Borde sættes sammen, og omkring dette bænker de nævnte Herrer sig, sammen med deres respektive Hustruer, og jeg iler til med et Kaffebords pyntelige Flasker.

»Bare væk med Maaleglassene,« siger Hr. *I. P. Jensen*, »jeg tror en vis Mand plager dig. Skænk du bare op i Svingpokalen. I Dag fester vi nemlig.«

»Sig mig, hvem er den lille Herre, som sidder sammen med Folkesangeren?«

Jeg vender mig om og faar Øje paa den gamle, hvide og af alle saa afholdte *Peter Jensen* — »Folkesangeren«.

»Jo, det er Danmarks mindste Komiker, han gaar under Navnet »Lille Harry«, men hans egentlige Navn er *Harry Hedenvall*. Han har optraadt overalt i Danmark og i Norge, Sverige og Finland.

»Vil du se mit sidste Værk.« Det er Kunstmaleren *Carl L. Nielsen*, der kommer og viser mig et Maleri af Slagtermester *Zingenbergs* Søn til Hest.

»Du skal vel have din sædvanlige Kaffe,« siger jeg. — »Næ, Tak, jeg har travlt, jeg skal hjem og male kgl. Skuespiller *Holger Reenberg*, ja baade ham og hans Søn forresten. Nu vil jeg haabe, de bliver gode.«

»Det er der vist ingen Tvivl om, de Malerier, jeg har set, du har udført, har da alle haft en udmærket Portrætlighed Giv mig lige Navnene paa de forskellige.« »Dem kan jeg sgu' ikke huske allesammen, men jeg kan nævne dig nogle Navne: *Emil Helsengreen*, *Rasmus Christiansen*, Direktør *Wunsch*, Forfatteren *Carl V. Jensen*, Folkesangeren *Peter Jensen*, *Chr. Petersens* Hustru, *Pjerrot Pedersen* naa, men nu maa jeg afsted, Farvel Farvell!«

— Inde i Restaurationen sidder den kendte By- og Personahistoriker *Carl C. Christensen* og straalér lykkeligt over hele Ansigtet trods Krigstidens mørke Skygge, Kriestetiden.

Han har lige nydt en Bøfkarbonade, som jeg paa hans

Forespørgsel har anbefalet ham, og det glæder mig, at selv han, der jo er henvist til daglig at have Fortidens afbalancerede Ro for Øje, og som nødvendigvis derfor fra Tid til anden falder hen i Sammenligninger mellem dengang og nu, finder Behag i Tilværelsen, thi at de øvrige Gæster via »Grøften«s Mad finder Livet ikke blot taaleligt men endogsaa overdaadigt og helt glemmer Valutakontorets lammende Knytnæve eller Norges Kleptomantilbøjeligheder overfor os skikkelige Danske, der tilfældigt ejer et Stykke Land, der af Sne og Is er farvet *hvidt* og som i sin Tid blev opdaget af Erik den *Røde*, hvorfor det naturligvis kaldes *Grønland*, er intet Under.

»Ja, hernede lever man vel nok som Landets bedste Adel,« siger jeg, idet jeg bærer det benyttede Service bort, »og det sætter ogsaa sit Præg i Ansigterne De, f. Eks., ser jo nu saa lykkelig og glad ud som en Nitterdreng ved en Helsingørrevy.«

»Jeg maa tilstaa, at Bøfkarbonaden var god, men« svarer Forfatteren, »det er dog ikke den alene, der betinger Velværet næ, ser De, naar man længe har arbejdet med en Plan og omsider er naaet til Realisation af denne, saa har man Lov at være glad ved Resultatet, og ser De, det er det, jeg er Jeg har nemlig i Dag opnaaet, at der bliver opsat en Mindetavle over en af Landets mest fortjente Mænd nemlig Sprogforskeren Rasmus Rask og saadant et Resultat giver Glæde.«

»Hvorledes gik Deres sidste Bog?«

»Jo, Tak over al Forventning«

»Da var det en temmelig drøj Pris, synes jeg, at »Strøget« kostede, jeg mener«

»Ja, De mener, at 18 Kr. 50 Øre er mange Penge og det er det ogsaa men som sagt, den blev, hvad Boghandlerne kalder en »best seller« Prisen tiltrods.«

Carl C. Christensen og jeg falder altid hen i Samtaler om litterære Værker og Personer, det vil sige »falde

hen« er dog en Sandhed med Modifikation; thi mig til-
lades det ikke at falde hen heldigvis det skal
den stærke Invasion af muntre, hungrende og tørstende
Gæster nok sørge for.

Den unge initiativrige Inspektør fra »Det ny Teater«,
Skuespilleren *Ib Schönberg*, som med stor Interesse har
fulgt min Ide med at skabe et Album af kendte Ansigt-
ter, river mig saaledes ud af mine Synspunkter om »Strø-
get« ved at kalde mig hen til sig.

»Øl for en tørstende Tunge??« spørger jeg.

»Næ, nej, Glasset rummer lidt endnu
næh, Marcher jeg kaldte paa Dem for at gøre
Dem opmærksom paa Hr. *Lauritz Melchior* med Frue,
der kom ledsaget af *Schnedler Petersen* Har De faaet
Melchior til Deres Album?«

Jeg er først lidt undselig og mærker, at min medfødte
Frejdighed føler sig hæmmet, thi jeg mener, at Hr. Mel-
chior med det Verdensry, han har opnaaet, staar saa
uendeligt langt over mig, der skønt jeg bærer Titlen
Overtjener dog kun er en lille Faktor i Samfundet.«

Jeg tager mit mest straalende, servile Smil paa, retter
ved min »Butterfly«, retter Ryggen og retter mig efter
en indre Stemme, der raaber »Gaa paa ham, Marcher!«

Jeg griber i Sprogets Gramsepose og finder vist ad-
skillige flere Ord, end jeg har Brug for, og at en Del af
disse falder over hinanden, medens jeg forsøger at ud-
vikle min Ide for Kammersangeren, beviser bedst min
dybe Respekt for Kunsten og dens Udøvere.

»Det er en glimrende Ide,« siger Hr. Melchior, der har
hørt mit nervøst farvede Foredrag uden Afbrydelse. »Jeg
skal i Aften synge i »Tivoli«s Koncertsal. Kom over paa
Solistværelset Kl. 8½, saa skal jeg nok skrive lidt om
mig selv.«

Jeg kan her tilføje, at da jeg om Aftenen indfandt mig
i Koncertsalen var jeg ikke det mindste grebet af Situa-

tionen; thi jeg havde allerede lært Hr. Melchior at kende som det mest ligefremme Menneske af Verden, der uafhængig af en Verdens Virak dog havde bevaret sin Naturlighed.

Jeg tillod mig i Samtalens Løb at spørge, om Kammerangeren ikke ofte savnede Fædrelandet og den danske Skueplads paa sine Rejser i det Fremmede, og Hr. Melchior svarede

»Jo, og tro mig, jeg glæder mig med et Barns oprigtige Glæde, hver Gang, jeg skal gense Danmark. Herhjemme havde man tilsyneladende ikke saa stærkt Brug for mig, som i Udlandet men alt det er glemt nu Alt er jo gaaet over Forventning Mine Rejser bragte mig gode Engagementer og — lad mig ikke glemme det — ogsaa en dejlig og forstaaende Hustru.«

— Det hænder for mig paa bestemte Tidspunkter, at de undertiden mange Glas, som jeg balancerer afsted med fra Buffeten, kommer i faretruende Bevægelse paa den blanktpolerede Bakke, og jeg maa paakalde al den Energi, som mit Legeme rummer for at betvinge den rytmisk gyngende Bevægelse, som opstaar i mig, naar den under Anførsel af »General« *Scheidung* og Komponisten *Bøker Nielsen* taktfast marcherende »Tivoligarde« sender sin velindstuderede Orkestermusik ud over »Tivoli«.

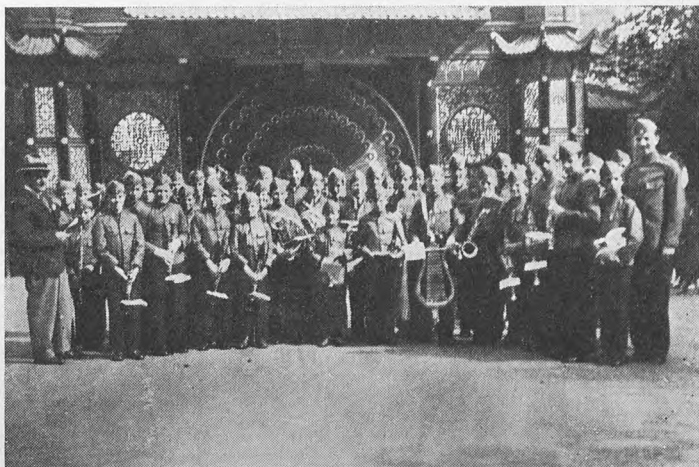
Jeg forstaar, at »General« *Scheidung* stadig forbliver uberørt af Aarene i dette Selskab af glad, foretagsom Ungdom, og Komponisten *Bøker Nielsen*, som instuderer Orkestret, har al mulig Grund til at være tilfreds og stolt over Resultatet, thi det er uden Overdrivelse Skandinaviens bedste Drengeorkester. Disciplinens Aand og Kammeratskabets Tone er den sunde Kerne i denne Garde, hvis pædagogiske Indflydelse paa de enkelte er større og mere gavnlig end de fleste aner.

— — —
Garden er just marcheret forbi, og mens Tonerne endnu

ligesom ligger og svirrer i Luften, er det lykkedes mig at faa Glassene anbragt paa et Bord uden for Rytmens Sfære. »Alle blev reddede!«

En Tjener kommer hen til mig og fortæller, at gamle *Carl Gottschalksen* vil hilse paa mig.

Jeg henter mit Kamera et lille kort Smæld og

Tivoligarden.

»Callemand« er paa Vej til mit Album. Da jeg har faaet hans Biografi, som han har afsluttet med Noderne til »Min lille Kanariefugl,« siger jeg: »Ja, den Sang er vel nok gaaet sin Sejersgang den blev De jo nærmest verdensberømt paa det maa være morsomt for Dem nu paa Deres ældre Dage at have saadanne Minder at tænke tilbage paa.«

»Ja ja jah Det har De Ret i jo jeg har skam kun Grund til at være tilfreds,« og nærmest hviskende fortsætter han, »jo, ser De, naar man ikke selv er ond, bliver man behandlet godt af sine Medmennesker det er nu min Livserfaring. Jeg har nydt Livet

og spredt de Glæder omkring mig, som jeg modtog fra andre.«

»Kære Ven, giv mig et Glas Øl og lidt at spise bestem blot selv Menuen, saa ved jeg, den bliver tilfredsstillende.« Den tidligere Formand for »Tjenerforeningen af 1866« og Redaktør af »Tjenerbladet«, den 70-aarige *Carl Olsen*, staar glad og munter foran mig med sin fremstrakte Haand, hvoraf saa mange i Aarenes Løb har modtaget et godt, ærligt og djærvt Haandslag.

Han har nu naaet »Støvets Aar«, men tro mig, der er intet støvet over hans Person. Glæde over Tilværelsen, som den nu former sig, Glæde over og Tilfredshed ved de mange Arbejdsaar, der ligger bag ham, er den Støvsuger, som gør det af med det af Aarene opsparede — Skuffelsernes og Træthedens Støv. Og *Carl Olsen* har Ret til at føle Glæde og Tilfredshed efter den lange »Arbejdsdag« for det, der blev hans »Hjertebarn«, nemlig Arbejdet for Solidaritetsfølelsen — Arbejdet for at samle Tjenerne i Danmark til en stærk Fagorganisation er lykkedes.

»Ja, Marcher, her føler jeg mig godt tilpas. Man finder jo et sandt Velvære ved at sidde her skærmet mod Byens Larm. Jeg er jo ikke ung mere, men naar man blot som jeg føler sig rask, saa har man dog kun Grund til at være glad og tilfreds, og jeg vil haabe, at jeg endnu i mange Aar maa kunne ty til »Grøften« — til Sommerens faste Mødested for alle os gode Venner, der har holdt sammen i mange Aar.«

»Undskyld vi forstyrrer!« Det er Fabrikant *Nordsig* og Grosserer *Landgreen*, der marcherer frem. »Kan vi faa 2 Sjusser.«

De faar dem omgaaende og sidder nu og diskuterer den fortvivlede Valutasituation. De trøster sig med, at den vist endnu kun er i sin Vorden, og at alt kan blive meget værre, og de enes om at tage, hvad der kommer. Og

virkelig, da Fabrikant Nordsig paany bestiller 2 Sjusser, og de kommer, enes de om at tage dem.

»Skaal! Lad os nyde Whiskyen, saa længe vi har den; det er jo ikke godt at vide, hvorlænge vi faar Lov at købe den hjem,« siger en af d'Herrer med en Stemme, der lyder helt elegisk; men jeg trøster dem med, at det sjældent gaar saa galt, som Præsten prædiker.

»Samhandelen med England bliver sikkert ikke afbrudt,« siger jeg, »thi ingen af Landene er interesseret i andet end Handelssamkvem næh, tro mig, mine Herrer Englænderne vil saamænd stadig forlange »danish butter« og til Gengæld vil Danmark i Almindelighed og »Grøften« i Særdeleshed sørge for »english whisky«.«

»Deres Tro er stærk!«

»Ja, som en af »Grøftens Sjusser,« replicerer jeg og forsvinder for at tage mig af et Selskab af Manegens livsglade Børn, der nu efter endt Forestilling i Cirkus Schumann, næsten traditionstro opsøger en Plads i »Tivolis« hyggelige Hjørne.

»Guten Tag, Herr Ober Wie geht's?«

»Danke schön sehr gut nehmen Sie Platz, meine Herren.«

Det er de tre Brødre *Bronnet* — Verdensklovnerne —, som hurtigt har fundet sig hjemme hernede og som nu sammen med to andre Artister slaar sig ned og forlanger:

»5 dänische Aquaviten.«

Hurtig er Samtalen i Gang, og den gamle Tjener Basse-dow taler Tysk, saa han næppe ved, hvor gammel han er. Bronnet siger: »Her er stille i Aften, er det Vejret, der er Skyld i det, eller er Gæsterne ved at uddø?«

»Næh,« siger Basse-dow, »Vorherre har jo nok taget nogle, og det kan hændes, at Politiet har taget Resten.« En mægtig Latter lyder efter disse Vidsomsord, men alle er dog enige om, at »Grøften«s Gæster hører til den Kategori, som Vorherre og ikke Politiet tager til sig.

Humøret er altid hos disse evigt vandrende Circusbørn paa Højdepunktet. Stadigt ivrigt gestikulerende fortæller de og ler med en Umiddelbarhed, der leder Tanken hen paa en Flok Skolebørn, der er sluppet fri. Det er ikke overdrevet, naar det paastaas, at man ingen andre Steder finder et saa stærkt sammentømret Kammeratskab og en saa dybt rodfæstet Solidaritetsfølelse som blandt Artister.

»Naa, nu varer det kun 8 Dage, saa har vi Fornøjelsen af *Hislops* Besøg i Tivolis Koncertsal.« Det er *Anders Levring*, som betror mig denne dybe Hemmelighed, som forresten længst er sivet ud.

Herr. Levring har gennem ti Aar været Journalist ved »Ekstrabladet«, (Har De hørt det), men er nu ansat ved Københavns Folkeregister, hvor han, som han selv siger, »forulemper Byens Borgere, saa godt han kan.«

»Har han købt Billet?« spørger jeg, mens jeg hurtigt anlægger en maabende Naivitetens Maske.

»Købt Billet! .. Han skal synge .. kender De ikke *Hislop*? .. Verdenstenoren *Hislop*.«

»Aa .. jo .. det er aabenbart fra ham, eller om ham, det stammer .. dette her med »kom *Hislop*! .. kom herved!«

»Kære Marcher,« siger Herr Levring i en Tone, som om han helt har overhørt mine spredte Bemærkninger, »jeg skal træffe Doktor *Lehmann* hervede, han har vel ikke været her?«

»Nej, endnu ikke.«

»Godt. Saa meget desto bedre. Saasnart han kommer, skal jeg bede ham om at undersøge Dem.«

I samme Øjeblik kommer Dr. *Johannes (Jonas) Lehmann* sammen med Redaktør *Kaj R. Dahl* fra »Berlingske Tidende«, og min Hjerne faar ikke Tid til at forme en Replik som Svar paa Levrings sidste udspekulerede Underfundighed, jeg maa forholde mig passiv og afvente de Herrers Ordre.

»Goddag, Anders,« udbryder Doktoren, »ja, her har du os morgenfriske og duelige, men gruelig tørstige. Vi har været i russisk Bad paa Badeanstalten »København« og henvendt til mig fortsætter han, »Øl! .. Øl! .. og atter Øl, skreg den ulykkelige .. giv os at drikke! Det Bad kan vel nok fremkalde tørre Pletter paa en i Forvejen tørstig Sjæl.«

Djurhuus, den eneste færøiske Forfatter som er fast bosiddende i Byen, indfinder sig i det Øjeblik, jeg kommer med det ufejlbarlige Middel til Lindring af de Herrers Lidelser, og da jeg sætter Øllet paa Bordet, siger han paa taget klynkende: »Aa, Marcher, vil De ikke ogsaa række mig en Hank!«

Inde fra Restaurationen, som Gæsterne forresten ogsaa kalder »Kahytten«, lyder i det samme Raabet: »To Sjusser!«

Jeg kigger indenfor og ser, at det er Restauratør *Orla Bock*, der har indfundet sig sammen med Statsministerens gode Ven Vognmand *Osvald Jensen*. De to Sjusser bliver imidlertid hurtigt til tre; thi nu falder Salgsinspektør fra »Carlsberg« Herr *Victor Jensen* ind i Selskabet.

»Marcher .. sig mig, hvem var den høje Herre, som sad sammen med Koncertsalens 2. Kapelmester *Felumb?*« Det er Komponisten til »Il Duce Marchen« *Fritz Nahnsen*, der spørger.

»Det var jo *Ayoë Willumsens* Søn, Klavervirtuosen *Ole Willumsen*. Og der kommer Rolsted, som var Manager for de tre fra det kgl. Teater og Ole Willumsen — det Ensemble, som gjorde saa megen og fortjent Lykke over alt i Danmark.«

Kort efter arriverer 2. Kapelmester i Hjalmar Koefoeds Orkester Herr. *Nørklit*, og saa ved jeg Besked. Herr *Nørklit* skal i en Fart have noget at spise, og jeg skynder mig med at arrangere, saa snart jeg faar Øje paa ham, thi han har ikke meget Tid at give væk af, da han skal over og dirigere Orkestret paa Kunstnerplænen.

»Vi vil gerne have lidt Smørrebrød.«

»Med Fornøjelse,« siger jeg og gør et Bord klar til den af alle Københavnerne forgudede *Marguerite Viby*, som sammen med Manden, Skuespiller og Direktør *Emanuel Gregers* i et kort Nu vil nyde Tilværelsen i Ro og Fred før Pligterne paany binder dem til Apolloteatret, hvor Arbejde og Humør gaar op i en skøn Enhed.

»Saa staar vi op!«

»Er der nogen der skal til Lægen?« svarer jeg og vender mig mod den Mand, hvorfra Raabet lød, *Wallini*, som er en »af de fire ved Flygelet«, de, der altid henriver Folk til Begejstring.

»Goddag, du gamle Dreng!« fortsætter *Wallini* og giver mig et hjerteligt Haandtryk, »kan jeg faa 1 Krus Øl.«

»Det kan du tro .. og det omgaaende .. raske Folk gør altid Lykke i Verden.«

»Har der været nogle af de gamle Drengene hernede?«

»Om der har .. det kan du tro .. og de kommer snart igen.

»Hvem har været her i Dag?«

»*Poul Welander*, *Bodi*, Fabrikant *Dehlsen*, Blikkenslagermestrene *Bisted* og *Lundstrøm*, *Pjerrot-Peder*, *Lundgreen* og ... hvad er det han hedder ... Formanden for Brobygningsarbejderne i Danmark .. jo .. *Petersen*.«

»Goddag .. ja her er jeg igen.« Det er forhenværende Borgerrepræsentant *P. Mikkelsen*, som paa sin egen stille Maade kommer og bestiller sig en Sjus. Han er en hyggelig og interessant Mand at tale med, og det er morsomt at høre ham berette om Socialismens Kampe og Sejre og om de første vanskelige Aar, hvor alt næsten syntes haabløst for Ideens Pionerer. Han selv var i sine unge Aar Kusk og blev som saadan Genstand for de økonomiske Forfølgelser, som rettedes mod dem, der aabent tog Del i Arbejdet for Socialismen. »Jo, det var drøje Aar dengang,« siger han, naar vi drøfter det Emne, »men det Arbejde, der blev udført, har dog ikke været forgæ-

ves. Jeg og de mange med mig, som Gang paa Gang, ganske vist næsten altid under høflige Former, blev afskediget paa Grund af vor politiske Indstilling, har dog set Frugterne af vort Virke i den stærke Fremgang, som har fulgt Partiet. Jeg skulde uskadelliggøres ved, at man nægtede mig Arbejde, men Ideen var sund, og derfor sejrede den, og jeg opnaaede at blive Borgerrepræsentant. Jeg var glad den Dag .. ikke forfængelig glad .. men glad, fordi jeg heri saa et Bevis for Lyssindets og den lyse Tros Berettigelse.«

»Pyh .. hvor er det varmt i Dag .. lad mig faa en iskold Tuborg, men kold maa den endelig være.« Det er *Cirkus-Møller*, ogsaa kaldet »Gøglernes Skræk« eller »Dødsrytteren«. Den sidste Titel erhvervede han sig efter at have kørt looping the loop paa Motorcycle.

Verdenstenoren *Hislop* er nu kommet til København og sammen med Kontorchef *Rydberg* kommer han fra »Tivoli«s Kontor, og jeg hører dem drøfte Hislops nærførelse staaende Optræden i »Tivoli«s Koncertsal.

»Hvem er dog det, der skal spise her, siden De dekorerer Bordet saa fint?« spørger Fru *Holck Stilling*, der lige er kommet hjem fra en Koncerttourne i Sverrig.

»Det er den saakaldte »Firkant«. Den bestaar af Restauratør *Peter Henriksen* fra »Korups Have«, Slagtermester *Schmidt* fra St. Kongensgade, Overbetjent *Vørsing* fra Frederiksberg Opdagelsespoliti og »Grøften«s Vært *Chr. Petersen*. De mødes hver Tirsdag paa Badeanstalten »København«, og saa skiftes de til at spise Middag hos hverandre. Saaledes gaar hver Tirsdag for de Herrer hele Aaret rundt.«

»Goddag, Marcher! Hvordan gaar det?«

»Altid godt, Herr *Carlsen*,« svarer jeg den spørgende med en let Omskrivning af den paagældendes nom de guerre. Det er nemlig Direktøren for »Røde Kro« *Carl Carlsen*, der har indfundet sig.

»Hvorledes har Direktøren det selv?« spørger jeg og serverer en Kaffe og en-stjernet Kognac.

»Tak, jeg maa ikke klage. Det gaar over al Forventning, men der skal jo arbejdes. Klokkeren ti er jeg i min Forretning og forestaar Indkøbene, saa indstuderer jeg Stykkerne, spiller selv Komedie om Aftenen, og naar jeg har indhøstet de sidste Klapsalver fra det fyldte Teater, klæder jeg mig om og indtager Pladsen ved Buffeteten ovre i Danselokalet for omsider at naa Fyraften Klokkeren 3—4 om Morgenen.«

»Saa har De ikke megen Fritid.«

»Næh, men saa længe Helbredet holder til det, er jeg kun glad ved altid at være optaget.«

»Goddag, Herr Direktør!« Det er Journalist *Kaj Bruzen*, der er bleven tør i Halsen af den megen Sommer-varme og som nu absolut skal have 1 Glas Øl at vederkvæge sig paa, før han atter skal paa Bladet. Kun et Øjeblik har de to travlt optagne Mennesker Tid til at sludre sammen, saa forsvinder de begge i Hast.

»Her er vi to Mand høj,« siger Konditor *Axelsen* fra »Tivoli«s Konditori, der kommer i Følge med »Tivoli«s Dyrslæge *Keilgaard*.

»Vi skal have lidt Frokost .. spørg Herr. Petersen, om han har Lyst til en Bid Brød og en Dram.«

Herr Petersen undskylder sig med, at han passer Buffeteten, men omsider lykkes det at faa Restauratøren overtalt, og Passiaren gaar let og bramfrit over en sprængt Aal og andre herlige Frokostpaafund.

Efter Frokosten gaar de Herrer paa Herr Petersens Invitation over for at nyde Kaffen i Axelsens Conditori. »Vi skal jo leve allesammen,« siger Herr Petersen, »og nu har I inviteret paa Frokost i »Grøften«, saa maa jeg nok have Lov at give Kaffe hos min Ven Axelsen.« Og saaledes bliver det.

»Stik mig et Glas Øl i en Fart.« Slagtermester *Randrup*

kommer farende som om han endnu deltog i et Væddeløb og frygtede, at Madsen skulde indhente ham. Det var jo nemlig som bekendt Slagtermester Randrup, der udfordrede Læge Hindhedes »Forsøgskanin« Madsen, og saa kaldet »Bananen«, til en Dyst paa Cycle, hvori Randrup, der som Repræsentant for Kødspiserne fik Navnet »Bøffen«, sejrede.

»Goddag, Herr *Bentzen!*« Kunstmaleren Carl L. Nielsen løfter sin Arm og hilser allerede paa Afstand paa fascistisk Maner paa Maskinmester Bentzen fra Helle-sens Fabrikker. »Goddag og velkommen tilbage fra Ferie .. det har vel været dejlige Dage, De har haft paa Klippeøen .. ja, nu glæder jeg mig til igen at skulle tage fat paa at male Deres Frue og Frøken Datter.«

»Ja, og jeg er spændt paa at se Enderesultatet.... Goddag, Marcher.«

»Goddag, Herr Bentzen, og velkommen hjem.«

»Tak .. Tak .. aa, Marcher .. tag og reserver mig det sædvanlige Bord .. 3 Kuverter ja .. og 1 Krus Øl til mig .. min Kone og Datter maa snart være her.. De ved, Søndag Formiddag svigter vi nødigt.«

»Goddag, Bentzen, og velkommen til Hovedstaden. Det har forhaabentlig været en god Ferie.« Det er »Grøften«s Vært, som deltager i den Velkomsthymne, der altid slynger sig omkring »Grøften«s Stamgæster, naar disse efter endt Ferie atter indtager deres Plads. »Kom indenfor,« fortsætter Herr. Petersen, »og faa dig en Morgenbitter. Det skal vel være en af de rigtige .. en af dem, der kradsler op i Landskabet .. f. Eks. en »Gammel Apothekerbitter.«

To Tunger slaar Smæld og det første Bogstav i vort Alfabet lyder langeligt over de to tømte Glas.

»Den var god .. det er jo en hel Livsfornyelse .. bare nu vor Mor vilde indfinde sig, for saadan en »Dreng« formaar vel nok at vække Appetiten.«

Snart opfyldes Herr Bentzens hede Ønsker, og Familien kaster sig energisk over det Væld af godt og udsøgt Smørrebrød, som pryder Bordet. Kaffen med den traditionelle »Cordial Medoc« bortjager den af Frokosten opstaaede sædvanlige Døsighed, og livsfrisk kan Herr Bentzen da omsider udbryde: »Marcher, maa jeg saa faa en af Forretningens bekendte Sjusser, saa jeg ret føler mig hjemme. Det er dog alligevel her det foregaar.«

»Telefon til Herr Redaktør *Martin Nørgaard*, »Ekstra-bladet«,« siger »Grøften«s gamle Overbuffist *Vontelius*, der i 30 Aar har passet Buffeten hernede og i den Tid vundet sig utallige Venner blandt Gæster og Personale.

Jeg kalder paa Redaktøren, der sammen med sin Frue lige har faaet serveret 2 halve Hummere.

»Det var ovre fra Bladet,« siger han, da han kommer ud fra Telefonboxen, »saa jeg kommer til hurtigt at faa slugt Skalddyret.«

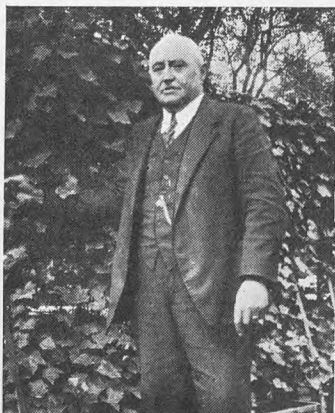
»Det var da kedeligt, at De skal jage saadan,« siger jeg, men Herr Nørgaard svarer: »Naa, hvad . . . man skal jo være glad, at man i det hele taget har Pligter at varetage.«

Idet Herr Nørgaard forlader »Grøften«s Territorium med en Fart, der er paa højeste Gear, er han næsten ved at vælte en Kollega, der ligesom han selv altid har travlt.

Den paagældende er Herr *Fornjotur* fra »Aftenbladet«, en Mand, der helt har helliget sig sin Opgave som Journalist, og som er sit Blad til stor Nytte, da han er overladet med Energi. Herr Fornjotur er trods sin Travlhed altid et stort, straalende Smil, og har altid et venligt Svar til alle de Mennesker, som henvender sig til ham. De to Herrer veksler et Par Ord sammen, og da Herr Fornjotur bænker sig i »Grøften«, staar Sjussen allerede paa Bordet, og fem Minutter efter er han ude for at skaffe Nyheder til Bladet.

»Hov, Du lille, har Du Tid?« Det slaar ned i mig, at

disse knaldskarpe Ord maa være møntet paa min Ring-
hed; thi jeg kender mit fine og velplejede Korpus' snævre
Begrænsning, og vender mig saa hurtigt som kun en lille
Mand kan det, og faar Øje paa den kaldende, Revyfor-
fatteren *Kaj Allen*, som sammen med Revyforfatteren *Al-
fred Kjerulf*, Komponisten *Edvard Brink* og Kodas Di-
rektør *Ravn-Jonsen* her søger et eller flere Midler mod

Overbuffist Vontelius.

tørre Pletter paa Tungen, fremkaldt efter de Herrers Ud-
sagn af den ulidelige Sommer, som i Aar faldt paa en
Onsdag.

»Hvad ønsker de Herrer?« spørger jeg stille og for-
skræmt, og omsider falder det forløsende Ord fra Ravn-
Jonsen, der, efter at Alfred Kjerulf til denne har sagt: »Jeg
maa i en Fart have et Glas at drikke, for jeg er hæs som
en Ravn, Jonsen«, siger: »Saa gør som Direktøren for
Koda — drik dig en Whisky og Soda!« og dermed bliver
det — 4 Whisky og Soda.

Da jeg serverer den attraaede Livseliksir, spørger Kaj
Allen mig om Aarsagen til, at jeg ser saa glad ud, hvor-
til jeg svarer, at dette Møde kun for mit Vedkommende

kan frembringe Glæde, »thi her kan jeg lille Mand jo i Dag lægge en »Al'en« til min Vækst.«

Jeg finder det dog raadeligst skyndsomst at forsvinde, da jeg efter dette ser de Herrers bebrejdende Blikke, der ligesom siger: »At han vover — Amatør!«

Ja, at man tør!

Da en ny Omgang serveres, spørger Alfred Kjerulf mig, om jeg aldrig optræder i Kjole, og før jeg endnu er i Stand til at svare, bemærker en af de Herrer med Ironi i Stemmen, at jeg umuligt kan bære et saadant Klædningsstykke med de korte Ben jeg har, medens en anden fuld af Sarkasme lader det sive ud, at Skræderen sikkert har gjort Brug af sin Ejendomsret og afhentet den. Med den Fart, som en menneskelig Hjerne i heldige Øjeblikke kan reagere, former jeg Svaret, optagende Kampen med disse »arge Fjender«, og jeg lader Serveringsbakken slaa taktfast imod min Haandflade for rigtigt at understrege mine Ord, der kommer automatisk som Skud fra en Mitrailleuse, idet jeg siger:

»Min Paaklædning hernede er ikke Kjole, da mit Ydre naturligvis maa være afstemt efter Gæsterne, og hvad mine Ben angaar, saa er de i hvert Fald lange nok til at naa Jorden, og Kjolen er forlængst betalt, og min Ejendom!«

»Saah..!« kommer det lidt tvivlende fra Alfred Kjerulf, »er den da tinglæst?«

»Tinglæst? Æ..h hvad mener....«

»Ja, har De Skøde paa den, saa maa den jo være tinglæst,« siger den listige Spøgefugl, alvorlig som en Missionær foran et Par Kannibalkæber.

»Naa .. naa, ja .. ja, det vidste jeg ikke noget om, men jeg har heller ingen Ting læst,« udbryder jeg og forsvinder, søgende Dækstilling ved Buffeten, som jeg dog hastigt maa forlade, da jeg erfarer, at et Par Herrer allerede i nogen Tid har ventet paa mig. Det er »B. T.«s to

fortræffelige Medarbejdere, Tegneren *Billmann-Petersen* og Redaktionssekretær *Per Barfoed*, bedst kendt under Pseudonymet — *Bror Mika* —, som har slaæet sig ned ved et Bord, og *Billmann-Petersen* har allerede Tegneblok fremme og er midt i Udkastet til en af de Tegninger, som dagligt følger *Bror Mikas* satirisk betonedede og godmodigt-skæmtsomme Vers, der nyder samme store Popularitet som *Broderens* — *Ærbødigst* — folkeyndede »Dagens Vers«.

De serverede Drinks gør ikke Tjeneste som inspirerens Kraft, thi jeg bemærker, at først da Resultatet foreligger og synes tilfredsstillende, kaster de to Herrer sig over de fyldte Glas, og Talen gaar, mens nye Ideer fødes.

Emil Helsingreen toner nu frem i Horisonten og styrer kæmpemæssig, stærk og bred direkte imod Buffeten, hvor jeg i Øjeblikket er i Færd med at afgive et Par Bestilfinger.

»Goddag, Marcher, er *Christian Petersen* hjemme?« spørger han, og da jeg maa svare benægtende, føjer han til »det er da osse som Fanden, jeg er sku altid uheldig .. hvornaar kan jeg da træffe ham?«

Jeg er saa heldig at kunne berolige ham, ved at meddele, at vi straks venter Restauratøren, hvorefter han tager Plads og bestiller 1 Krus Øl, idet han siger: »Men lad mig vide, naar han er kommet, for jeg vil kraftknuse mig hilse paa den gamle Dreng.«

Aldrig saa snart har jeg faaet sat Øllet paa Bordet, før »Grøften«s Vært dukker frem, og i hans Køl vand følger Skuespillerbrødrene *Henrik* og *Peter Malberg* sammen med Skuespilleren *Rasmus Christiansen*, og *Helsingreens* enlige Tilværelse afløses af et fornøjeligt Samvær med disse Herrer, af hvilke dog *Christian Petersen* hastigt gør sig rede til at forsvinde under *Helsingreens* kraftige Protest. »Nej, nej .. bliv nu her,« siger han, »nu har jeg kraftknuse mig løbet forgæves efter dig, jeg ved ikke, hvor

mange Gange, og saa dukker du kun frem som et Fata morgana, der forsvinder, næsten før jeg har faaet Øje paa det . . . næh, den gaar sku ikke.«

»Ja, men jeg skal blot ud og nedsvælge et Par Stykker Mød ude i Køkkenet, saa kommer jeg tilbage.«

»Dine Lækkerbidskener kan du kraftknuse mig nyde her blandt os, du gamle Bugfordærver.«

Intet hjælper dog, trods al Protest følger Christian Petersen sine Sædvaner, og det er en staaende Skik, at han altid nyder Aftensmaden i Køkkenet.

Dette Maaltid indtages dog saa hastigt, at han snart paany sidder i Vennernes Kred, og da han ser, at Glasene er tomme, bemærker han: »Naa, jeg har nok skyndt mig for meget med at spise . . . jeg ser jeg er kommet lige til min egen Omgang .. Marcher! .. Ræk Mjøden hid!«

Fem fyldte, friske Glas staar snart skummende paa Bordet, glade og muntre fælles Ungdomsminder træder skarpt frem i Erindringen og gør Ordene livfyldte — kaade og sprælske .. og Latteren runger gennem Luften.

»Sig mig, kender De Redaktør *Georg Nygaard* fra »Eks-trabladet«?« spørger Redaktør *Fribert* mig. — »Ja, det skulde jeg mene .. Manden med det sirlige Fipskæg .. jo, det gør jeg rigtignok .. var der noget særligt?«

»Naa, jeg kunde have Lyst til at tale med ham.«

»Jamen, han er hernede .. han sidder lidt længere henne, optaget af en Bog .. skal jeg gøre ham opmærksom paa, at De er hernede?«

Da Herr *Fribert* nikker bekræftende, iler jeg mod den travlt læsende Kritiker, og mit Instinkt siger mig, at det for ham ikke er en af egen Drift søgen Tilflugt til almindeligt Underholdningslitteratur, men noksaa meget et pligt-tro Studium af en nysudkommet Bog.

Da jeg meddeler ham, at Herr *Fribert* ønsker at tale med ham, lukker han det friske Eksemplar af en Bog, lægger nedskrevne Notater omhyggeligt sammen, og snart

efter er en livlig Samtale i Gang mellem de to velkendte Presse-mænd, en Samtale, der omsider brydes, da Herr Fribert bemærker, at han maa afsted for at kunne naa en Teaterpremiere. Da han er ved at tage Afsked, arrangerer en tredie af »Ekstrabladet«s Medarbejdere, nemlig Redaktør *Oscar Petersen*, og da han efter at have udtalt sin Forundring over Friberts hastige Afrejse, erfarer Grundden, siger han: »Ja, gaa du kun bort og spid alle Thalias Talenter paa din elskværdige Pen, saa fortsætter jeg Bachelusmødet med vor gamle Ven Georg endnu et Stykke Tid.«

»Vær hilset i de løvrige Haller!« udslynger jeg patetisk mod den sortlokkede Digter *Arnold Hending*, der sammen med sin litterære Tvillingbroder Forfatteren *Carl V. Jensen* langsomt og husvant skrider mod et ledigt Bord lige ud for Buffeten.

»Goddag, Goddag, min kære .. Øl skal det vist være.« siger Hending, mens Carl V. — Tvillingbroderens populære Kaldenavn — kaster sig over en Avis, jeg rækker ham, og hvori der er en Anmeldelse af hans sidste Digt-samling. »Nedskæring velsagtens,« siger han skeptisk og fortsætter, idet han venligt hilsende nikker til førstnævnte Journalistbord: »Ja, Kritikerne skærer aabenbart kun Bøgerne op for bagefter at kunne skære dem ned.«

Mange og forskellige er de Udtryk, som de iderige Gæster anvender, naar de bestiller den mest gængse Drik hernede — det gode, danske Øl.

Selv en Tjener, der er ny i »Grøften«, vil hurtigt vænne sig til Raabet paa »en Kop« — »en Tallerken« eller »en Grøftekedel«, men jeg maa tilstaa, at jeg blev en Kende chokeret, da jeg pludselig fra Carl V. Jensen hører Raabet: »Naa, skal du ha' dit Øl-Anker!«

Hvem er dog det, der skal have en saa stor Dosis? — Har vi mon Øl nok, saafremt der kommer flere af den Slags Forbrugere?

Min Ængstelse viser sig imidlertid hurtig at være ubegrundet. Det er nemlig Revyforfatteren *Anker Hansen*, Ordene er møntet paa, og selv om han er »Fader« til en saa spirituøs Grammofonmonolog som »Paa Vinstue«, tror jeg dog ikke, at han til denne har været inspireret af egen smertelig Selverfaring, da han altid indtager sine Forfriskninger indenfor Soberhedens Grænser.

Anker Hansen tager imidlertid Sæde blandt de to Parnasbetvingere og Radio — Presse — Teater og — af og til Øl — er det, der udgør Samtaleemnerne, og her som ved alle andre Borde synes det, at *absolut* Enighed kun kan opnaas, naar det drejer sig om det sidstnævnte.

»Naa, men der kommer Charley Dickfield,« udbryder Carl V. og raaber i det samme: »Hallo, Charley!!« — Det er Komponisten *Henry Andersen*, der som Komponist og Musiker bistaar Skuespillerinde Friis Hjorth ved Arrangementet af Radioens Børnekor, som nu arriverer.

Henry Andersen, der lige har udsendt Morgen-Jazzen »Den søvnige Mand«, eller som den i engelsk Oversættelse hedder »The sleepy Pete«, under ovennævnte Pseudonym, er endnu ikke helt fortrolig med dette Navn, i hvert Fald ikke som Kaldenavn — hvorfor det varer noget, før han reagerer overfor Raabet, men faar dog nu Øje paa det lystige Trekløver og stiler hen imod Bordet.

»Goddag! — Goddag! .. Naa, her gaar det nok godt.«

»Ja, dejligt, tag Sæde og giv en Omgang, kære Spillekant.«

»Tak, som byder .. men skynd jer, for jeg skal træffe sammen med *Rostgaard* og *Rydahl* hernede og drøfte Forretninger, men der er vel Tid til et Krus — Tjener, Mjød paa Bordet!«

Da jeg bringer Øllet frem hører jeg Hending sige: »Hvorfor hedder den sidste Sukces dog »The sleepy Pete«? Kan danske Komponister dog ikke bruge danske Betegnelser?«

»Kære Ding, det glider lettere i de danske Musikere, der jo igennem Aarene har været vant til at spille udenlandsk Musik — det er Camouflage forstaar man — og det skal til.«

I det samme indfinder Revyforfatteren *Kay Rostgaard-Frøhne* sig sammen med Komponisten og Radioviolinisten *Carl Rydahl*, og efter at have hilst paa Selskabet, anbringer de sig ved et andet Bord, hvortil ogsaa *Henry Andersen* flytter sig efter at have tømt Kruset til Bunden.

Medens jeg er ved at servere for dette nyankomne Selskab, hører jeg de Herrer ivrigt tale sammen om deres nystartede kooperative Fraktion, »Musa«, der tæller saa fremragende Navne som *Axel Thingsted*, *Emil Reesen*, *Alfred Kjerulf*, *Sven Gyldmark* og saa naturligvis de tre fremmødte Medlemmer.

»Maa jeg forresten have Lov til at ønske Dem til Lykke med Deres udenlandske Sejre,« siger jeg til den beskedne og overordentlig stilfærlige Komponist *Carl Rydahl*.

»Tak, Tak, det er venligt af Dem.«

»Ja, jeg havde den Glæde, da jeg rent tilfældigt i Aftes stillede ind paa *Budapest* at høre Deres »Rio de Janeiro.«

»Naa, javel .. ja, den har jeg haft megen Glæde af .. *Mistinguette* har saaledes sunget den i »*Pariser-Revyen*«, og *Toulouse* udsendte i *Fredags* en anden Komposition af mig, nemlig »*Zaragoza*« med *Rostgaards* Tekst i Oversættelse.«

»Ja, saadan skal det være,« siger *Rostgaard*. »Vi Medlemmer af »Musa« er ikke blot Medlemmer af en Liga, der kæmper for dansk Musik af danske Musikere for danske Penge, men vi sætter ogsaa ind paa at gøre Genvisit i det udenlandske Musikliv for de utallige og ikke alletider lige velsete Visiter udenlandsk Musik har aflagt herhjemme.«

Naar du ned i »Grøften« gaar,
 jeg rede straks med Øllet staar.
 Tag her — Ærbødigst mine Hilsner,
 og fugt Talentet med en Pilsner.

Min kære Marcher — Pilsnerøllet
 er kun bestemt for Digterføllet,
 nej, giv mig Styrkedrik, som smager
 og ræk mig hid en rigtig »Lager«.

Denne Dialog — et flygtigt Situationsbillede — har ikke Reelværdi, men er kun et Fantasifoster, skabt af en øjeblikkelig Trang til at rime, og »Grøften«s Vært vil sikkert tilgive mig, at jeg har benyttet en af hans Servietter til at kradse dette Indfald ned paa, da jeg allerede paa lang Afstand saa den gennem Presse og Radio saa kendte Forfatter *Viggo Barfoed*, hvis Pseudonym — Ærbødigst — er kendt og skattet i selv den fjerneste Afkrog af Landet, stile ned mod »Grøften«.

Kort efter at have sat sig tilrette, og jeg, gørende Vold paa mig selv for ikke at sprutte ud med mit lyriske Indfald, har serveret det obligate Krus Øl for dette Menneske, hvis venlige og aldrig ondsindede Satire virker lige saa forfriskende paa Læseren, som Forfatterens Væsen paa de Mennesker, han kommer i Berøring med, indfinder den kendte Globetrotter, Forfatter og Journalist *Helge Bangsted* sig, og »Ærbødigst«, der ikke vil nøjes med at følge med i den »hjemlige Andedam«, faar ført Samtalen ind paa de Baner, hvor han kan høste Belæring af den vidtberejstes Oplevelser — snart blandt Grønlands Eskimoer, som Bangsted har færdedes iblandt dels sammen med *Knud Rasmussen* og dels paa Flyvertogt med den svenske Flyver *Ahrensberg*, og snart blandt andre Naturfolk og forsaavidt ogsaa fra civiliserede Nationer, hvis særprægede Mentalitet og specielle Kultur, han som den

opmærksomme Iagttager og fortræffelige Fortæller, han er, formaar at belyse saa skarpt, at man næsten føler at have været Deltager paa disse Farter.

»Ja, det er herligt at kunne færdes saaledes omkring,« siger »Ærbødigst« og løfter Kruset, hvis Tilstedeværelse han næsten har glemt.

»Ja,« fortsætter Herr Bangsted, »men det er endnu herligere at vende hjem. Er det ikke dejligt, som nu at kunne sidde her i velkendte Omgivelser, nikke til gode Venner og nyde »Grøften«s Hygge og det Stampublikum, som ejer det fortættede Københavnerhumør, det, som De er en saa ypperlig Repræsentant for.«

»Den Salut skulde vel være to Krus Øl værd, Tjener! To Øl — saa kolde som Grønlands Istinder og saa liflige som Eskimopiger!«

»Grøften« effektuerer alt,« svarer jeg, og bringer hastigt to nye Krus Øl.

Jeg har hørt *Frederik Jensen* faa paahæftet Prædiketet: Den danske Revys great old man — og kan selvfølgelig anerkende ham som den ubestrideligt store Kunstner, han er, men maa tage Afstand fra Ordet — old; thi se Frederik Jensen, som han nu kommer ilende, spændstig og ungdommelig ned ad den skraanende Vej, som fører mod »Grøften«.

Det er Scenens adrætte Balletmester Stork, en skrigende Protest mod Aarenes Antal, som med en Ynglings gode Fysik og hurtige Bevægelser indfinder sig for i Hast at nyde en Forfriskning før en Afrejse til Berlin, Stockholm eller et andet Sted, som kunstneriske og forretningsmæssige Pligter byder ham at tage til i de korte Perioder, der ligger mellem hvert af hans forskellige Engagementer.

Kort, knapt og koncist lyder Ordren paa denne eller hin Forfriskning, og hastigt indtages den, hvorefter den

store Kunstner — det stille, altid venlige og elskværdige Menneske — Frederik Jensen — forsvinder.

Tiden — Arbejdet — Pligterne tillader ham aldrig at dvæle.

Er *det* maaske Grunden til hans evige Ungdom?

»Hvad er det for glade Barnestemmer, der lyder inde fra »Kahytten«?» spørger Teaterdirektør *Arnold Jensen* fra »Korups Have«.

»Det er de smaa Balletdamer fra Pantomimen, der under Anførsel af den 8-aarige *Mogens Dane Jensen*, kendt fra »Casino« og »National-Scala«, hvor han gaar under Navnet »National-Scalas Reumert« har danset ved »Aftenbladet«s Feriefest, og nu drikker Chokolade efter Anstregelserne.

Den kendte tidligere Teaterdirektør *Vogelius*, der nu er Drivfjederen i det nye Bygningskompleks — »Ungkarlehuset« — som opføres overfor Restaurant »Lodberg«, spørger mig, om jeg kan faa den lille prægtige Sanger til at give et Nummer, og da der bliver lovet en Omgang Citronvand, lader han sig overtale og en herlig ren Barnerøst klinger nu ud i Rummet, og alle er enige om at tildele den lille Mogens Ros for hans Præstation, og Ejere af Grammofoner faar travlt med at opnotere de forskellige Plader han har indsunget.

Det lille Selskab bryder op og Aftenbladets kendte Redaktører *Bærentzen* og *Rasmussen* — alias Jens Hammer — smiler begge glade og tilfredse ved Tanken om den Glæde de har haft Lejlighed til at berede de Tusinder af Børn, og da disse er forsamlede foran Pantomimen, hører jeg de Herrer sige: »Det er dog en Fornøjelse at se, hvor pæne og rene alle Børn er trods de daarlige Tider.«

»Har De Tid til at tilse os?» spørger Antikvitetshandler *Lembke*, der sammen med Forfatteren *Gustav Bauditz* passerer mig.

»Vi appellerer til Gambrinus,« fortsætter Herr Bauditz.

»Det er klogt,« svarer jeg, og et Øjeblik efter har jeg bragt et Par Krus Øl, som de Herrer kan ofre til Ølguden.

Gennem »Kahytten«s Vinduer ser jeg de Herrer Direktør *Arne Petersen*, *Victor Lemkow* og *Monterossi* komme vandrende ned mod »Grøften«, bestandigt smilende besvarende de mange Hilsener, som rettes imod dem.

»Lad mig faa lidt Rejer og et Glas Øl,« siger *Monterossi*, »jeg kommer lige straks tilbage, jeg skal blot over for at se til min Film. I Aften skal der igen slaas en Artikel fast i Københavnernes Bevidsthed ved Hjælp af Filmsreklamen paa Pantomimeteatret.«

Da *Monterossi* lidt senere kommer tilbage, hører jeg Teaterdirektør *Arnold Petersen* synge ham imøde, benyttende sig af de skønne Toner fra Ouverturen til »Elverhøj«.

Monterossi indtager en Usurpators Stilling, mens Teaterdirektørens Røst fylder »Kahytten« og de kendte Ord faar Foredragets dybe Understregning:

Reklamens Magt er underfuld,
vis dig mod den ej trodsig,
du kan faa Posen fuld af Guld,
gaa blot til *Monterossi*.

»Marcher, stik mig en Hank,« raaber det kendte *Tivolibud Lauritzen*, »men skynd dig, jeg skal op med Ballonen »Danmark«.

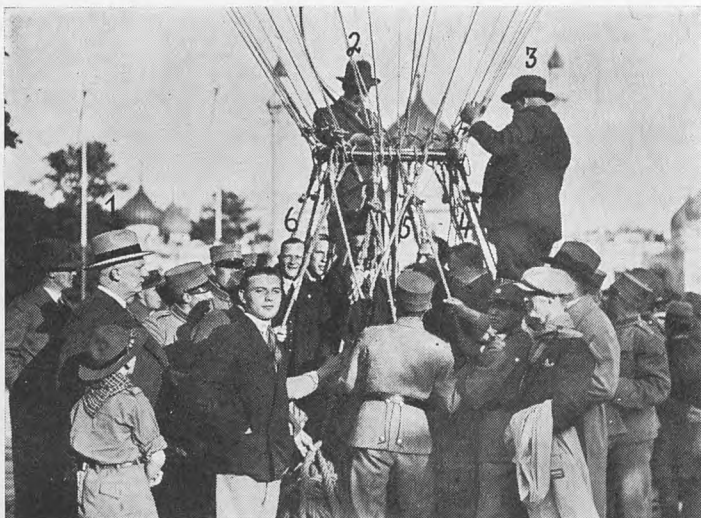
»Naa, Du skal altsaa føle dig hævet over dine Medmennesker.«

»Ja, det har jeg prøvet nogle Gange før, og det er herligt.«

Denne Samtale er bleven fulgt af forhenværende *Birkefuldmægtig Carstensens Nevø*, der nu bryder ind: »Naa, Hr. *Lauritzen*, maa De nu ogsaa høre paa Marchers Aandrigheder . . . ja, han er en sød Dreng, at høre paa. Han kunde forresten godt trænge til at hæve sig en Smule, men det lærer han saamænd aldrig.«

»Næh, vist ikke før jeg tager Gas ind ligesom Ballonen »Danmark«.«

D'Herrer flygter nu i vild Rædsel betragende mig som haabløs. Lidt senere vender dog Carstensen tilbage med sin Onkel — Birkefuldmægtigen — og de faar sig en stille og hyggelig Passiar, som jeg nu har foresat mig ikke at ville

BALLONEN »DANMARK«.

1. Direktør Krebs, Det danske Luftfartselskab. 2. Ballonfører Paulsen. 3. Ballonmester Larsen fra Ballonparken. 4. Restauratør Hammer fra Lufthavnen. 5. Brødrene Aller. 6. Kontorbud Kristian Lauritzen fra Tivoli.

forstyrre, men mine gode Forsætter er dog ikke nok til Idyllens Bevarelse; thi en af de mange Gæster af den Kategori, som har gratis Adgang til »Tivoli« og ogsaa Adgang til gratis Fortæring herinde, nemlig de vingede Stamgæster, dem med »Pip«, lader et »Visitkort« dale og min Tilstedeværelse med Serviet let fugtet er atter nødvendig.

En stille, beskeden Mand passerer »Grøften«s Paulun, nemlig Overgartner *Carl Jensen*. Han skal ud og betragte sine farvestraalende Anlæg, som alle Tivoligæsterne beundrer.

»Telefon til *Redaktør Finn Hoffmann*,« raabes der inde fra Buffeten, og jeg kalder, men forgæves, og da jeg til Buffeten svarer: »Er her ikke,« siger man: »Den Herre skal være her, De maa finde ham.«

»Ja, find Hoffmann det er godt nok men hvor skal jeg finde ham.«

»Marcher lader ingen Chance gaa fra sig, naar det gælder en Vittighed,« siger *Forretningsbestyrer Petersen* fra »De Forenede Jernstøberier.«

»Næh,« svarer jeg, »jeg følger den samme Trafik, som det Firma, De arbejder ved, nemlig at støbe, mens Jernet er varmt.«

Forretningsbestyreren ryster paa Hovedet og bestiller sig et nyt Krus Øl.

I det samme kommer den efterspurgte Redaktør sammen med sin nydelige Frue, den charmerende, nordisk lyse Operettesangerinde *Sophie Finn Hoffmann*, og jeg rehabiliteres.

Jeg fortæller dem Historien om Telefonopringningen, og medens de begge synes at more sig over den opstaaede Situation og de af denne affødte Vittigheder, forklarer de, at de skulde have været her en halv Time tidligere, men at de var blevet forsinket, og lidt uroligt spørger de mig, om *Skuespillerinden Anne-Mari Berg* har været her. Da jeg svarer benægtende, gaar Hr. *Finn Hoffmann*, efter at have bestilt Kaffe, til Telefonen, medens Fruen tager Plads badende sig i den gyldne Strøm af Sol, som i samme Øjeblik vælder ned over »Grøften«s fuldt besatte Borde, og lidt senere arriverer den lille, norske Sangfugl, som Københavnerne forlængst har annekteret. Hun er i Selskab med den kendte Musikdirektør fra Lodberg, Hr. *Richard Johansen*, Danmarks yngste Musikdirektør.

En Familie med en 3—4 Børn har i nogen Tid spejdet efter et ledigt Bord, men da et saadant ikke er at finde, kommer Familiefaderen hen til mig og spørger, om han

ikke kan faa Lov til at anbringe et Par Madpakker her nede for saa senere, naar der formentlig er et Bord ledigt, at vende tilbage.

»Jeg skal sige Dem, jeg vil helst sidde hernede sammen med mine Børn . . . her kommer vi nemlig hver Sommer nogle Gange, og jeg fortsætter dermed en god Slægts-tradition; thi saa langt, jeg kan huske tilbage i min Barndom, erindrer jeg, at mine Tivolibesøg med Far og Mor altid stod i Forbindelse med Spisning i «Grøften.»

Jeg bemærker naturligvis, at det skal være os en Glæde at opbevare Maden og forstaar, at hans Tivolibesøg ikke blot giver ham en vis Delagtighed i Børnenes Glæde, men at han ogsaa gennem dem ser sig selv i Mindet som den lille Dreng, der ved Faders og Moders Hænder vandrer ind i Eventyret.

— »Goddag, Marcher, . . . har I Plads for en farende Svend, som salig Drachmann vilde have sagt.« Det er *Skuespiller Max Ibenfeldt*, som overskuende de fuldt besatte Borde henvender sig til mig, endnu lidt desorienteret i Spørgsmaalet om Plads.

I det samme høres en Stemme: »Hallo Max!« Den kaldende er *Skuespiller Christian Møllbach*, som hæver sit Krus til Hilsen.

»Ja, det er det, jeg siger,« brummer Ibenfeldt, »Krusene er for smaa hernede . . . se hvor let selv *Møllbach* formaar at løfte det!«

Jeg tillader mig spagt at bemærke, at vi med Fornøjelse løber flere Gange, for at raade Bod paa Krusenes Rummaal, og Max Ibenfeldt synes at være beroliget.

Redaktør Georg Wiinblad fra »Social-Demokraten« kommer gaaende i sit sædvanlige forcerede Tempo og bestiller en Gang Solskin og dernæst I Kaffe. Jeg henviser Redaktøren til en solbeskinnet Plads, og han gnider sig i Hænderne og siger: »Ja, saadan skal det være, alt kan faas, lige fra Solskin og nedefter.« Samtalen afbrydes ved

Raabet: »Hallo! Hallo!« Signalet gælder Københavnernes gode Kending, Redaktøren, Folketingsmanden og Borgerrepræsentanten *F. K. Madsen*, der trods sine 69 Aar smilende og værdig kommer spadserende paa Promenaden. Han styrer nu ned mod Redaktør Wiinblads Bord, hvor han lader sig friste af den solbeskinnede Plads til at nyde sin Eftermiddagskaffe, og snart er han ved at kramme ud med sine mange forfriskende »Grøfteminder«.

En af Gæsterne kalder mig hen til sit Bord og spørger mig fortroligt: »Hvem er den Herre derhenne med den sirlige Fip og den militære Holdning jeg formoder han er Befalingsmand af Officersrang.«

Jeg vender mig mod den omtalte Gæst og ser, det er »Grøften«s gode Ven *Kontorchef Traubert*, og en hjertelig og velment Hilsen bliver Resultatet.

Sekretæren for »British Import Union«, *Hr. Weikop*, spørger interesseret til mit Manuskript, og da han har gennemladet det, tilbyder han elskværdigt sin Assistance til Afsnittet om »Den engelske Udstilling«.

Jeg er klar over, at dette Afsnit vil vinde ved, at denne Mand, som saa stærkt tog Del i Arrangementet af Udstillingen og som var i selve Arbejdets Brændpunkt, eventuelt supplerer mit samlede Materiale hertil, og da det for mig gælder at udsende en Bog, som er saa fyldestgørende som muligt, tager jeg med Glæde imod et saadant Udslag af Hjælpsomhed.

»To Kedler »Bjærgmocca« og Basser til, lille Marcher,« siger *Fru Olga Svendsen*, idet hun sammen med *Datteren Elga* synker ned ved et Bord, stønnende under den stærke Varme, som en Hedebløge har bragt ind over Byen.

»Puh! Den er stramtandet i Dag, lille Marcher!«

»Ja, som paa »den lysegrønne Ø«, replicerer jeg, idet jeg sætter Kaffen paa Bordet, og fortsætter, men jeg tvivler om, at de har saa god Kaffe dernede som her.«

Det frodige Lune manifesterer sig i disse to Skuespiller-

inders Skikkelser saa stærkt, at enhver Replik, de veksler indbyrdes under den efterfølgende Samtale, formelig opsnappes af de omkringsiddende Gæster, og en Dreng af den nu saa kendte Autograftype understreger her tydeligt de to humorfyldte Kunstnerinders Popularitet ved ufortrødent at henvende sig til dem og anmode om deres Navnetræk, hvilket de med Glæde indvilliger i, og Fru Olga Svendsen byder ovenikøbet den lille Gut paa en Kage, idet hun bemærker, at naar han er ude for at mele sin Kage, skal han sku' osse ha' den.

Den lille Purk forsvinder, medens Ordet Tak næsten snubler over de sidste Krummer, som Munden bearbejder, og optaget, som han er af sin sidst vundne Sejr, ændrer han ikke, at han under sin Fart er ved at vælte Komponisten *Niels Clemmensen*, der trallende paa en af sine mange Sange jubler ned i »Grøften«, hvor han, som den lystige Selskabsmand han er, snart indfanges af en af de mange »Ligaer til Grøfteøllets Bevarelse«, og sært er det, at han, der har skrevet saa mange folkeyndede Melodier, endnu ikke som den »Grøftegænger«, han er, har skrevet en »Grøftemarch«, men kan hælde, den kun ligger og venter paa den rette Tekstforfatter, i saa Fald skulde jeg mene, at der blandt denne Bogs Navne vilde kunne findes den rette Mand.

Da jeg indfinder mig i »Kahytten« gaar Samtalen livligt mellem Gæsterne, og da jeg faar Øje paa Bogbindermester *Carl Petersen*, den navnlig fra 90'erne kendte Komiker, forstaar jeg da saa godt, at de enkelte Selskaber er smeltet samlet til et fælles Hele, thi netop han ejer Evnen til at føre Folk sammen, saa de alle føler, at de tilhører en og samme Familie.

Han er udtømmelig, hvad Historier og Anekdoter angaar, og sine 70 Aar tiltrods i Besiddelse af et ualmindeligt godt og smittende Humør.

Ved et Hjørnebord sidder en enlig Herre, og et lunt

Smil kruser sig om hans Mund, mens han interesseret følger Konversationen og morer sig over den megen Slagfærdighed, som her kommer frem under den idelige Mundduel, som finder Sted.

Det er den kendte danske Artist, *Viggo Benny*, der som Dressør har vundet Verdensberømmelse, navnlig i Kraft af sit enestaaende Chimpansnummer, og Københavnerne vil erindre hans navnkundige »Bu-Bu«, der saavel i Cirkus som paa Plænen i »Tivoli«, henrev Publikum til sande Bifaldsorkaner. Denne Menneskeabe, der som Abe var lige saa meget Menneske, som vi Mennesker undertiden er Aber, døde i New York, men Københavnerne vil kunne gense den, idet den i udstoppet Tilstand er anbragt paa Zoologisk Museum.

Hr. *Andersen jun.* fra »Søpavillonen« kommer hen til mig og spørger mig om, hvem det nu er, der skal ta's i »Streg«. Jeg ser først lidt uforstaaende paa ham, men faar Øje paa *Otto Christensen*, B. T.s populære Tegner, som bedst er kendt under Pseudonymet *Otto C.*

Et straalende Smil møder mig som Hilsen, da vore Øjne mødes og efter et venskabeligt og varmt Haandtryk kommer en lille Samtale i Gang, i hvilken jeg erfarer, at han i Efteraaret 1933 agter at debutere som Portrætmaler og Udstiller, idet han sideordnet med sin Tegnekunst har arbejdet med Malerkunsten, og det er ikke saa faa kendte Københavnerne, han allerede paa nuværende Tidspunkt ved Penselestrog har fremtryllet paa Lærreder.

Da *Otto C.* har forladt Skansen, siger et Par Gæster til mig: »Ja, han har været os et dyrt Bekendtskab. Forleden var han ude i en Forening, i hvilken vi sidder i Bestyrelsen, og i denne Egenskab blev vi tegnede til B. T., og Resultatet blev, at vi Dagen efter købte B. T. ind til vore respektive Familier — det bliver hurtigt til en 35—40 Stykker« . . . »Ja,« siger en tredie Gæst, »det er ikke den overlegne »Streg«, der duperer mest, men han har Evnen

til ligefrem at trække Folks Indre frem i fuld Belysning, saaledes at Tegningerne bliver personlighedsprægede.«

»Goddaw, du gamle Dreng,« det er Skuespiller *Kaj Zinn* — »Amagers Frederik Jensen« —, der straalende omkap med Solen, trivelig og velbehagelig triller ned paa et Stolesæde.

»Stik mig en Hank, du gamle Fangevogter det er jo saadan det kendte »Grøftekor« under »Kryds og Tværsprofessor« *Bodi's* Anførsel tilraaber dig har du set, hvem der venter dig, derovre i Hjørnet han sidder, som om han var faldet ned fra Himlen.«

Jeg selv bliver som himmelfalden, da jeg opdager Flyverløjtnanten *John. Foltmann* og faar Flyvegriller, hvilket ytrer sig hos mig paa den Maade, at jeg med Serviet, Notesbog og Ølkrus sætter mig paa den vingede Ganger — *Pegasus* kaldet — og iler mod *Foltmann*, idet jeg siger:

»Hastig, som fløj jeg paa lette Vinger,
skummende Øl Hr. *Foltmann* jeg bringer.«

Min sfæriske Flugt er dog kun af ringe Varighed; thi min Stilling i »Grøften«, der vel er mere jordbunden, end den Hr. *Foltmann* har indtaget, tvinger mig til at have begge Benene paa Jorden og Tanken henvendt paa de Mennesker, som færdes her, hvorfor jeg, da en ny Gæst har indfundet sig, hurtig maa være rede til at lytte til dens Ønsker, og den nye Gæst, *Kunstmaleren Saltoft*, udtrykker Ønsket om en Whisky og Soda.

Han spørger mig, om der i Dag har været nogen at hans Bekendte, og da jeg meddeler ham, at *Carl Muusmann* og *Otto C.* har aflagt »Grøften« Visit, siger han: »Ja, saa kan jeg da ikke vente at træffe dem hernede i Dag, men der kommer — kan hænde andre — ellers gør det heller ingen Ting; thi hernede kan man godt holde ud at sidde alene nydende sin Sjus og nydende Livet,

som det former sig blandt grønne Træer og i gylden Sol jovist er her dejligt!»

»Ja,« svarer jeg, »det er i Grunden ikke saa faa Værdier, som findes, men som de fleste vandrer blindt forbi.«
»De har Ret,« siger Hr. Saltoft, »og det er just disse, om jeg saa maa sige, stille Værdier, der giver Livet en Mening.«

»De stille Værdier,« gentager jeg for mig selv, mens mine Tanker flakker rundt i en indbildt Verden for et Øjeblik uden Kontrol, og som ved et Udslag af Telepati staar pludselig en af disse »stille Værdier«s skønneste Fortolkere foran mig, nemlig den unge Lyriker *Harald H. Lund*.

Sammen med en Kollega fra »Ekstrabladet«, Journalist *Skovsgaard*, anbringer han sig ved et Bord i Forhaven, hvorfra han under Samtalen opmærksomt følger de mange Mennesketyper, som promenerer forbi, og ikke blot de journalistiske, men ogsaa digteriske og menneskeligt psykologiske Resultater, som et saadant Studium afføder i hans velkendte Skitser, som »Ekstrabladet« fra Tid til anden bringer, har jo forlængst faaet Popularitetens blaa Stempel.

Under Serveringen herude falder ogsaa *mit* Blik paa Promenaden, og i et Glimt ser jeg to af Filmens store Navne, den for nogle Aar siden af en hel Verden feterede Filmsskuespiller *Olaf Fønss*, som har bænket sig hos »Grøften«s Genbo, *Orla Nord*, og den for Tiden ferierende Hollywood-Stjerne, *Jean Hersholt*, der dvælende i kære Ungdomsminder saa ofte som Tiden tillader ham det, vandrer gennem Tivoli, som han nu efter 25 Aars Adskillelse atter genser.

Det er to Navne, som med et tredje — hentet fra Kunstens Spindeside, *Asta Nielsen* — har baaret Danmarks Navn frem, og selv om den ene af disse tilsyneladende har slaæet sig til Ro i et Censorembede, er dette vist og forhaabentlig kun af foreløbig Natur; thi for den hjem-

lige Filmsindustri, som efter nogle Aars Hviletid synes at være i Udvikling, vilde det være af Betydning om Olaf Fønss igen traadte til.

Jean Hersholt har foretaget en Rundtur i »Tivoli« og for første, men ikke sidste Gang efter sin Hjemkomst, aflægger han »Grøften« et Besøg, og da jeg beder ham være elskværdig at yde sit Bidrag til nærværende Bog, indvilliger han straks heri, idet han siger: »Det vil jeg forfærdelig gerne jeg synes jo, det er en fortræffelig Idé, De der har faaet og jeg er en varm Tivoli-beundrer, som De maaske ved Paa Turen over Atlanten fortalte jeg Gang paa Gang min Kone om den fortryllende Have, som hun, skønt hun er Dansk og født i Jylland, aldrig havde haft Lejlighed til at se og jeg vil sige Dem, at selv om Gensynsglæden sjældent er saa stor som Forventningens Glæde, saa var jeg dog meget betaget af at møde alt herinde omtrent ved det gamle »Grøften«, hvortil saa mange af mine Ungdomsmindeklæber sig, har den samme friske, uforfalskede Københavnertone som dengang jo, det vil jeg meget gerne tjene Dem i.«

I min Egenskab af Tjener har jeg mødt mange forskellige Slags Mennesker — flinke og elskværdige, men ogsaa hovne og brydske. Den Psykologi, man som Tjener gennem Aarene faar udviklet afgiver Bevis for Paastanden om, at kunne udlede et Menneskes aandelige Egenskaber af dets ydre Væremaade; thi her, hvor jeg havde den Glæde og Ære at gøre Hr. Hersholts Bekendtskab, mødte jeg en jævn og bramfri Naturlighed — et elskværdigt og interesseret Menneske, og saaledes adskiller de store Kunstnere sig fra de middelmaadige som evnerige Mennesker fra Sinker — de er helt igennem sig selv og behøver ikke som den sidstnævnte Kategori ved et forstilt fornemt og tilknapet Væsen at skjule det diminitive aandelige Indhold.

Jean Hersholt — *William Gerners Gudson* — Danmarks Gesandt i Hollywood, har naaet en Position indenfor Filmens Verden. Talent og enerverende Slid har været Betalingen, og saa var Resultatet vel ikke blevet saa straalende, som Tilfældet er, om ikke Kunstneren ogsaa var en Personlighed.

— »Skal Tjenerne selv have Mad med?« siger en Stemme bag mig, da jeg fra »Tivoli«s Hovedindgang efter Mellemtimer paany vandrer ned for at virke.

Jeg vender mig, ikke for at se, hvem den talende er, thi den Stemme vil jeg og tusinde andre altid kunne identificere som Improvisatoren *Louis Halberstadts*, men jeg maa jo vende mig for at hilse paa den desorienterede, som forveksler min kostbare Kodak med en Madæske. Jeg opdager derved, at Halberstadt, Solistforbundets utrættelige Kasserer ikke optræder som Solist, men i Dag er en Del af en Trio, idet hans Frue og kgl. Kammeranger *Peter Cornelius* er Medspillende, og snart aabner Scenen — »Grøften« — sig for deres Spil, i hvilket jeg kort efter optræder som »Statist«, sørgende for alt til et stiligt Kaffebord.

»Til Lykke med Jubelaaret!« hører jeg en Herre tilraabe den runde og joviale Improvisator og ser nu den tidligere Operettehelt, nu Inspektør hos »Adlon«, Hr. *Otto Detlefsen*, række Haanden frem mod Hr. Halberstadt, der, idet han rejser sig, siger:

Til Lykke her — og til Lykke der,
 hvad mener I Godtfolk med Snakken.
 Først 1. Juni er »Mærkedag«,
 gem Hyldesten kun og Viraken.

Hastig iler en Herre forbi mig og raaber i Farten:
 »Maa jeg faa et Krus Øl Marcher.«

»Meget gerne, Hr. *Valeur Fausbøll*, og hurtigt derefter sætter jeg et skummende Krus Øl foran den stilfærdige altid travlt optagne Forfatter, Foredragsholder og Sekretær i Skuespillerforeningen, som nu sidder med en Mængde Tryksager foran sig.

»Ja, nu varer det en 14 Dages Tid, før De ser mig igen,« siger han, »om en halv Time rejser jeg fra Byen.«

»Naa, saa skal De have en haardt tiltrængt Ferie.«

»Ferie, ja, det kan man godt kalde det, jeg skal besøge hen imod 10 Byer i denne Tid og holde Foredrag i dem alle.«

»Er det ikke trættende, saaledes stadig at være paa Farten?«

»Aah, baade ja og nej man delagtiggør jo andre i sine mange Oplevelser og har samtidig den Glæde at genopleve alt det skønne og herlige, man har modt og det er som et helt Foryngelsens Bad.«

— »At Arvid Ringheim ligner en Viking er jo intet Under,« hører jeg Redaktør *Espersen* bemærke til en Herre af sit Selskab, og jeg følger spændt, hvor Hr. *Espersen* vil hen med den Bemærkning; thi rund og frodig, som han er af Ydre, saaledes er han ogsaa af Humør, og jeg ved, at det bærer hen imod en vittig Point.

Da ser jeg pludselig foran mig de to saa populære Skuespillerbrødre, *Arvid* og *Viking Ringheim*, og dem følger det sidste Skud paa Stammen, den yndige Sangerinde *Gudrun Ringheim*, Arvids talentfulde Datter, der som Refrainsangerinde fik Ilddaaben afvigte Vinter i »Wivex«, og som netop denne Aften sammen med Faderen har optraadt i »Glassalen«, og jeg forstaaer nu tilfulde, at det var dette Selskabs Indtræden, som fik Hr. *Espersen* til at falde for en medfødt Trang til vittig og spidsfindig Tale.

— »Jeg tror ikke, jeg er særlig stærkt paavirket af gamle Fordomme, skønt Ungdommen vel nok vil paastaa

det, naar den hører min Mening om Tingene,« siger en af »Grøften« Gæster til mig, »men kan De huske William Gerner og hele den Periode ja, det kan De vel nok synes De ikke, der var mere Mening i »Hollojet« den Gang?»

»Jo det vil sige inderst inde mener jeg det, men saa forklarer jeg mig selv, at denne Opfattelse vist kun skyldes, at det hele tager sig bedre ud paa Afstand for ogsaa nu ser man da Ting, som baade morer og interesserer.«

»Saa, mener De det næh, den Funkistid, vi er inde i, er Smagløshed og Resultat af aandelig Uformuenhed det er Funkis, Funkis og atter Funkis Forvirrende og ulæselige Reklameplakater Digte, der frækt mangler baade Rim og Rytme Kompositioner uden Melodi alt er haabløst Finder Teatrene i Udlandet en god Melodi, ødelægges den straks af en daarlig Tekst, og god Tekst molesteres af daarlig Musik. Ideerne er hasarderede, sensationsprægede og uden Bund i Folkeligheden og det er Synd Synd for Teatrene, at Kokkene gaar fejl af hverandre og tilbereder daarlig, ufordøjelig Mad Forstaa mig, jeg tænker her navnlig paa Revyteatrene.«

»Da tror jeg, det, trods Tiderne, gaar helt godt rundt omkring.«

»Saa, tror De det Nørrebro maatte da lukke og indstudere noget nyt.«

»Ja—men, det tjener da kun til Ære for Osvald Helmoth, at han som en Napoleon sagde: »Slaget er tabt, men der er Tid til at vinde et nyt.« Han sejrede da ogsaa i anden Omgang og derhenne sidder en Herre, som da ogsaa kan pynte sig med Sejrens Palmer.«

»Saa, hvem er det?»

»Det er *Carl Viggo Meincke*, som i Vinter fik drevet Teatret i Allégade 13 godt i Vejret, efter at dette i lang

Tid havde været en Dødssejler og nu har han faaet en formidabel Sukces med Revyen: »Gaa med i Lunden« — ude paa »Over Stalden« Teatret.«

»Naa, ja ja det kan jo godt være, at Aarene har gjort mig blasert men jeg kan sku ikke li' Funkis det er det er ja, det er som Sødmælk for en Sviregast maa jeg betale.«

Den ældre Herre forlader »Grøften«. — Der er en Stejlhed i hans Holdning, og hans Gang virker trodsigt trampende. Han er Symbolet paa den gamle Tid, der kæmper med den nye, som sejrrikt vinder frem, til det sidste søger at sælge sit Liv saa dyrt som muligt, men det er jo Livets Lov, at Ungdommen efterhaanden sætter sine Meninger igennem, at den nye Slægt kommer til at præge Tidsbilledet, for saa engang naar dette Slægtleds Kulmination er naaet, at fortrænges af andre.

Saaledes ser vi det ske overalt det er den gyldne Regel den Regel, som dog ogsaa ejer Undtagelser, og betragter man Bybilledet af København og sammenholder det med de forskellige Erindringsbilleder, man har af den store By fra sine første Ungdomsaar, da staar alt i Udviklingens og Forvandlingens Tegn men herinde i den halvfemsaarige Have og i den lige saa gamle Kro gaar Livet uberørt af Tidens hektiske Strømninger. Her mødes som for Slægtled tilbage det gode Borgerkab i friske og luftige Omgivelser her udpakkes Mors veltillavede »Klemmer« og Familielivets Søndagshygge gør selve Hverdagen festlig og lys.

I »Grøften« lever og gror alt i Folkelighedens saftige Muld.

Den store Hjertelighed, det gode Humør og det joviale Sindelag er uskrevne Love, som Gæsterne ubevist bøjer sig ind under, og skønt Tidens Ungdom paa mange Maader gaar frem ad nye afstukne Stier, rasende mod tidligere Slægters Overleveringer, Anskuelser og Meninger,

føjer de sig dog her ind i Billedet her og i det øvrige »Tivoli«, og naar den Dag kommer, da Tjenerne for sidste Gang i Sæsonen tager Notitsbog frem og gør Regnskab med Gæsterne, som nødigt — meget nødigt vil tage Afsked, da føler vi Savnet af det traditionsbundne Sted, og vi ved, at Gæsterne — de ældre som de unge — alle ligger under for det samme Savn.

Vinteren synes uendelig lang den lange, graa og stormindhyllede Vinter, som skiller den sammenvoksede »Grøftelok« skiller de tusinder af Tivoligæster, som under Løvet vandrede afsted snart i solbeskinnede Formiddags- og Eftermiddagstimer, snart i Aftentimer, hvor en ødsel Lyspragt kaldte Feststemning frem.

Men som Vinteren omsider afløses af Vaar, saaledes omformes vore Savn efterhaanden til Længsel. Det er vore Følelsers forskellige Aarstider — Savnet, der er i Slægt med Vinterens Mismod og Vemod og Længselen, der som Vaaren i sig ejer Forjættelsen om det Godes Fuldbyrkelse.

Vi vandrer afsted gennem Byen, ser fra Vesterbros Passage ind i det lukkede Tivoli, ind i den Have, der beredte os saa mange Glæder, men som nu ligger hen i en dødlignende Tilstand.

Glade og festlige Stunder skrider frem i Erindringen, Savnet af Sommerens svundne Herligheder øver sit Tryk paa os, men i Forvisning om en ny Vaar og en ny Sommer stiger Længslen som et vemodigt og dog kært Tonebrus frem i vort Indre.

Dette Stemningskifte har jeg saa smukt set tolket i et Digt, som Forfatteren *Carl V. Jensen* har skrevet om »Folkets lukkede Have« og med dette Digt, der former sig som en straalende Hymne til den Have, vi alle elsker, vil jeg da slutte dette Afsnit, hvori jeg efter Evne har søgt at give et Billede af det Liv, der rører sig herinde og specielt i »Grøften«:

FORAN FOLKETS LUKKEDE HAVE

Du har stænget din Port, og din Have er død;
 kun en vildsom fandt Vej til Portalen —
 kun en Graaspurv saa graa, som den Vinter, der brød
 over Byen paa Gudens Befalen.

Du har stænget din Port, og nu standser jeg her,
 medens Ungdommens Drømme og Syner
 træder mindestærkt frem og kommer mig nær
 som Himmelen selv, naar det lyner.

Og i Drømme og Syner — i Mindernes Dragt —
 i det, der gi'r Fortiden Handling,
 fremtræder du selv i din festlige Pragt
 underkastet en indbildt Forvandling.

Og jeg ser dig i Lysflimmers dragende Skrud —
 — en Prinsesse til hvem alle bejler —
 Fra Orkestre sti'r Hymnerne brusende ud,
 og hver Tone i Gangene sejler.

Og det klinger og ringer som Tusinde — Fryd
 under Træernes løvtætte Kupler,
 mens du kalder os alle: »Kom blot, og nyd,
 hvad jeg rækker dig, helt uden Skrupler!«

Du har stænget din Port, og din Have er død,
 men jeg ved, at en Gang skal det vaares;
 og da skal paany jeg i Festglædens Glød
 af din Dejlighed atter bedaares.

GRØFTENS GÆSTER I BIOGRAFIER

OG

PORTRÆT-FOTOGRAFIER

SAMLET OG OPTAGET AF

AXEL MARCHER

*Fotoarbejdet udført af Fotoanstalten,
Dr. Elisabeths Alle 5*

—
*Fotografierne er taget med »Agfa« Film
og »Agfa« Apparat*

KAI ALLEN
FORFATTER

Søndag d. 10. Maj 1885 saa jeg Dagens Lys. Man siger, at Søndagsbørn er Lykkebørn, men jeg vil ikke paastaa, at Lykken nogensinde ligefrem har generet mig.

Straks jeg blev født, sparke-
de jeg Jordemoderen i Under-
livet (hvad der selvfølgelig ikke
ville være faldet mig ind nu),
hvilket omgaaende indbragte
mig en Halefuld af ovennævnte

Dame, der lumskelig angav, at det var for at faa mig til at skringe. (Det *skal* man nemlig, naar man fødes, har jeg senere ladet mig fortælle).

Jeg kom i Skole, voksede op, og blev et vakkert Barn, og kom derpaa i Lære.

I 1901 begyndte allerede min Lyst til Teatret at vaagne, og jeg spillede med i adskillige Dilettantforestillinger; jeg debuterede i »Familietvist«, som blev spillet i daværende Wittmacks Lokaler, Forestillingen var iscenesat af *Adam Poulsen*, og blandt de medvirkende var flere senere kendte Personligheder, f. Eks. Kommandørkaptain *K. E. Ackermann* og den kendte mangeaarige Stamgæst i »Grøften« *Anders Levring*. Jeg spillede en Række andre Stykker, f. Eks. »Den forbudne Frugt« sammen med *Amelie Kirkegaard* og et Utal af Gange Hovedrollen i »Charleys Tante«.

Jeg var allerede begyndt at skrive Viser til forskellige Lejligheder, og 1905 blev jeg Soldat (en sikker Kriger, som 13 sagde), boede nogle Aar i Udlandet, og fik derefter Guldmedebutik her i København. Jeg skrev en Mængde Viser og private Revyer, men min første Vise, som blev sunget offentligt hed »Hm, da da« og blev sunget af *Carl Alstrup* i 1907 paa Frederiksberg Teater. Jeg sang selv Viser i Foreninger og private Selskaber,

og i Tilknytning til dette skal jeg fortælle en lille, morsom Episode fra 1909.

Axel Breidahl og jeg skulde skrive en Revy til »Sommerlyst«, vi var ogsaa godt i Gang med den, da Breidahl fik Engagement paa Tivoli i Kristiania, som Byen dengang hed.

Han maatte rejse over Hals og Hoved, og da jeg ikke kunde skrive Revyen alene, foreslog han mig at rejse med derop. Men Pengene var jo smaa, og da fandt Breidahl paa Raad, han foreslog mig, at jeg skulde tage derop og synge nogle Viser, han skulde nok skaffe mig Engagement.

Han rejste afsted, og nogle Dage senere modtog jeg et Brev, hvori der stod, at jeg var engageret til »Tivoli« i Kristiania i 14 Dage for det svimlende Beløb af 15 Kroner pr. Dag samt een fri Rejse. Jeg satte min Fader ind i Sagen, og han sagde straks: »Det gaar aldrig!«, men jeg tog afsted, og lovede ham forinden, at jeg nok skulde skrive udførligt, hvorledes det gik mig.

Da jeg imidlertid var fuldstændig ukendt, saa Programmet saaledes ud: først kom 3 Musiknumre, hvoraf det sidste før jeg skulde ind, var Ouverturen til »Digter og Bonde« — om det skulde være en Allusion til mig, skal jeg lade være usagt — saa kom jeg, men der kom bare ingen Folk saa tidligt paa Aftenen.

Efter den første Sang var der ikke en Haand, der rørte sig, Kellneren turde nemlig ikke klappe af Frygt for at vække den enlige Gæst, der i et Anfald af momentan Sindsforvirring havde forvildet sig saa tidligt ind paa Tilskuerpladsen — naa, jeg var maaske heller ikke helt god som Visesanger, men mit Løfte tro, skrev jeg hjem til min Far, og Brevet begyndte saaledes: »Kære Far, du kan tro, det gaar mig godt heroppe, — jeg er *absolut første Nummer* paa Programmet!«

Jeg ved godt, at *Axel Breidahl* senere fortalte her i Byen, at da jeg havde optraadt et Par Aftener deroppe, blev jeg endog flyttet hen før de 3 første Numre paa Programmet, men Rigtigheden heraf vil jeg i hvert Tilfælde bestride paa det bestemteste.

Jeg skrev en Del Smaarevyer, men min største Oplevelse var dog, da jeg i 1912 sammen med *Alfred Kjerulf* skrev den første Scala-Revy under Direktør *Frede Skaarup*, den hed »Den traadløse«.

Jeg har senere skrevet en Mængde Revyer her i Byen og i Provinsen, ligesom jeg har oversat adskillige Operetter.

Selvfølgelig har jeg oplevet mange morsomme Ting i de mange Aar, jeg har arbejdet ved Teatret. Kammeratskabet har altid

været godt og Humøret højt, men det vil være for vidtløftigt at komme nærmere ind paa det her, men jeg vil blot ønske og haabe, at jeg endnu i mange Aar maa faa Lov til at skrive nogle gode Viser til vore udmærkede Visekunstnere.

— — —
Der er endnu ikke anbragt nogen Mindetavle paa det Hus, hvori jeg er født.

CHRISTIAN ANDERSEN

MURER (DYKKEREN)

f. 29. Marts 1856.

En Dykker kan trives i Vandet,
men ogsaa i »Grøften« og paa
Landet.

Paa en Expedition i Afrika
i 2 Aar med Stanley, uha, uha.
For 50 Aar siden en Præmie jeg
tog

paa 1000 Kr. under Vandet.
Min Kone fik en Søn samme Da'.
det kan den ikke mere ta'.
Nogen har Ferie i det fri,
jeg i »Grøften« i Tivoli.

JOHANNES THEO- DOR ANDERSEN

PORTNER I »TIVOLI«

Født 18. Novbr. 1869 i Ben-
løse ved Ringsted. Aftjente
min Værnepligt som Trainkon-
stabel i 1890, vestindisk Soldat
fra 1891—97, hvilket med Hen-
syn til Sprogkundskaber kom
mig tilgode ved min Ansættel-
se som Portner i Tivoli den 4.
Juli 1905.

HENRY ANDERSEN

KOMPONIST

Udgaet fra Melchiors Borger- og Realskole, hvorfra jeg i 1902 tog Præliminæreksamen, kom jeg, efter min strenge Faders udtrykkelige Ønske paa Kontor. Men med den medfødte Kærlighed til Musik, dyrkede jeg Klaverspil, samt Violin og Waldhorn, først som Fornøjelse, senere som Bibeskæftigelse, for omsider helt at helleg mig Musiken, hvilket jeg

aldrig har fortrudt. For 25 Aar siden begyndte min egentlige Teatervirksomhed, idet jeg spillede i forskellige Teaterorkestre som Waldhornist.

I Vinteren 1914 blæste jeg Horn i »Centralteatret«, hvor nuværende Kapelmester i Statsradiofonien *Emil Reesen* dengang spillede Klaver, og det skyldtes navnlig ham, at jeg derfra overgik til Scala som Waldhornist i Kapelmester *Carl Johan Meinungs* Orkester.

Meinung gjorde mig senere til Repetitor ved Teatret og lod mig tage Del i Indstuderingerne. Ja, mange Gange maatte jeg arbejde helt paa egen Haand, naar en Forestilling skulde hurtigt op. Den 1. Maj 1918 forlod Meinung Scala, og kort forinden havde han givet mig det Raad: at *købe en Taktstok og 12 hvide Slips og begynde for mig selv*. Med den Uddannelse, jeg havde faaet i Scala, mente han, at det vilde være nemt for mig at faa en Stilling her i København eller i Provinsen.

Da jeg ikke stod helt fremmed for at dirigere et Orkester, idet jeg i 1917 som Kapelmester var blevet sendt med Scalatourneen »Carl Alstrup i Lykkesmeden«, fulgte jeg Meinungs Raad. Men jeg glemmer aldrig, at jeg var saa heldig at være med i Scalas gyldne Periode, hvor *Skaarup* og *Wulff* uden Overdrivelse var de elskeligste Teaterdirektører, man kunde tænke sig, og navnlig fra denne Periode mindes jeg mange hyggelige Timer, jeg tilbragte i »Grøften«, naar vi i Frokostpausen drog over Gaden for i idylliske Omgivelser at spise Lommemaden og

tilbringe en Hyggetime med Kammeraterne. Eksisterede der nogen hyggeligere Mand end afdøde »Strik«?

Efter sammen med Meinung at have forladt Scala i Maj 1918 rejste jeg indtil Juli 1920 med Teaterselskab og var bl. a. en Sæson hos Direktør *Aksel Jacobsen*, en af de mest anerkendte Direktører den Gang.

I Foraaret 1920 søgte jeg Pladsen som Kapelmester ved Nørrebros Teater, og af 70 Ansøgere blev jeg den heldige. Jeg ved, at min gamle Kapelmester Meinung dengang talte min Sag, og det glemmer jeg ham aldrig for.

Ogsaa her mødte jeg to elskelige Direktører — *Anton Melbye* og *Frederik Jensen*. Det var skønne Aftener, naar jeg stod for mit dygtige Orkester og ledsagede denne pragtfulde Kunstners sprælske Rytmer. Ja, Frederik var en dejlig Mand at arbejde sammen med, han var streng og krævede Disciplin, men god var han for den, der gjorde sin Pligt.

Melbye var ogsaa en god Direktør for mig. Jeg fik Lov til at komponere Musik til de fleste af Teatrets Forestillinger, og fra denne Tid stammer mine Kompositioner til: »Sørens Far« — »Den sørgmuntre Barber« — »Kanolle« o. m. fl., samt til Sommerrevyerne 1922 og 1923. Fra disse vil man maaske erindre »Vi vil saa gerne 8 Dage paa Landet« og »Vend tilbage til Naturen«.

Da *Frederik Jensen* i 1926 forlod Nørrebros Teater, blev dette overdraget til Kapelmester *Jacob Gade*, og jeg blev selvsagt overflødig, hvorefter jeg kom i Engagement paa »Sønderbros Teater«. Her skrev jeg Musik til »Barrikaden« af *Ravn-Jensen* og »Charlestonskræderen« af *Steffensen* og *Schonfeldt*. Da »Sønderbros Teater« i 1927 blev solgt, gled jeg ud og har siden virket som Komponist og helliget mig mit Arbejde i forskellige Organisationers Tjeneste — særlig »Revyforfatternes Forbund« og »Koda«.

I de sidste to Aar har jeg arbejdet med Statsradiofoniens Børnekor sammen med Skuespillerinden *Friis Hjorth*, og haft uendelig megen Glæde af dette Samarbejde.

Sammen med *Povl Vendelbo* skrev jeg i 1917 Sangfarcen »De tre Svigersønner«, et Arbejde, jeg har haft megen Glæde af, da det med *Mellemrum*, stadig har gaaet paa forskellige Scener her og i Provinsen og for Øjeblikket spilles paa »Røde Kros Teater«.

PANTOMIMENS BALLETKORPS 1932.

I bagerste Række fra venstre: Aage Bendixen, Ella Hansen, Tove Wallenstrøm, Bidsted, Lillian Dorris, Sværd, Violet Ford, Inga Løffgreen, Hans V. Petersen, Ulla Rasmussen.
I første Række fra venstre: Emma Fahnoe, Karen Marie Løwert, Edel Brüggemann, Sonja Jensen, Inger Woel, Inger Mowille, Karen Juul, Emily Alf.

PANTOMIMENS MANDLIGE BALLETKORPS 1932.

Fra venstre: Aage Bendixen, Egil Jacobsen, G Rydén, Sværd, Bidsted, Erik Hansen, Hans V. Petersen.

PER BARFOED
(BROR MIKA)

FORFATTER
REDAKTIONSSEKRETÆR

Per Barfoed — Født? — Be-
vares, ja!
Hvornaar? — For altfor længe
siden!
Mit Levnedsløb? — Nej, ved De
hva'.
Hvad vil De dog med al den
Viden!

HELGE BANGSTED
REDAKTIONSSEKRETÆR
FORFATTER

Københavnerdreng — født
den 9. November 1898, Storms-
gade 19, hvis Façade er ind-
gaaet som Led i det nye Natio-
nalmuseums Bygning. Har far-
tet det meste af Verden rundt
— fra 1920 til 1930. Rejst med
Dr. Knud Rasmussen i Nord-
vestpassagen fra 1921 til 1924,
har foretaget en Række mindre
og større Rejser i Grønland,

var Deltager i den svenske Flyveekspedition til Grønland under
Kaptain *Ahrensbergs* Ledelse og har gennemtrawlet Canada og
U. S. A. Har gjort Forsøg paa at skrive Vers, udgivet en Del
Rejsebøger, præsteret nogle Films, Medforfatter til den første
skandinaviske Talefilm, der blev optaget efter Nordisk Tone-
films System, har skrevet Afhandlinger i »Geografisk Tidsskrift«
og »Grønlandsk Selskabs Aarsskrift«, Medarbejder ved »Kultur
og Natur«, i »Gry« og ved det amerikanske Værk »The North
Pole of the Winds«. Gift og hjemfaren med Boplads paa Gam-

melholm, periodisk Medarbejder ved B. T. siden Bladets Start og gaet i Land der siden 1930, fungeret som Redaktionssekretær. Oplevede for Alvor »Grøften« i de mærkelige Aar under Krigen og traf der lige saa mærkelige Mennesker. Har oplevet megen menneskelig Dumhed, men har aldrig taget Skade af det.

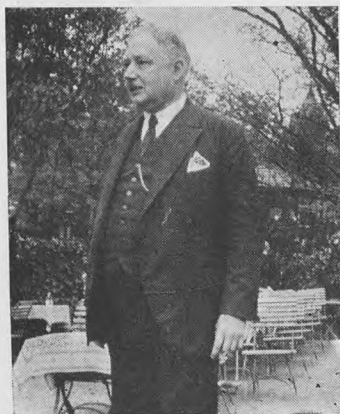

VIGGO BARFOED

FORFATTER — REDAKTØR

Navn: Viggø Barfoed. Jeg hedder ogsaa Andreas, men det har jeg hidtil holdt omhyggeligt skjult. Nu maa det frem. Alder 37 Aar, hvilket de fleste tror er Løgn, fordi de har set mit Mærke i Pressen i 20 Aar og derfor anslaar mig til over 50. Jeg skriver under Mærket Ærbødigst, hvilket Radiolytterne rundt om i Landet vil dø paa er en fræk Tilsnigelse. De

ved meget godt, at det er *Per Knutzon*, der skriver Ugerevyen. Undertiden er jeg glad for, at han faar Skylden. Jeg bor i Rækkehus og ryger 12 Cigarer om Dagen. Se iøvrigt Vejviseren og Telefonbogen.

GUSTAV BAUDITZ

FORFATTER, JOURNALIST

f. 2. April 1882.

Jeg fandt i en forholdsvis tidlig Alder ned i »Grøften« — det var da Andreas Buntzen og Carl Muusmann sammen med Ballonkaptajnen og Krigerkaptajnen Weiss angav Tonen. Jeg skal efter Sigende i min Ungdom have været en munter Svend og hyggelig Selskabsbroder; naar dette ikke mere er Tilfældet, skyldes det utvivlsomt

somt, at jeg i de senere Aar paa en skammelig Maade alt for meget har svigtet »Grøften« og lignende aandsoplivende Institutioner. — Min litterære Produktion*forbyder min medfødte Beskedenhed mig at dvæle ved i Detailler, den er af meget forskellig Art: Romaner, Kunstbetragtninger og Biografier. Lad det være nok at fremhæve, at i den Bog, jeg i 1917 skrev om min Fader, *Sophus Bauditz*, findes ogsaa »Grøften« omtalt. Det skildres, hvorledes min Fader — efter at have været til privat Taffel hos Frederik d. 8. paa Charlottenlund Slot sammen med en Ven, en Generalkonsul fra Bayern — førte den fremmede fra Kong Gambrinus Land direkte ned i »Grøften«, for at den gode Sydtysker — som ovenpaa den megen Hofgunst var lige ved at gaa fra Pippet — atter kunde finde sig selv ud for et hjemligt udseende, skummende Ølkrus i en folkelig Ølhave.

— Praeterea cenceo: »Grøften« bør *bevares* for kommende Slægter!

ELLEN BECK

KGL. KAMMERSANGER-
INDE

Født 3. Oktober 1873 paa Lerchenborg ved Kalundborg. Studerede Sang under Algot Lange, senere hos Devilliers i Paris, og har siden 1897 udfoldet en sjældnen rig og energisk Virksomhed som Koncertsangerinde. Hendes ualmindelige store og fyldige Stemme, parret med en udpræget musikalsk Intelligens og en myndig, storladne Bredde i Foredraget, har paatrykt hendes Ydelser et vist storstadsagtigt Præg, medens hun paa den anden Side ved sin Optræden rundt om i Ulandet: Skandinavien og Finland, Berlin, Paris, London, Hamburg, Moskva, — har bidraget til over for den store Verden at hævde dansk Sangkunsts Ry. 1903 optraadte hun et Par Gange paa det kgl. Teater, hvor hun sang Fru Ingeborg i Heises »Drot og Marsk«. 1906 udnævntes hun til kgl. Kammersangerinde.

FREDERIK BENTZEN

MASKINMESTER

f. 19. Februar 1882.

Søn af Maskinmester N. P. Bentzen i Sundby. Efter endt Skolegang havnede jeg i O. A. Harnisch's Maskinværksted, hvor jeg kom i en god og dygtig Læremesters Hænder. Jeg tog Maskinist-Eksamen i 1904, og i Aaret 1906 lettede jeg Anker, idet jeg kom ud at sejle som Maskinassistent, for senere at avancere til 2den og 1ste

Mester. Jeg nød Synet af omtrent den hele Jordklode, men alting skal have en Ende, og derfor landsattes jeg af Hensyn til mit Hjem, og i Aaret 1920 startede jeg som Maskinmester hos det verdenskendte Firma »Hellesens Enke & V. Ludvigsen A/S«.

Min Tilknytning til »Grøften« er at søge i mit Venskab til Chr. Petersen, og det stammer fra dengang, han var Direktør for »Røde Kro«. Der var vi en lille Vennekreds, som trofast mødte op, og han forstod ved sit gode Lune at befæste vor Længsel efter den gode, gamle Kro og Stambordet, hvor en hyggelig Krofar residerede, og da han overtog »Grøften« efter Luftskipperens Død, fulgte vi troligt med Krofar Petersen, og har gjort det siden da.

HJALMAR

BENDTSEN

SKUESPILLER

f. 25. Juli 1887.

Skuespiller, debuterede 1. Maj 1907 i Ringsted, har spillet omtrent samtlige Skurkeroller i København, deraf Navnet »Skurke-Bendtsen«.

Først paa »Sønderbros Teater« fra 1912 i 17 Aar, derefter »Casino« og det »ny Teater«. 1932 ansat som Regissør ved Statsradiofonien.

VIGGO BENNY

ARTIST

f. 9. Maj 1889.

Mit Navn er Viggo Hansen, men ingen kender mig under dette, da det jo er Skik at have et prangende Navn paa Programmet og jeg valgte at kalde mig Viggo Benny. Jeg er født i Horsens 9. Maj 1889 og rømte som 14-aarig hjemmefra, da det kriblede i Kroppen paa mig efter at komme paa Eventyr.

Jeg har været Cowboy, Reckgymnast, Akrobat, Percharbejder, Hundedresseur og nu de sidste 8 Aar har jeg vundet Verdensberømmelse ved at dressere Chimpanser, blandt andre »Bu-Bu«, som Københavnerne kender fra Plænen i Tivoli. »Bu-Bu« er nu forresten udstillet paa Københavns Zoologiske Museum; den døde sidste Aar i New York, men jeg har nu igen været heldig at købe et Par glimrende, intelligente Chimpanser, som jeg skal optræde med i Sommer i København.

Det er dejligt at rejse, siger de fleste, men jeg for min Part længes altid efter Danmark, naar jeg er i Udlandet, hvor jeg næsten altid er.

Særlig drager det, naar Tiden for Tivolis Aabning nærmer sig. Det er den Plet Jord, jeg holder mest af i Verden, og naar man kan komme ned i »Grøften« og indtage en Portion Ærter eller Grønkaal og dertil faa en Passiar med gamle Bekendte som f. Eks. Freytag, Hoffland o. fl. a., saa er alle Sorger glemte.

Her træffer man i en lun Krog i »Grøften« Artister fra alle Verdens Kanter — Spaniolere — Tyskere — Englændere — Franskmand, ja sogar Arabere og Kinesere.

Det glæder mig, at vor gode Ven, Overtjener Marcher, har faaet den Ide, at stable en Bog som denne paa Benene, thi noget saa dejligt som gamle Minder, og især dem, man ejer fra »Grøften«, er en Oplevelse at se paa Tryk, og jeg vil haabe og ønske at Bogen maa blive kendt viden om.

ANNE-MARI BERG

SKUESPILLERINDE

f. 1. Juli 1905.

»Grøften« minder mig om en norsk *Stabbur*; det er en Slags Bjælkestue, hvor man paa Landet hjemme i Norge opbevarer al den gode Mad. Det gør man jo ogsaa i »Grøften«, og derfor fandt jeg snart Vejen derhen. Men jeg skal skrive noget om mig selv og maa begynde med Begyndelsen. Man vil maaske ikke tro

det, men det er dog sandt: jeg har i fem Aar levet som Musiklærerinde i Oslo og undervist mangfoldige i Klaverspil, deriblandt en gammel Mand paa 92 Aar. Men han gik i Barndom og lærte derfor intet. Jeg haaber, at mine andre Elever har faaet mere ud af det. Fra Klavertabureten gjorde jeg Springet ind i Teatret og blev Skuespillerinde ved Chat noir-Teatret i Oslo. Derfra kom jeg til et stort Revueteater i Stockholm og endte for snart tre Aar siden her i København, hvor jeg optraadte som Gæst paa Apolloteatret, som jeg synes saa udmærket om, at jeg nu er fastboende i denne glade og venlige By. Fra Apolloteatret gik vi Kunstnere lige ned i »Grøften« og drak et Krus Øl. Jeg har en Aften sat elleve Glas til Livs. Jeg nævner det ikke for at prale af, at jeg er Øldrikker, hvad jeg ingenlunde er, men for at fremhæve, hvor Øllet er godt i »Grøften«. Skulde jeg kritisere noget, da maatte det blive, at »Grøften« har een Fejl: at man aldrig kommer længere, naar man er der. Jeg har altsaa boet i København i tre Aar, men jeg har til Dato ikke set andet af Tivoli end just »Grøften«. Men det har jeg fælles med andre, jeg nævner *Dines Pedersen*, som har fortalt mig, at han ikke aner, hvad der ligger bag Koncertsalen. Men hans Tilstedeværelse her er undskyldt. Thi som Politireporter er han jo tvunget til at beskæftige sig med dem, der er havnet i »Grøften«!

POVL BIHESEN

DIREKTØR

Medstifter af »Grossist-Sammenslutningen af 1930« og Formand for denne 1930—31, Næstformand i Grosserer-Societetets Komité fra 1931.

Medstifter af British Import Union. — Næstformand for de Britiske Udstillinger i København 1931—32 og Leder af sidste Udstillings Valuta-Attest-Kontor. Eget Firma fra 1916—1926 og derefter Direktør for Courtaulds Nordisk Aktieselskab og for Povl Bihesen & Co. A/S.

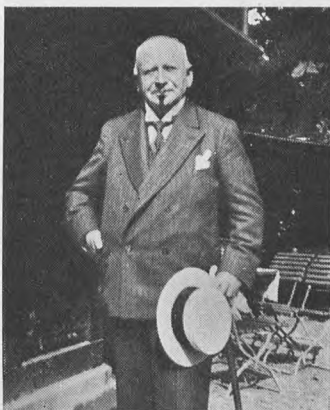
CHARLES MARIUS
WILLIAM BEWER

SKUESPILLER

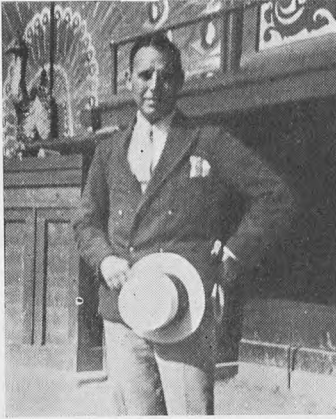
Født 16. Januar 1867. Søn af afdøde Teaterdirektør og Skuespiller *Wilhelm Bewer*. Debut 8. September 1889 i Frederiksstad ved Carl Henriksens Selskab som Forpagter Caillaud i »En lille Hex«. Berejste Danmark og Norge med et Par Saisonsers Afbrydelse, hvor jeg var knyttet til »National« og senere »Nørrebros Teater«,

kom derefter til »Odense Teater« (Direktør *Albert Helsingreen*), hvor jeg forblev 3 Saisons, og engageredes 1904 til »Frederiksberg Teater« (Direktør *Emil Wulff*) og har derefter været knyttet til de fleste københavnske Scener. »Casino«, »Skolescenen«, »Sønderbros Teater«, »Dagmar-teatret« og 14 Aar ved »Folke-teatret«, hvor min Hovedvirksomhed vel nok har ligget.

I Sommersaisonerne har jeg været knyttet til »Frederiksberg Morskabsteater«, »Friluftsteatret i Dyrehaven«, »Friluftsteatret i

»Søndermarken« og »Tivoli Teatersal«. Foruden min Virksomhed ved Teatret har jeg optraadt som Troldmand ved mangfoldige Foreningsfester, — ogsaa i Tivoli, hvor jeg tillige et Par Gange har været Pjerrot paa »Pantomimeteatret«.

SVEND BILLE

SKUESPILLER

Født 15. Juli 1890.

Debut 1912 i »En Dag ved Hoffet«. Aarhus Teater 1913—1917. Betty Nansen Teatret 1917—1924. Allé Teatret 1924—26. Folketeatret, Riddersalen 1926—1928. Co-Optimisterne, Det nye Teater 1928—1929. Dagmar-teatret 1929—1930. Fø-nix Teatret 1930—1931. Free-lancing 1931—1932. Bl. a. Nørre-bros Teater, Det nye Teater, Apollo Teatret 1932—1933.

EMILIUS

BJERREGAARD

REDAKTØR

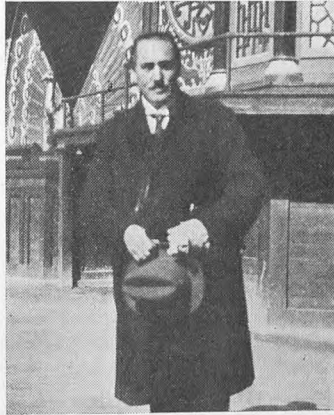
Født 14. Februar 1872. Begyndte Kunsten 2½ Aar gammel som Linedanser, faldt i en Møgkule, men reddedes af min Moder. Fra 8 Aar Alt- Muligmand, Skuespiller, Teaterdirektør, Handelsmand i alle Grene, nu en gevaldig gammel Dreng, der ønsker for dig, at du maa faa lige saa megen Glæde af Livet, som jeg har haft.

OTTO BOCK

RESTAURATØR

f. 18. Septbr. 1883.

Den fornøjelige Idé, Overtjener *Marcher* her realiserer, viser den danske Tjener fra sin bedste Side. At ville samle i eet stort Familiealbum de Stamgæster og Hædersgæster, som »Grøften« har haft i den Periode, *Marcher* har været Tjener, er en fornem Tanke, og man kan kun beundre den Interesse, han viser sine Kun-

der og sit Arbejde. — Det er godt gjort. — Da jeg for mange Aar siden arbejdede som Kok i »Basaren« hos *Carl Neiiendam*, var »Grøften« et attraaet Valfartssted. Den morsomme Café og den Nimbus, som »Grøften« gennem Tiderne erhvervede, har ofte bragt mig det Ønske, i Tanker, engang at blive Krofar dernede og faa Lov at fremstille smaa, nye Retter til de mange fornøjelige Personligheder, som atter og atter træffes der. Helst en Creation til enhver Stamgæst.

Dette Haab er dog ikke stærkere, end at jeg først og fremmest ønsker, at Krofar Petersen skal kunne overleve det. Men ærligt talt har Tanken altid tiltalt mig fra den første Øl, jeg nød som ung Kok i Tivoli.

Det er naturligt, at en Sanger tolker sin Stemning i Sang og Musik og ligesaa naturligt, at en Mad-Skjald giver sine Følelser Udtryk i en bevæget Mad-Komposition.

Modtag derfor — oh herlige »Grøften« mit Hyldest-Digt i følgende lille Opskrift, og Herr *Marcher* maa love at servere de storartede Stamgæster, som fylkes om Bordene den, dersom de blot kan lide den.

»Grøftens Sommerkotelet«.

En Kalvekotelet eller mager Svinekotelet drysses med Peber og Salt og steges langsomt i Smør. Den optages paa et Porcellainsfad og i Smørret, hvori Koteletten er stegt, kommes en Theskefuld hakket Løg, som lysebrunes og derpaa tilsættes to Spiseskefulde Fløde og en lille Skefuld Skysauce. Det nedkoges til Halvdelen, og lige før det hældes over Koteletten tilsættes

to Spiseskefulde friske, pillede Rejer. Hertil kan passende serveres grønne Bønner og stegte Kartofler. *Otto Bock.*

ALBERT BODI
KRYDS OG TVÆRS
PROFESSOR

Der gaar en Herre ned gennem Haven hilst af alt Folket — d. v. s. en Del vender det hvide ud af Øjnene.

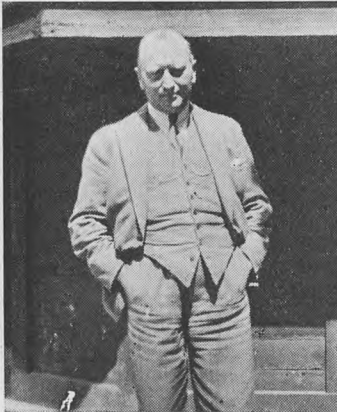
— Hvem er han? spørger en Skønjomfru sin Kavaller, Redaktør J.

— Jordens modigste Mand, svarer denne, han færdes frit omkring overalt uden Ledsagelse af Detektiver og altid ubevæbnet!

— Er det en Udlænding?

— Nej, det er ham Bodi, der laver alle de Kryds- og Tværsopgaver, der gør det nødvendigt stadig at bygge nye Aandssvageanstalter. En skønne Dag sidder der en Kniv i Ryggen paa ham — — — uden Blad og Skaft!

I lune Aftener er der altid i »Grøften« lune Folk, Impulser og Bronkitis at faa fat i. Og saa — er der *Marcher!* Læserne kan selv afgøre, hvilket er værst.

NICOLAJ
BRECHLING

Skuespiller fra 1902—1932, gled saa over i Reklamevirksomheden, men er atter Skuespiller 1933.

Rejste som Direktør i Provinsen med Folkekomedien »Bag de røde Portee«.

ANDERS BREMS

KONCERTSANGER

Født d. 12. August 1877 i Herslev, Jylland, som Søn af afd. Husmand og Landsbymusiker *Laurits Brems* og Hustru *Ane Marie*. Begyndte som 6-årig at spille Violin. Optraadte allerede som Dreng og spillede til Dans sammen med min Far omkring paa Egnen og i Kolding, hvortil vi flyttede, da jeg var 10 Aar. Aftjente min Værnepligt som Musiker ved 8. Regiment i Aarhus. Bosat i København fra 1902. Spillede i Koncertorkestrene som Klarinettist og optraadte som Solist ved mange Kammermusik-Koncerter.

Debutterede som Sanger 1905 ved en egen Sangaften i Kolding. Medstifter af »Folkeviseterzetten«, *Saima Neovi*, *Ellen Bech* og *Brems*. Har sunget paa utallige Koncerter i København og overalt i Danmark, Norge, Sverrig og Finland. Som dramatisk Sanger sunget Oluf i »Elverskud« paa Friluftsteatret 1915. 25 Aars Jubilæums-Afskedskoncert 24. Marts 1931. Den 10. Juni 1931 udnævnt til R. af Dbg.

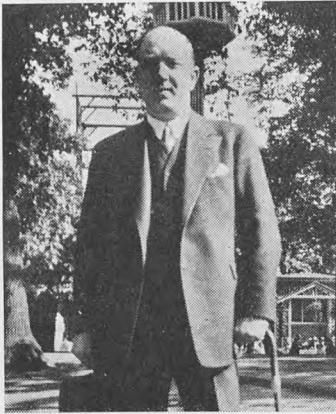
ELSE BREMS

OPERASANGERINDE

Født 16. Juli 1908. Datter af Koncertsanger *Anders Brems* og Hustru *Gerda Brems*. Opdraget i Musik, spillede Klaver hos forskellige Lærere, bl. a. hos Frk. *Stockmarr*. Fik Undervisning hos min Far fra 16 Aars Alderen. Studerede videre i Berlin og Paris i 2 Aar. Debutterede ved en egen Koncert d. 2. December 1928 og blev Aaret efter antaget til Debut

paa det kgl. Teater. Debuten fandt Sted i Titelpartiet i »Carmen« d. 30. Maj 1930 i Teatrets gamle Iscenesættelse af denne Opera. Har senere sunget Partiet ca. 25 Gange i *Johannes Poulsens* nye Pragt-Iscenesættelse, foruden forskellige andre mindre Partier. Har givet egne Koncerter og været Solist i Musikforeningen i København og overalt i Danmark. Fast engageret ved det kgl. Teater fra 1. Juli 1930.

EDVARD BRINK

KOMPONIST OG KAPELMESTER

Mærkeligt nok blev jeg født paa Kapelvej, saa man kan da sige, at selve Gaden minder om min Stilling som Kapelmester. Ved Fødslen følte jeg mig allerede hævet over mine Medmennesker, idet jeg blev født paa en Femtesal, som Søn af Støbemester *Brink* fra »Vørlund« og Danmarks dejligste Mor. Hun kan lave min Livs-

ret — Hakkebeuf — saa delikat, at mine Tænder løber i Vand, saa stærkt, at Folk tror jeg savler. I min Ungdom spillede jeg i Café »Belvedere« i Sjællandsgade, hvor jeg gjorde ihærdige Forsøg paa at hamre Klaveret i Stykker, medens lille *William Jacobsen* strog Kattetarmene paa Violinen, og *Klaus* blæste Fløjte og *Jørgen* lavede Spektakel paa Trommerne. En herlig Tid med god Forplejning og Løn og Humøret i Højsæde. Her fremkom Visen »Knold og Tot« som *Alstrup* og *Stribolt* sang i »Tivolis Sommerteater«. Jeg har været ved flere Teatre, bl. a. »Parisienske«, det nuværende Vesterbros Biograf, hvor Bygmester *Jacobsen* og Kammerraad *Mathiesen* (kgl. Skydebane) var Værter, og hvor *Carl Lumbye* forresten har svunget Taktstokken. I »Billigheden« (det nuværende Thaliateater) spillede jeg under *Jens Kjærgaards* Direktion, og derfra stammer mit Guldur; thi Direktøren havde den herlige Vane ved Premièrer og festlige Lejligheder at overrække Personalet en Erindringsgave eller en Check.

Saa kaldte »Phønix-Teatret« paa mig med en fordelagtig Kontrakt, og vi sled i det for at bringe Teatret frem (saa vidt jeg husker arbejdede vi 25 Timer i Døgnet). Resultatet var glimrende. Direktøren var *Andersen*, den nuværende Ejer, og Co-Optimisterne blev senere hans Lejer. Jeg har komponeret 2000 Melodier, bl. a. »Knold og Tot« — »En lille Skat med Pagehaar« — »Hvorfor ser du aldrig til mig« — »Hvis lille Pige er du« — »Han er lige gaaet op til Fru Jansen« — »En er for lille« — »Rystedansen« o. m. fl. »Rystedansen« blev en Verdenssucces og udkom i et mægtigt Oplag og blev bl. a. præmieret ved en Verdenskonkurrence i Berlin som den bedste Dansemelodi.

Ved en Tilfældighed fik den dette Navn, og det gik for sig paa følgende Maade. En iskold Vinterdag besøgte jeg min Ven, Revyforfatteren *Alfred Kjerulf* og spillede da min Komposition for ham. Han gik op og ned ad Gulvet rystende af Kulde. Saa siger jeg: »Hvad ryster du for?« — »Rystedans!« svarede han — »Der har vi Navnet,« sagde jeg, og saadan blev det. Det vilde blive en vidtløftig Historie, at fortælle hvordan de forskellige Refræn'er blev til, men jeg skal dog tilføje, at det næsten altid sker ved tilfældige Udtalelser — i Reglen folkelige Slagord eller Udtryksmaader.

Jeg er nu Kapelmester hos »Lorry«, og jeg haaber jeg maa svinge Stokken derude i mange Aar til Glæde for alle med eller uden Pagehaar.

Maaske nogle siger: »En er for lille, en er for stor«
men »Knold og Tot«, de tror,

»Han er lige gaaet op til Fru Jansen«

for at høre »Rystedansen«.

Nu spørger jeg: »Hvis lille Pige er du?«

svar mig; thi jeg slutter nu.

Men møder jeg »En lille Skat med Pagehaar«,

jeg standser ej, kun et Smil hun faar;

thi jeg er mod »Grøften« og Marcher paa Vej,

han har længe nok sagt: »Hvorfor ser du aldrig til mig!«

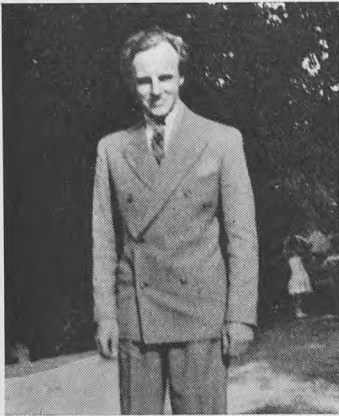
KARL BRONETT

ARTIST

f. 17. Juli 1889.

Bin Artist und stamme aus einer der ältesten Artisten Familie. Mein Beruf ist Clovn, und habe bereits als 6. jährigen Bube in Kopenhagen Circus »Du Nord«, Direktor *W. Caspar* aufgetreten. Seit dieser Zeit bin ich gröstenteils in Skandinavien hauptsächlich in Dänemark, welcher ich als meine Heimat ansehe. Ich spreche verschiedene Weltsprachen, jedoch fällt mir die dänische Sprache geläufigsten, und fühle ich mich immer wie neugeboren wenn ich in meiner dänischen Heimat bin.

Dieses zur
freundlichen
Erinnerung.

ANGELO BRUUN

SKUESPILLER

Aarhus Teater 1919—1920.
1920—1923 rejst i Provinsen.
Direktører *Karl O. Stein* og
Eyvin Kornbæk.
1924—1927 Betty Nansen
Teatret
1927—1929 Folke-Teatret.
Fra 1929 ansat ved Det Ny
Teater.
Roller — alle mulige — og
saa umulige — med og uden
Skæg — fra 15—80 Aar.

ALFRED BRUHN
REGISSØR VED
PANTOMIMETEATRET

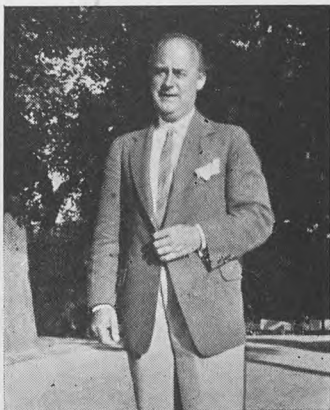
Født 4. November 1886. Regissør paa Pantomimeteatret i Tivoli fra 1. Maj 1917.

HUGO BRUUN

SKUESPILLER
f. 30. April 1888.

Søn af Proprietær *Bruun* paa Kjærsgaard ved Hjørring. Debut d. 30. November 1912 paa det kgl. Teater som Jacob i »Den kære Familie«. Har senere været ved flere københavnske Scener, bl. a. »Dagsmarteatret« i 1 Sæson, paa »Betty Nansens Teatret« i 9 Sæsoner, og udførte der bl. a. Axel i Strindbergs »Kammeraterne«, Horatio i »Hamlet«, Henryk i »Dulskas Moral« og mange andre Roller. Har ofte medvirket i Radio og ved Filmen.

**NIELS VALDEMAR
JOHANNES HØYRUP
BUSCHHOLM**

DIREKTØR

Født 24. September 1884 i København som Søn af Skuespiller *Emil Høyrup* og Hustru *Louise*, født *Hansen*. Ved Moderens Død i 1889 adopteret af min Onkel og Moster, *Jøhan Peter Buschholm* og Hustru *Josephine*, født *Hansen*.

Efter Konfirmationen i 1899 i Elektrikerlære, overgik i 1905 til Gummibranchen og ansattes 1909 i Dunlop Rubber Co. A/S, hvor jeg siden 1920 har været Direktør. Formand for Foreningen af Gummiimportører i Danmark siden 1923. Medlem af Automobil- og Cyclegrossererforeningens Bestyrelse siden 1919.

Formand for Radioudstillingen 1925, Kasserer for den britiske Udstilling i København 1932.

Officer af den britiske Empire Orden 1932.

KAJ BRUSEN

JOURNALIST

Journalist og Friherre. Servere — eller ikke servere. Det var til Tider Spørgsmaalet, som du dog alligevel altid forstod at løse.

N. BØKER-NIELSEN

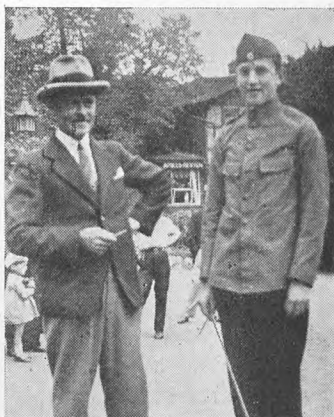
KOMPONIST

KAPELMESTER

f. 4. Februar 1893.

Begyndte at spille Violin i 5 Aars Alderen, rejste som 18-aarig til Tyskland og studerede specielt Harmoniorkestre, var senere Militærmusiker i ca. 18 Aar ved Infanteriet og Artilleriet. Var i nogle Aar Kapelmester ved »Amager Travbane« og nu Dirigent ved Københavns Politi-Orkester.

Overtog Tivoli Gardens Orkester i 1928 og har oparbejdet dette til et stort moderne Harmoniorkester, hvis Popularitet er overordentlig stor.

CARL CARLSEN

TEATERDIREKTØR

f. 17. November 1891.

Født — døbt og baaren paa
Nørrebro —
sled mine første Par Snøresko,
der blev jeg senere konfir-
meret —
tog derpaa Afsked med hele
Kvarteret, —
Urtekræmmer — ak *skulde* jeg
være —
rejste til Falster, hvor jeg kom
i Lære —

havde det strengt, men holdt dog gode Miner,
vejede Sukker og pilled Rosiner.

Saa blev jeg udlært og pakkede Tøjet —
drog her tilbage og tænkte fornøjet:

»Aldrig jeg mer ved Rosinerne piller,
nej, nu vil jeg være Skuespiller«.

Ønsket blev opfyldt, før dette var ventet,

en Direktør fik just Nys om »Talentet«,
 og i Begejstringens Rus — helt bedøvet —
 blev i Ambrosius's Rolle jeg prøvet —
 antaget straks til Provinstourne,
 hver lille Flække fik mig at se,
 vi spilled Dramaer og Revyer,
 senere kom jeg til større Byer —
 endte omsider i København —
 »Amagers Carlsen« kaldet ved Navn —
 ansat i lang Tid ved »Røde Kro«,
 hvilket Teater jeg blev saa tro,
 at jeg fra Skuespiller, Regissør
 pludselig havned' som Direktør.
 Skønt jeg paa Amager helst vil være,
 kan jeg alligevel aldrig mig nære,
 jeg maa hver Uge en Gang eller to
 køre en Tur ud til Nørrebro,
 genkende, hvad jeg som Barn har set,
 og paa min Tur er det ofte sket,
 at jeg paa Vejen om Som'ren parkerer
 udenfor Tivoli — ind jeg spadserer,
 lidt ned i »Grøften« for Ganen at smøre, —
 (det er forbudt ned i »Grøften« at køre),
 der er jeg kommet fra Ungdommens Dage,
 Minder fra den Tid sig lister tilbage, —
 paa *Chr. Petersen* hilser jeg fro,
 og faar en Sludder om »Røde Kro«,
 Stedet hvor forhen han slog sine Folder,
 og hvor jeg har overtaget hans »Roller«. —
 Se, det gør, at »Grøften« tiltrækker mig,
 og hver Gang jeg er der, saa tænker jeg:
 En Grøft — med Tivoli's Skønhed forbunden —
 hvor sært — hvor underligt er det igrunden, —
 tænk, midt i den største af Byens Parker,
 er der fra »Grøften« dog Udsigt til — »Marcher«.

HUGO OG PHILIP CARSTENSEN

To af Tivoli-Stifteren *Georg Carstensens* Slægtninge. Det er
 Søn og Sønesøn af en af hans 12 Søskende, nemlig Digeinspektør
Richard Peter Carstensen, f. 15. December 1822. † 1. April 1901.

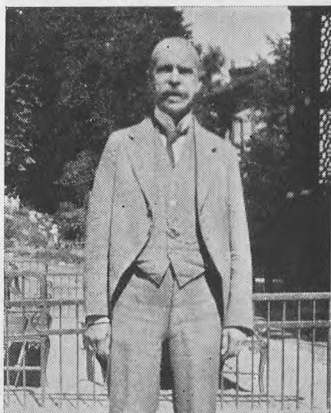
Hugo Carstensen, f. 1. Maj 1868, kendt som Birkefuldmægtig ved Frederiksberg Birk, og specielt som Auktionarius.

Philip Richard Owen Carstensen, f. 18. September 1886 i London, Søn af *Gustav Hugo Carstensen*, uddannet ved Håndelen hos Jacob Holm og Søner. Aftjent Værnepligten som Løjtnant ved Artilleriet, og nu Fuldmægtig i det kendte Reklamebureau »Monterossi«.

CARL C. CHRISTENSEN FORFATTER

Er født i København d. 19. Juli 1866 paa Gammel Mønt Nr. 5, ligefor Grønnegade, og det er derfor saa naturligt, at min allerførste Bog omhandlede dette Milieu og hed »Fra Grønnegadekvarteret«. Forøvrigt skrev jeg allerede i Skoletiden, i »Efterslægten«, om min Fødeby, og 14 Aar gammel skrev jeg saaledes en dansk

Fristil: »En Vandring i det gamle København«, en Stil, der blev læst op i Klassen. I 1882 blev jeg som Kontorist knyttet til Tivolidirektør, Grosserer *T. S. Thrane* i dennes private Hømsvirksomhed, hvor jeg forblev i 28 Aar indtil hans Død i 1910 og avancerede selvfølgelig i den Tid til henholdsvis Bogholder og Fuldmægtig for ved hans Død at overtage Grossererforretningen. Samtidig med min Virksomhed hos Thrane var jeg Journalist ved nogle forlængst nu afdøde Blade, men det var ikke min Skyld, at de gik ind. Min litterære Virksomhed har senere

udelukkende været »Det gamle København«, »Personalhistorisk Tidsskrift«, »Bogvennen« og Dagspressen. Min sidste Bog »Strøget«, som jeg skrev sammen med Visedigteren *Axel Henriques*, og som var illustreret med over 200 gamle og nye Billeder af København, udkom i 1931 og blev en meget stor Succes.

Min Forlægger har altid været H. Hagerups Forlag.

OTTO CHRISTENSEN

TEGNER

f. 17. Marts 1898.

Da jeg var tre Aar var det mit Maal at blive Lirekassemand. Blyantfabrikanterne blev Skyld i, at jeg i Stedet for kom til at tilgrise fint hvidt Papir med underlige Kruseduller, som jeg solgte til forskellige Aviser under Foregivende af, at det forestillede kendte Mænd og Kvinder i min Opfattelse — om det lignede

eller ikke, jeg saa dem gennem Cornelius Knudsens Brillen, og naar en Model mente sig karrikeret, henviste jeg ham til samme Brillemænd og bad, om Klagen maatte blive rettet mod ham.

»Grøften« er for mig Hvilestedet — ved et koldt Krus Øl kan man der i Ro og Mag sidde og lade de mærkelige tobenede Væsener, der kaldes Mennesker, passere forbi — de er saa dejligt forskellige — af Ydre i det mindste. Jeg kender dem alle — de kommer gaaende ind i »Tivoli«, nøjagtigt som de er ude i det store Tivoli. De er alle maskerede — heldigvis — men for Psykologen er de som aabne Bøger. — Deres Paaklædning, Holdning, Gang og Ansigtets Udtryk — alt er en Afspejling af deres indre gode eller daarlige Egenskaber. Prøv en Gang at give Dem god Tid — bestil hos Marcher et Krus Øl og se saa rigtig paa de Mennesker, der gaar forbi — det er ikke kedeligt.

STEEN CHRISTENSEN JOURNALIST

Født 1. Juni 1896 paa samme Egn som »Jydepeder«. Nogle Aar ved Landmaaleriet. Siden 1920 Journalist i København. Har skrevet Noveller og en Roman, »Landsbyen«. Er meget fremskridtsvenlig, men kan dog hverken bruge Fyldepen eller Skrivemaskine.

I mit Hjemland, Jylland —
en Landevejsgrøft.

I København — »Grøften«.

VALDEMAR CHRISTIANSEN CAND. JUR., JOURNALIST

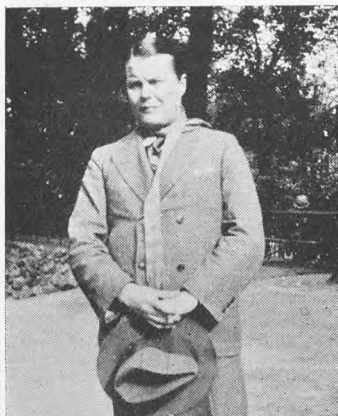
Født 15. Marts 1871 i Himmerland.

Juridisk Løbebane: cand. jur. 1895 med laudabilis. 1895—1896 Ansættelse paa Nordre Birks Dommer- og Politikontor. 1897—1900 Sagførerfuldmægtig. 1919 Bestalling som Overretssagfører.

1. August 1890 ansat ved »Berlingske Tidende«. Siden 1897 Bladets Referent i Rigsdag og Borgerrepræsentation. Dekoreret af tre af Europas Statsoverhoveder: Kongen af Danmark (R. af Dbg. og Dannebrogsmænd) — den tsekoslovakiske Republik's Præsident (Ridderkorset af den tsekoslovakiske Hvide Løve Orden) og Republikken Letlands Præsident (Officerskorset af Letlands: De tre Stjerner Orden).

Den 1. August 1932 42 Aarsdagen ved »Berlingske Tidende«.

NIELS CLEMMENSEN

KOMPONIST

f. 27. Februar 1900.

Som Søn af Tivolis Historiker og de Ferslewske Blades mangeaarige Medarbejder, C. A. Clemmensen, er jeg kommet i Tivoli fra jeg blev kørt derind i Barnevogn. Jeg har altid elsket denne Have. Som gammel Journalistsøn var det naturligt, jeg fik Kig paa »Grøften« allerede i min grønne Ungdom — og det skal forøv-

rigt ingen Hemmelighed være, at mit Livs første Krus Øl drak jeg her sammen med de to gæve Grøfteveteraner, »Skipperen« og Kaptain Weiss. Det smagte forresten ligesom alle senere — udmærket.

PETER CORNELIUS

KGL. KAMMERSANGER

f. 4. Januar 1865.

Viden om i Verden har jeg fartet og er havnet her i Tivoli en Dag i Maj 1933, da en smart lille Mand med et intelligent Ansigt kommer bag fra og klapper mig paa Skulderen, idet han siger: »Nu gaar den ikke længere!« og saa var jeg den, og saa fotograferede han mig, og her er jeg staaende med Tivolis »Nationalteater«

i Ryggen. Ogsaa der har jeg »optraadt« en kold Aften ved Solist-Forbundets Fest og havde uden Stemmens Brug Folket med mig. Det var svært, men jeg er glad ved at det lykkedes.

KAI R. DAHL

REDAKTØR

Journalist og
Svineopdrætter.

OTTO DETLEFSEN

SKUESPILLER

»Du Vindpust saa lunt« —
25 lange Aar —

Meget Vand er løbet i Stranden —

Mange Verdensdele har jeg
gennemplojet siden da —

Men Minderne — Minderne
om gamle Tivoli forlod mig
aldrig —

Glassalen: *Emil Wulff* —
Knud Lumbye. —

Sommerrejserne — Operetterne — skrevet af *Chr. Hjorth Clausen*, *Axel Kjerulff*, *Hans Ishøj* — Ny Operette hver Uge — jo — der blev arbejdet dengang i Glassalen — og Kammeraterne: *Amalie Kirkegaard*, *Carl Alstrup*, *Oscar Stribolt*, *Jutta Lund*, *Erhardt*, *Herskind*. Altsammen lyse Minder — og saa alle de gamle, kendte Ansigter i »Grøften«, ved de varme Romstoddyer: *Kaptain Weiss*, *I. C. Jørgensen*, *Holger Hoffman* — ja,

hvem kom der overhovedet ikke af kendte Navne indenfor Kunst, Presse og Videnskab — den Gang man kunde faa en glad Aften for en Daler. — Mangt og meget er jo nu forandret, baade udadtil og indadtil — nye Kræfter — ny Ungdom — Jazz, uha — men eet har Tivoli bevaret — Verdens fineste og nobleste Direktør, *Arne Petersen* — gid vi længe maa beholde ham.

Hvad er skønnere end en Sommerformiddag i Tivoli? —
Solskin Blomster Fred —

Som *Chr. Hjorth Clausen* skrev saa smukt i »Mindernes Vals«:

»Vaaren med sit Morgenkys dig vækker Tivoli« —

eller *Alfred Kjerulfs* og *Kai Allens* følte Sang:

Under disse gamle Kroner —
sad min Bedstemor saa tit —
lyttende til Lumbyes Toner —
medens Øjet dugged lidt —
Det var Sommernattens Poesi,
der øvede sit Trylleri.
Det er det som os forsoner
med det gamle Tivoli.

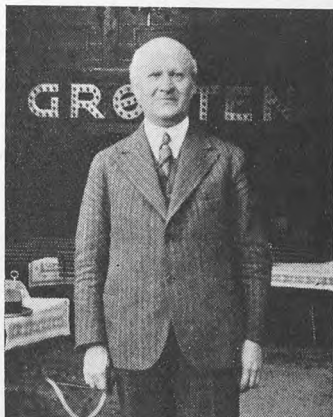
Selv om vore gamle Minder,
som vi burde værne om,
for den nye Tid forsvinder
uden Rettergang og Dom,
selv om alt gaar op i Jazzeri,
haaber jeg, i hvert Fald vi
stadig uforandret finder
vores gamle Tivoli.

ALFRED DIETRICH

PRESSEATTACHÉ

f. 1. Septbr. 1878 i Spremberg.

Som tysk Journalist kom jeg til Danmark d. 1. Januar 1904 og virkede som Medarbejder ved Ritzaus Bureau. Ud giver af »Skandinavische Presse« 1913—14. Korrespondent til »Kölnische Zeitung«, »Berliner Lokalanzeiger« og andre tyske Blade, efter 1916 ogsaa til Wolffs Telegram Bureau. Siden 1920 Presseattaché ved det tyske Gesandtskab. Har i »Grøften« altid truffet Danmarks mest interessante Personligheder.

J. H. O. DJURHUUS

FORFATTER

Født 26. Februar 1881 i Thorshavn paa Færøerne. Forfatter, cand. jur. Han kvad »Grøften«s Pris saaledes:

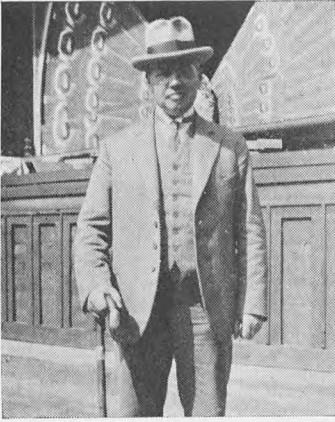
I Braadsøers Brag og Snøften
— hvad var Høfden —?
— »Grøften« —!

J. A. ERIKSEN

INSPEKTØR I TIVOLI

Født 21. Februar 1887 i Fredericia. Gennemgaaet Hærens Elevskole paa Frederiksberg Slot 1901—1904. Løjtnant af Reserven i

Kystartilleriet. Sekretær i Kystartilleriforeningen 1911—1925. Ansat som Inspektør i Tivoli i Juni 1925, idet jeg blev den heldige af 251 Ansøgere. Det var ingen let Opgave at overtage Stillingen efter min Forgænger, *Ole Olsen*.

Ved min Ansættelse drev Tivoli ingen af Forlystelserne for egen Regning, og Koncertsalen var dengang heller ikke ombygget til Vinterudlejning.

Nu udlejes Koncertsalen om Vinteren ca. 50 Gange til Møder, Aftenunderholdning, Bal,

Karneval m. v., ligesom Tivoli driver de fleste Forlystelser for egen Regning, saaledes at Inspektørtjenesten er betydeligt mere omfattende end ved min Tiltrædelse af Stillingen.

»Grøften« har i mange Aar været Samlings- og Mødested for mine Soldaterkammerater, og mangen en gemytlig Aften har vi tilbragt dernede, inden jeg blev knyttet til Haven.

Derfor kan jeg nu af og til, naar Tiden tillader det, hilse paa gamle Venner dernede.

C. N. ESPERSEN REDAKTØR

Hvad er nu den af, lille Marcher?

Vil De ha' lidt Biografi?

Biografi, hvad er det for noget?

Og i Forbindelse med »Grøften«. Naa lad gaa.

Da jeg som udnævnt Pionerelev den 14. Maj 1899 satte mine jyske Plader i Land paa Kvæsthusbroen kom jeg efter en splendid Frokost — eller

Middag — hos en Skomagemester i Fredensgade om Eftermiddagen ind i Tivoli, hvor Lyshavet blændede mig i den Grad, at jeg først Aaret efter kom i Tanker om, at jeg havde spist Skomagerklemmer til Aften i »Grøften«.

Senere hen i Livet søgte jeg meget ofte ned i »Grøften«, dels for at se Luftskipper *Johansen*, dels for at læske mig til »Grøften«s smaa Priser.

Og nu —?

Nu kommer jeg der for at drikke et Glas køligt Fadøl i godt Kammeratskab med de rigtige, gode gamle Drengene. Drengene som *Tromle-Klaus*, *Blomster-Morten*, *Jørgen*, *Savskæreren* og mange flere. Her diskuteres Dagens Nyheder og Kommunalbestyrelsens sidste Vedtagelser, her fortælles en lidt vovet Historie og Dagens Strid glemmes. Gaar det istaa med »Bestillingerne«, kommer Træspillet frem, 6—5—4—7, hvem fik første halve?

Tabet kan ikke blive stort, Priserne er smaa, Varerne fortrinlige og »Grøften« er nu en Gang »Grøften«. Samlingsstedet for gamle Drengene, som for ny Generationer.

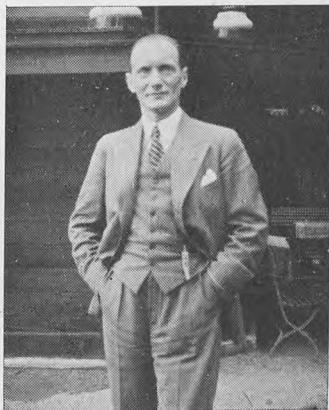
Noget for sig selv som vor Ven, Marcher.

VALEUR FAUSBØLL

SEKRETÆR — FORFATTER

Født 4. April 1890 i Aarhus. Kom i 1900 til København, uddannedes efter endt Skolegang som Forretningsmand. Min Karriere blev her i 1921 afbrudt ved, at det norske Verdensfirma, for hvis Kaffedepartement paa Java jeg var Chef, brød sammen i Krigens Efterdønninger.

I Sæsonen 1921/22 Økonomiinspektør ved Dagmar-teatret. Blev ved *William Norries* Tiltrædelse af Chefposten ved det kgl. Teater valgt til hans Afløser som Forretningsfører for Dansk Skuespillerforbund i Sæsonerne 1922/23 og 1923/24. Styrtedes af en Opposition fra denne Stilling i Foraaret 1924 som Følge af et

Uheld med den af mig paa Skuespillerforbundets Vegne startede Kabaret »Olympia«. Fik senere selv i eget Navn Varietebevilning, som jeg udnyttede i en Aarrække, først i det gamle »National«, senere i »Guldregn«. Har i disse Aar siden 1925 samtidig drevet omfattende Virksomhed som Rejseforedragsholder. Blev i 1930 fast ansat som Sekretær ved »B. T.« og beklæder stadig — siden 1920 — Stillingen som Sekretær i Skuespillerforeningen. Har tidligere udgivet et Par teaterstatistiske Arbejder om vore førende sceniske Kunstnere, bl. a. i 1917 sammen med afdøde Professor *Vilhelm Østergaard* Bogen om »Olaf Poulsen« ved dennes Afsked med Scenen.

Saaledes gennem mange Aar paa flere Maader knyttet til vor Bys glade Kunstnerliv har heller ikke jeg kunnet undgaa at finde Vejen ned i »Grøften«, den hyggelige lille Kro i vort verdensberømte Tivoli, — den Krog af Haven, der paa en saa vidunderlig Maade faar Lov til at blive liggende uberørt af den ny Tids Trang til Modernisering. — »Grøften« og »Funkis« — utænkeligt!

SVEND CHR. FELUMB

2. KAPELMESTER I TIVOLI

f. 25. December 1898.

2. Kapelmester i Tivolis Koncertsal skal herved afsløre sig som et Tivolibarn i 3. Generation. Min Farfar var en Tid Kontrolør, og min Fader spillede som Dreng 2den Trompet paa »Karuselbanen«. Jeg har spillet i Koncertsalens Orkester fra 1919—1924. Efter den Tid har jeg virket som Musiker i Paris og New York. Men der er ingen Steder saa rart

som herhjemme. Og nu er jeg glad for min Stilling. Om Vinteren som Oboist i »det kgl. Kapel« og om Sommeren her i Tivoli, med Pinden i Haanden.

For Fuldstændighedens Skyld skal jeg til »Marchers blaa Bog« oplyse, at jeg dette Aar er 34 Aar og har fejret 15 Aars Studenterjubilæum.

CARL FISCHER
GØGLER

Jeg er ligeglad om Jorden er rund eller firkantet, bare man har sit Helbred.

CHR. ANDREAS FODE
GROSSERER

Født 14. Maj 1880 i Aalborg. Søn af Købmand Chr. Fode. Udgaet fra Aalborg Latinsko-
le med Præliminæreksamen. Begyndte Colonial en gros For-
retning i København 1904.

Da Krigen kom, ophævedes dette Firma paa Grund af Mangel paa Varer, og jeg op-
holdt mig derpaa i 2 Aar paa Rejser i Nordamerika. 1918 kom jeg atter tilbage til Dan-
mark og købte Herregaarden Overbjerg pr. Frederikssund,

som jeg atter solgte i 1922. Siden da paabegyndte jeg atter min gamle Colonial en gros Forretning under Firma Chr. Fode, og Aaret efter optoges Radioimport og en gros Handel, hvilken Afdeling nu er Hovedforretningen. Stiftede Radiogrossistfor-
eningen 1925 og var i 5 Aar Formand for samme. Medstifter af Grossistsammenslutningen af 1930 og British Import Union. Næstformand i førstnævnte til 1931 samt i B. I. U. til Dato. Har i Tidens Løb været Formand for en lang Række Radio-
udstillinger, heriblandt Turist- og Radioudstillingen i Tivoli 1928 samt for de 2 Britiske Udstillinger 1931 og 1932.

R. af D. Officer British Empire p. p.

JOHN FOLTMANN FLYVERLØJTNANT

Det er underligt allerede nu at skulle fortælle om gamle Dage.

For mit Vedkommende maa det blive Perioden lige før og under Krigen, der jo dog ikke ligger saa mange Aar tilbage i Tiden, omend jeg vil indrømme, at Forholdene har ændret sig ikke saa helt lidt siden.

Det var gode, gamle Tider, og man støjede unægteligt noget mere, naar man dengang morede sig i kammeratligt Lag; men hvad, det var jo Skik og Brug — allevegne. Og fra en bestemt Episode mindes jeg »Grøften« fra den Tid.

Vi var en lille Kreds af unge Flyvere, ældre Flyvere af Alder eksisterede jo ikke dengang, og vi fejrede et nyerhvervet Certifikat. Vi havde spist i »Overstalden« — en ikke altfor beskednen Middag — og skulde slutte Aftenen i »Tivoli«. Vejen dertil var imidlertid lang, og da der ikke gerne maatte spildes ret meget af Aftenens kostbare Tid, gjaldt det om at komme afsted i en Fart. De ventende Automobildrosker blev bemandede saa hurtigt som var det en Udrykning, der gik for sig, og saa rullede vi velfornøjede ind imod Byens Hjerter.

Mødestedet i »Tivoli« var »Grøften«. Her samlede vi i det lavloftede Gemak for endnu en Gang at hylde »den nye«. En af Dagens Hovedtalere slog paa sit Glas, rejste sig og saa sig let forvildet om i Kredsen — og saa sporede for første Gang en ildevarslende Tavshed. Hædersgæsten, den, der skulde fejres, var slet ikke at se, — vi havde glemt ham ude i Charlottenslund, og det var ovenikøbet ham, der skulde betale hele Gildet.

S. P. FORNJOTUR JOURNALIST

Medarbejder ved »Aftenbladet«

f. 27. November 1900.

At de Bogstaver, der er hobet sammen over disse Linier for at simulere Efternavn, er en saa mærkelig Mosaik af Lyde for en

normal og ædruelig dansk Tunge, har sin Forklaring i, at jeg er født paa Island — paa en af de nordvestlige Fjorde, Ønundarfjord.

Der har mine Forældre, saa langt vi kan følge dem i Historie og Saga, levet, lovgivet, dræbt og drukket og avlet Efterkommere med en sær Uro og Udve i Blodet, langt Haar og adskillige mærkelige Ideer.

Et Ophold her i Staden fra 1914 til Dato har i nogen Grad indvirket paa mig, saa jeg i rolige Øjeblikke kan passere for en af de Indfødte...naa, min Mor er nu ogsaa Københavnerinde.

Men det var vel »Tivoli«, vi skulde tale om, kære *Marcher!* Desværre havde jeg intet Manuskript den eneste Gang, jeg ved en officiel Lejlighed har lovsunget »Tivoli« — endda paa Italiensk!

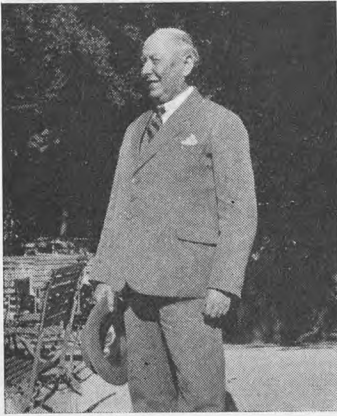
Det skete forresten i Tivoli — ja, vel at mærke, det *rigtige* Tivoli, den lille, skønne Bjergby nord for Rom, »berømt for sine Kobbersmede og Kaskader«, som skrevet staar — i Baedekeren.

Jeg var Fører for en Flok danske Studenter, og under en Fests middag som Tivolis Borgmester gav for os i Villa d'Este maatte jeg op at takke. Motivet til Talen laa heldigvis for Haanden: Jeg kunde fortælle Tivoli-Borgmesteren, at i Danmark havde man opkaldt den dejligste Plet efter hans By.

Og det kunde jeg sige med Overbevisning og Hjemveens Hjertebanken midt i den italienske Soldis og Palmesus for Billedet af Tivoli med de løvlyse Træer, de snadrende Ænder i Søen og de do. Mennesker paa Gangene — og hvorfor ikke være sanddru og tage det kolde Øl og den hyggelige *Marcher* med — stod pludselig som et Blink for min Bevisthed. Hvor kan et Menneske, der er født mellem Bjerge, der er højtidelige som Stiftsprovster, født i en Fjord, hvor Vinteren er eviglang, andet end *elske* denne Have med dens Grønhed, dens Lys, dens glade Mennesker, dens Skærsommernatsstemning.

Jeg er glad over at tælles blandt denne Haves Venner.

MAX FREYTAG SKUESPILLER

Aktør ved Pantomimeteatret som Harlekin og alle andre Roller i 37 Aar, og Stamgæst i »Grøften« i samme Aarrække. Til daglig el's jeg pantomimer, men hil — oh hil, idag jeg rimer. Mitsidste Hyldestkvad skal være min Ven Hr. Marcher fuldt til Ære.

Han mig behandler altid pænt, Tariffen var fast 15 pCt. Men trods det hyldes du af Max, af hvilken Max du gætter strax.

CHRISTEN FRIBERT REDAKTØR

Det er smukt af Dem, at De vil have mig med i »Grøften« blaa Bog. Strengt taget fortjener jeg det ikke, da jeg hovedsageligt har søgt »Grøften« i Sommerens Frokosttimer. I mine unge Dage kom jeg der af og til paa de »rigtige« Tider under Lygteskæret, og jeg har ogsaa været saa lykkelig at opleve Kaptain *Weiss* og at høre nogle Versioner af hans Op-

levelser under Fangenskabet i 64. — Noget af den ægte gamle Grøfteaand blev derfor i mig, omend afbleget af Frokostsolen. — Men tro ikke derfor, at jeg ikke højagter »Grøften«! Den er det hyggeligste Frokost-Samlingssted i Tivoli — ja, i hele København. »Grøften« Folk har altid god Tid — baade Tjenere og Gæster — det kære Sted er derfor dybt forankret i noget godt og gammelt københavnsk, noget som vi alle elsker, men som vanskeligt kan finde Udtryk i Ord. Gid »Grøften« maa leve længe og gid den med Held maa modstaa moderne Tiders hæsblæsende Attentater.

CARL GOTTSCHALKSEN

R. p. p.

f. 20. Februar 1854.

KOMPONIST OG
FORHV. KAPELMESTER

Var i »Casino Teatret« i 20
Aar.

I »Circus Variete« og Natio-
nals Koncertsal.

Studeret i Dresden, Leipzig
og Paris.

LOUIS HALBERSTADT

IMPROVISATOR

f. 1. April 1880.

Kære Marcher. De vil have
et Par Ord om mig og Tivoli.
Lad mig da fortælle Dem, at
ofte sad jeg som Dreng med
mine Forældre og Søster i
»Grøften« og nød den med-
bragte Mad, og tit drømte jeg
om at blive noget i Tivoli; da
anede jeg ikke, at jeg skulde
komme til at arrangere »Dansk
Solist-Forbunds« Tivolifester i
Samklang med *Emil Holm* og *Peter Cornelius* og selv komme til
at optræde som Solist i Tivoli.

I Tivoli leged jeg glad som Knægt,
Som ældre og graa jeg det mindes.
I »Grøften« kom daglig min kære Slægt,
Tilbage kun — Minderne findes.
De Slægter forgaar —
men »Grøften« bestaar.

ALEXANDER HAMILTON

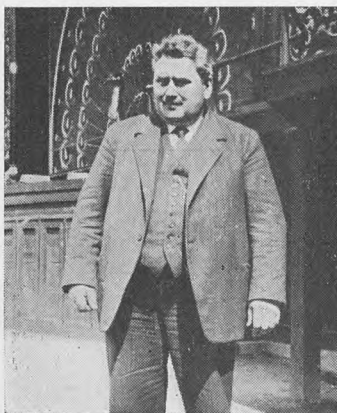
PLANTAGEEJER — SKOTTE

Kaldet »Spaniens Appelsin-
konge«. — Født i Glasgow d.
8. Januar 1885.

Elsker København, den ligner
Valencia, mit andet Hjemland.
Dejlige Kvinder, — gode Mand-
folk — og lykkelige Hjerter.

Paa Gensyn.

(Originalen er skrevet paa
Spansk, men af Hensyn til Læ-
serne oversat.)

GEORG HANSEN

f. 4. April 1886.

Snedkersvend 1905 — udlært
hos Anthon Kjær i Palægade
og mit Svendestykke blev be-
lønnet med Sølvmedaille. Pante-
laaner 1915. Familiefader 1930,
hvor jeg blev Fader til en dej-
lig Dreng. Forøvrigt er min
bedste Passion:

Frokost i »Grøften«.

ANKER HANSEN

REVYFORFATTER

f. 27. Juni 1899.

Hvor mange Monologer jeg hidtil har skrevet til Grammofon-
plader husker jeg ikke saa nøjagtig — de har heller ikke været
lige morsomme alle sammen.

Af de mest kendte tør jeg maaske nævne »Spiritusprøven« — »Køreprøven« — »Fremmedføreren« og »Paa Vinstue«, alle indsatte af afdøde Skuespiller Holger Pedersen (Gissemand).

Det er let at skrive en Monolog, men det er svært at skrive en morsom Monolog, og det er en stor Kunst at indsige en Monolog paa Grammofon.

Der kræves først og fremmest tydelig Tekstuds tale af den paagældende Skuespiller.

Gissemand var en Mester i at faa noget ud af en Monolog, han var simpelthen vidunderlig. Det har ogsaa vist sig, at »Spiritusprøven« er en af de Taleplader, som er solgt i flest Eksemplarer, og naar jeg skal være ganske ærlig, maa jeg vist tilskrive Gissemand og hans guddommelige Humør den største Part af Æren.

En anden Skuespiller, som er velegnet til at tale og synge paa Grammofon, er *Carl Fischer*. Jeg tror ikke, jeg overdriver, naar jeg siger, at *Carl Fischer* er den Visesanger, som har den tydeligste Tekstuds tale.

Det var forresten *Carl Fischer*, som første Gang trak mig frem for Offentligheden, idet jeg kom til at medvirke som en af Forfatterne til den første Revy paa hans eget, lille Teater i Allégade.

Jeg syntes selvfølgelig, at Revyen var vanvittig grinagtig, det gjorde Publikum ogsaa — 14 Dage efter Premiøren var de fuldstændig væk.

Naa, Tiden gik — det gjorde Teatret ikke, men nu havde jeg faaet Blod paa Tandens, som man siger, og jeg begyndte for Alvor at skrive.

Jeg har skrevet mest — efter Penge.

Det kan ofte være længe, inden en Postanvisning naar fra Provinsen til Nørrebro.

Den, som har skænket mig mit ringe Talent, skylder jeg alt — jeg har ogsaa selv en Del tilgode.

Iøvrigt synes jeg, det er ubeskedent at skulle skrive om sig selv, der er andre, jeg kender bedre, men hvis Læserne har

Interesse af et lille Indblik i mit Privatliv, skal jeg gerne oplyse følgende:

Jeg er af Hankøn og er født den 27. Juni 1899.

Jeg er gift og har en stor Datter med min vidunderlige Hustru, som stadig er 17 Aar.

Det er ikke morsomt at være morsom — i Tider som disse.

AXEL HARTMANN

KAPELMUSIKUS

f. 14. Juli 1861.

Tivoli drog mig
 Fire Dirigenter modtog mig
 Trommen slog jeg
 og i »Grøften« jeg stedse ned-
 slog mig.

HARRY HEDENVALL (LILLE HARRY)

f. 21. Maj 1890 i København.

Danmarks mindste Komiker.

Optraadte første Gang den
 16. Juni 1903.

Har rejst i Danmark, Sverige,
 Norge og Island. Kendt fra
 »Tivoli«, »Riddersalen« og
 »Over Stalden«. København,
 Provinsen, »Odd-Fellow-Palæet«
 i Aalborg, »Kasino« i Aarhus,
 Folketeatret i Odense og utal-
 lige Steder i København og
 Provinsen.

OSVALD HELMUTH

SKUESPILLER

f. 14. Juli 1894.

Jeg tror nok jeg er Revue-
skuespiller.

Og jeg tror jeg bliver ved
at være det.

Min største Indsats i Pro-
vinsen.

EMIL HELSENGREEN

R. D.

SKUESPILLER

f. 25. Februar 1863.

Emil Helsingreen, det joviale
og storartede Menneske, som i
mere end en Menneskealder
tilhørte det muntre »Grøfte-
folk«, døde umiddelbart efter
at jeg havde paabegyndt Ind-
samling af kendte Københavne-
res Biografier.

Døden hindrede ham i at op-
fylde sit Løfte til mig om at
skrive sin Biografi, men Enkefru Helsingreen, der ved hvor stor
Pris hendes Mand satte paa det hyggelige og kollegiale Samvær
med Kunstens Folk i det gamle, hyggelige Hjørne af det præg-
tige Tivoli, har velvilligst tilstillet mig nedennævnte biografiske
Oplysninger, og Helsingreen faar dermed Plads i det Galleri af
Københavnere, hvor han saa udmærket igennem Aarene gjorde
Fyldest, og hvor Mindet om ham vil leve. *Forf.*

Søn af Skuespiller *Frederik Helsingreen* (død 1890) og Hustru
Wenzeline, f. *Stripp* (død 1885).

Kom i Smedelære hos Høst paa Nørrebro, men Skuespillerlysten var ham i Blodet, og en skønne Dag var han paa de skraa Brædder. Hans Debut fandt Sted 3. September 1885 i Aalborg. Kom derefter til »Casino« 1887—1888, derefter til Provinzen for i 1900 at havne paa »Folketeatret« i København. Her har han været til sin Død 1932. Var en ofte benyttet Kraft ved Skuespil-Udsendelserne i Statsradiofonien. Af hans Roller paa Folketeatret kan nævnes:

Onkel Bræsig i »Landmandsliv« — Moriarty i »Sherlock Holmes« — Per Bunke i »Pigernes Alfred« — Store Klaus i »Store Klaus og lille Klaus« o. m. fl.

Hans Figurer formede han efter Virkelighedsagttagelser, og han var meget nøjeregnende i sin Karakteristik, og han søgte altid ved et bredt og jovialt Lune at befæste disse. Desværre opnaede han ikke Folketeatrets 75 Aars Jubilæumsdag, idet Døden tog ham den 30. Juli 1932.

Paa sin 60-aarige Fødselsdag, der faldt sammen med hans 40-aarige Skuespiller Jubilæum, udnævntes han til R. D. Ved denne Lejlighed spillede han Kellermann i »Hans Højhed«.

Karla Helsingreen.

ARNOLD HENDING FORFATTER

Jeg er passeret de 30 (født 17. December 1901) og tør vel saa *strejfe* den Kendsgerning, at jeg ikke kan siges at tilhøre de »unge Digtere«s brogede Flok. Men i Sandhedens Interesse bør det maaske lige tilføjes, at jeg iøvrigt *aldrig* har tilhørt Kredsen. Det kan maaske tænkes, at jeg har været for »ung«, da jeg var yngre — i hvert Fald nu, da jeg er *ung* er jeg for gammel! Sagen er forresten den: Jeg har næsten altid søgt de Ældres Kreds og — ganske afgjort — ikke befundet mig vel blandt de, som var yngre end jeg, og kun taaleligt blandt mine Jævnaldrende. Men videre —

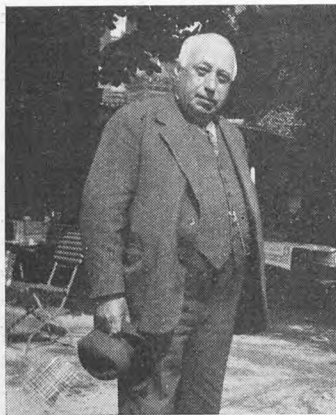
Jeg har altid haft en ganske *usømmelig* Trang til at ville betræde Parnassets slidte men derfor lige eventyrlige Trapper. Det begyndte »at kalde« allerede i Skoletiden. I Skoleblade gik det løs med Digte og Noveller, og i min første Ungdom rasede Pennen over Papirarkene. Naa, alt det er glemt — og brændt. Imidlertid: det *hævner* sig at lege med Pen og Blæk fra Drengesaarene. En skønne Dag kommer ens første Digte ud! Mine kaldte jeg »Glæder«. Rost af nogle — men læst af færre. Men videre. Sten paa Vejen er kun til for at fjernes, og for at leve, begyndte man saa at syle med Journalistiken. I en »fjern« Fortid begyndte man. Hvor og hos hvem kan være lige meget. Jeg debuterede med at interviewe afdøde Fru *Ingeborg Vollqvarz* (for et Bladbureau). Mit *Stof* har aabenbart ikke været *Gods*, som Ping vilde sige. Heller ikke nogen ligefrem Eksportvare! Det indbragte mig den nette Sum af 2 Kr. 18 Øre. Men videre. Rom blev ikke bygget paa een Dag! Mens Journalistiken drives, omend ikke med Triumfer eller en Hale af Cheks efter sig, tumler man i andre Rollefag. Man er jo ung. *Herold*, *Brems* og *Bjørn* siger saa kønt, at man har Stemme og lige antyder, at Operaen hungrer! Saa er den *usømmelige* Trang der igen. Man vil skrive, man *maa!* Og *Tilfældet*, der saa ofte har rakt mig en Lillefinger, placerer mig en Dag i mit Livs første — dog ikke eneste — Redaktørstol. Og her svimler Honoraret — som ansvarshavende Redaktør — op til at omfatte — en Velourhat!

Ja, ja, man samler sig hurtigt muntre Minder.

Lad mig tilføje, at mit Medarbejderskab blev af meteoragtig Karakter. Jeg forsvandt — pr. Cycle!

Men lad mig imidlertid sige dette: Jeg lever altsaa endnu — selvom jeg ikke moverer mig med Søløvepels.

Parnasset kom vi lidt bort fra. Jeg har skrevet ti Digtsamlinger, deriblandt »Gry«, »Ensom Sang«, »Blæst«, »Glimt af Glæder« og »Uro«. Har jeg ikke opnaaet at faa synderligt mange Læsere, saa har jeg ihvert Fald faaet mange og flinke samt produktive Komponister. 2—300 af mine Digte er forlængst sat i Musik, og tænk . . . de synges. Men jeg tror, at Bøgernes Tid kommer igen. »Grøften«s gør det, Hr. *Axel Marcher*, dens Tid oprinder hver Maj! Men det er ikke sikkert, at ligefrem *Versets* gør det. Dog een Ting er saa godt som givet: Vi, som skriver Vers, havner, før eller senere i »Grøften«.

FINI HENRIQUES

KGL. KAMMERMUSIKUS

Født 20. December 1867
 paa Frederiksberg, Søn af Ho-
 spitals- og Fattigforstander,
 Justitsraad *Vilh. Henriques*.
 Min første Undervisning fik
 jeg i 5 Aars Alderen af min
 Moder i Klaverspil. Da jeg var
 7 Aar lærte jeg de vigtigste
 Love i Musikteorien, ogsaa
 ved Moders Vejledning. Saa
 begyndte »Komponisten« i mig
 at gøre sig gældende: »Aforis-

mer«, 10 Klaverstykker,
 skrev jeg i 11—12 Aars
 Alderen. Da jeg blev 15
 Aar studerede jeg Kon-
 trapunkt hos selvste *Jo-*
han Svendsen og Violin-
 spil hos Professor *Tofte*,
 og jeg sluttede mine Stu-
 dier nogle Aar senere
 hos Professor *Joachim* i
 Berlin. Hvad der ellers
 er at sige om mig som
 Komponist og Violinist
 vil jeg overlade til mine
 Medmennesker. Kun til
 Slut: jeg er lykkelig gift
 og har en dejlig Hund.

Tekst af *Chr. Petersen*.

*Klip! Tag mig kun i mit
 Skrud,
 Marcher, men lad mig ej
 tørste.*

*Hvis jeg skal se venlig ud,
 maa jeg ha'e Klods til
 den første.*

4/7-32

*En lille Melodi
 til Axel Marcher:
 Langsom Vals.*

fra Fini Henriques

CHARLES HERDAHL

REDAKTØR

f. 30. December 1865.

Mange gode Minder fra »Tivoli« og »Grøften«. Leder af »Københavns Amts Avis«. Konservativ og Medarbejder ved ovennævnte Blad fra 16 Aars Alderen.

JEAN HERSHOLT

FILMSSKUESPILLER

I »Grøften« igen efter 25 Aars Forløb. Om jeg kan huske noget herfra? Ja, det kan De tro, jeg kan!

Her kom jeg som lille Dreng med min Fader og med daværende Pjerrot *Oscar Larsen* — »Pjerrot Larsen«.

Og Luftskipper *Johansen*, ham husker jeg da ogsaa. En rask frejdig Mand — altid glad, med stort Overskæg og Skipperkasket og omgivet af Kunst og Presse.

Men hvor er alle Billederne og Fotografierne, som før min Afrejse prydede Væggene i Kabytten? Dem savner jeg!

Men det er herligt at komme igen til mit kære »Tivoli« og »Grøften«.

JOSEPH HISLOP VERDENSTENOR

Født i Edinburgh i Skotland d. 5. April 1889. Gift med en svensk Dame og bosiddende i Brottkår ved Göteborg. Optraadte første Gang i København 1916. Har siden 1926 hver Sommer givet Koncerter for udsolgte Huse i København. Har bl. a. været Gæst paa det kgl. Teater.

Ridder af Dbg.

PIERRE HOFFLAND DIREKTØR FOR TIVOLIS KUNSTNERPLÆNE

f. 6. Oktober 1875.

Da Direktør for Tivolis Kunstnerplæne Pierre Hoffland var Verdens stærkeste Tandatlet.

Det er en mindre morsom Opgave at skulle skrive sin egen Biografi; thi hvor let løber man ikke den Risiko at overdrive Betydningen af de Ting, man selv er en Smule stolt af, men som andre maa-

ske ikke synes er saa meget værd. Jeg er stolt af, at jeg en Tid var Verdens første Tandatlet, men det var bedre, at andre sagde det, end jeg selv. Det kunde smage af Selvros. Men der er ingen Vej uden om, naar lille Marcher ønsker min Biografi til sin Bog. Lige saa hurtigt han bringer os det vante Krus Øl den lange Sommer i Tivoli, lige saa hurtig er han som Redaktør af dette Værk, og som Redaktører i Almindelighed kender han ikke til Blødsødenhed, men forlanger Manuskriptet omgaende. Derfor disse Linier om min Ringhed.

Mine Data er faa: Jeg debuterede i Arena-Teatret September

1898 som Tandatlet, berejste den hele Verden som saadan, var i Engagement i Tivoli i Maj Maaned 1919 og blev Leder af Plænen i Maj 1921. I Aarene mellem 98 og 21 levede jeg den rejssende Artists herlige og frie Tilværelse evig paa Rejse fra Land til Land, fra Verdensdel til Verdensdel og optraadte i alle de største Cirkus' og Varieteer med mit Nummer, som mange har søgt at eftergøre uden at kunne det: Jeg løftede i Tænderne en Hest med Rytter. Jeg stod paa et Stillads bøjet over Hest og Rytter og løftede langsomt begge op. Første Gang, jeg satte saadan Vægtløftningsrekord, var i Atletklubben »Hermod« 1897, hvor jeg løftede 538 Pund med Tænderne og dermed slog Russen Troys Rekord med over 85 Pund. Vil man spørge mig, om jeg da var Verdens stærkeste Tandatlet? — Ja, ingen har løftet saa meget som jeg, og givet er det, at ingen i Verden har kunnet gøre mit Nummer efter. Hjemlige og fremmede Tandlæger har undersøgt mine Tænder og fundet Forklaringen paa deres usædvanlige Styrke i den Kendsgerning, at mit Gebis er bredere end noget andet, de har set; ja det er endda bredere end sædvanligt hos farvede Folk, der ligeledes ejer stor Kraft i deres Tænder. Paa Tandlægeskolen i København har saavel Professor Bloch som Professor Budtz-Jørgensen ladet mine Tænder undersøge, efter først at have set mig løfte Rytteren paa sin Hest, og de fastslog, at jeg simpelthen er et Fænomen, hvad angaar Tænder. En Dag falder de alle ud, og saa er det Løb kørt. Men endnu har jeg dem i Behold og ved ikke, hvad Tandpine er.

SOPHIE FINN HOFFMANN

OPERETTE-SANGERINDE

Naar man, som jeg, er født paa en stor Gaard ovre i Jylland, saa længes man herinde paa Stenbroen efter en grøn, fredet Plet, og den har jeg fundet i »Grøften«, hvor Øllet skummer saa lystigt, og glade Mennesker samles i muntert Lag.

Iøvrigt: Hvad mig selv angaar (og De ønsker jo min Bio-

Den kendte og afholdte Sangerinde spiser Iskage i »Grøften«.

grafi), saa sendtes jeg 16 Aar gammel til København og kom paa Musikkonservatoriet. Allerede to Aar efter gav jeg min første Koncert ovre i Lemvig og assisteredes af daværende Kapelmester paa Bellevue Strandhotel *Johan Hye-Knudsen*, der for en Tid havde flyttet sin prægtige Violoncel fra Bellevues lille Glasspavillon til den nye Teatersal i Lemvig. Salen rummede den Aften næsten 1000 Mennesker, og medens jeg var fuldkommen rolig, saa var mærkværdigvis nok den nu saa berømte og fejrede Kapelmester stærkt nervøs og rystede paa Hænderne. Jeg anmeldtes bl. a. af ingen ringere end den nu afdøde store Digter *Thøger-Larsen*, der skrev saa smukt om den lille, lyslokkede Bondepige, der nu kom tilbage som en fuldblods Københavnerinde.

Siden da har jeg tilhørt København, hvor jeg fik min Debut som Operette-Sangerinde paa Folketeatret som Serpolette i »Cornevilles Klokker«.

Jeg er med Tiden blevet endnu mere københavnsk og har siden min Folketeaterperiode (med en enkelt Afbrydelse under et Gæstespil paa Apolloteatret) fulgt den moderne Udvikling, som for mange Scenekunstnere fører bort fra Teatrene, og synger og danser nu paa de store Restauranter og Varieteer. Ogsaa her i Tivoli har jeg sunget, i Glassalen, og hos min gode Ven, *Hjalmar Koefoed*, paa Promenaden. Naar jeg staar her under grønne Træer og synger, saa tænker jeg tit tilbage til den Tid, da jeg som lille Pige gik hjemme i den store Have i Fabjærg i Nærheden af Lemvig og sang. Men samtidig kan jeg, medens jeg synger her, holde Øje med min Mand nede i »Grøften«, og drikker han for mange Krus Øl, saa synger jeg Bedstefars Vals endnu en Gang og smiler ømt til *Hjalmar Koefoed*.

Det plejer altid at hjælpe!

FINN HOFFMANN

JOURNALIST

Tivolimedarbejder ved »Politiken«.

En varm Sommerdag for fem Aar siden sagde min gamle Redaktør *Henrik Cavling* disse Ord til mig:

— Gaa over i Tivoli og skriv noget morsomt til Bladet. Vi trænger til lidt muntert Stof.

— Hvad er der af morsomt i Tivoli? spurgte jeg.

— Der sidder saa mange grinagtige Stabejsere i »Grøften« og

drikker sig et Glas eller to. De fører en pudsig Tale. Naar en i Selskabet vil give en ekstra Omgang, saa spørger han blot, om der er Fald i Tagrenden, og det er der gerne i »Grøften«.

Jeg gik der over og skrev en Artikel. Dermed var jeg »Politiken«s Tivolimedarbejder og afløste som saadan Bladets gamle og glimrende Tivoli-Journalist *Chr. Hjorth-Clausen*, der i sildige Timer paa Redaktionen havde fortalt mig om Livet blandt Klabautermændene paa den gamle Fregat. Det

var sælsomme Tider, der her rullede op for mig, og noget af de gamle Tidens Stemning og Idyl, som den fremstod i min ældre og erfarne Kollega *Hjortens* Fremstilling, genfandt jeg just i »Grøften«. Den første, jeg løb paa hernede, var gamle *Emil Helsingreen*, og han spurgte mig straks:

— Er der Fald i Tagrenden, unge Mand?

Saa vidste jeg, hvad der mentes, og kunde svare som helbefaren Grøftgænger:

— Hæld i!

Dermed var jeg optaget i »Grøften«, men ikke havnet der, thi siden er jeg kommet højst uregelmæssigt og med lange Mellemrum. Jeg er ikke Stamgæst noget Steds, men hjemme overalt i Tivoli, hvor Københavnerlivet rører sig, i Bjærggrutchebanen som hos Høgh i Basaren. For mig beror »Grøften«s Charme derpaa, at intet er forandret, naar jeg med Mellemrum søger ned i den grønne Beværtningshave, jeg finder alt ved det gamle, den samme Mand paa den samme Stol, naar Tivoli lukker, som den Gang Haven aabnede, men ganske vist med et nyt Krus Øl foran sig! Her sidder ikke mere nogen Kaptain Weiss og grader Øllet med sit Termometer, og det er et Spørgsmaal, om »Grøften« i vor Tid ejer en Skikkelse som *Luftskipperen*.

Man tør sige, at den sidste fra hans Tid, som nu er Historie, var *Adolf Olschansky*, en Gang en stor og berømt Klovn. Om nogen, saa gjaldt det om ham, at han var havnet i »Grøften«. Thi her sad han i sin Alderdoms Dage, luvslidt i Tøjet, men med Monoclen fastklemt i det gamle, blinde Øje og var i sin

arme Ensomhed selve Symbolet paa en svunden Tid, glemt af den nye, som haster af Sted.

Gør man sig Ærinde i »Grøften«, hvis Øl virkelig er fremragende, saa finder man i vor Tid forsamlet her saadanne gamle, brave Københavnerne som Værten *Chr. Petersen*, der rødmosset og trivelig ejer noget af de svundne Dages Lune og Hygge, den evige *Carl Muusmann* med sine utallige Historier og Anekdoter, Kunstnerplænens bramfri Direktør, i hvis Kølvand fremmede Artister kommer og gaar, unge og ældre Skuespillere, som her holder Vinstue i det Grønne, og gamle Journalister, der er blevet graa i Pressens Tjeneste. Jeg kikker paa dem alle sammen og gaar videre. Vi maa alle haste, Tiden staar ikke mere stille som i de gamle Dage, da Kæmperne groede fast til Bænkene. Men jeg vil sikre mig fortsat at kunne kikke indenfor hos Marcher og drikke mit Krus Øl under Fuglesang i de grønne Løvkroner, medens de udholdende Stamgæster, er de end ikke saa maleriske som de gamle Dages, med tilsyneladende Lige-gyldighed, hvorunder de skjuler deres Iver, spørger om der er Fald i Tagrenden?

POUL HULD
DIREKTØR FOR
PANTOMIMETEATRET

f. 5. November 1885.

Ansæt paa det »kgl. Teaters
Balletskole« 1891. Debut 1903.
Balletmester i »Tivoli« 1911.
Leder af Pantomimeteatret
1916.

MAX SIGFRIED
HARALD CHRISTIAN
IBENFELDT
SKUESPILLER

f. 29. Marts 1888.

Om jeg vil ende i »Grøften« skal jeg af nærliggende Grunde afholde mig fra at udtale mig om, men jeg kan, hvad der sikkert er ret enestaaende, fortælle at jeg begyndte i »Grøften«.

Jeg blev født i Udstillingsaaret 1888 og en af mine allerførste Udflugter gik til »Tivoli«, hvor min Ekvipage med Indhold stationeredes i »Grøften«. Min Moders Onkel, Overbetjent *Carl Lund*, var nemlig konstitueret Politiassistent paa Udstillingen, og mine Forældre var inviteret til at bese denne under hans Førerskab. Jeg kan derfor med nogenlunde Sikkerhed paa staa, at jeg allerede i en Alder af ca. $\frac{1}{2}$ Aar har faaet en »Taar« i »Grøften«.

Senere blev jeg paa et tidligt Stadium af min Tilværelse, nemlig da jeg var 7 Aar, Abonnent i »Tivoli« og tilbragte mange Aftener sammen med mine Forældre, ovennævnte *Carl Lund* og en den Gang meget kendt Haandværksmester, der populært gik under Navnet »Bliktuden«, og den herlige *Carl L. Lumbye*, som dirigerede Harmoniorkestret, som den Gang havde Stade, hvor nu »Wivex varme Ende« dominerer.

»Tivoli« var jo dengang meget større end nu, men for mig var Samlingsstederne Bazaren, under hvis Ur man altid mødtes, naar Familiens enkelte Medlemmer havde været paa Udflugt paa egen Haand, Harmoniorkestrets Restauration og først og sidst »Grøften«, hvor man altid var sikker paa at træffe Bekendte.

En Tid tabte »Grøften« sin Tiltrækningskraft for mig, nemlig da jeg blev forlovet. Den Gang havde »Søen« en dragende Magt, for da kunde man sværme i Maaeskin paa »Bastionen« og ved »Søen«, der ikke som nu var oplyst som en Balsal. Men da min Hustru og jeg i 1915 blev engageret til »Glassalen« blev det faste Mødested for os og vore Kammerater »Grøften«, og mangen en Nat har vi festet til Solen stod op.

Da havde vi ikke en taabelig Lukkelov, den Gang fik vi Lov til selv at bestemme hvornaar vi vilde i Seng.

Og senere, — naar jeg gaar i »Tivoli«, og jeg vil træffe gode Venner og Kolleger, styrer jeg mine Skridt mod »Grøften«, — og aldrig forgæves.

Og skal jeg slutte med et Ønske for »Grøften«s Fremtid, saa skal det være: At »Tivoli« maa blive bevaret som den enestaaende Institution, den er og altid har været, at den rigoristiske, mod den personlige Bevægelsesfrihed rettede Lukkelov maa blive ophævet, og at »Grøften«s Ølkrus maa blive større, uden at det derfor kommer til at gaa ud over Pengepungen.

SOPHUS JACOBSEN

Direktør = Husejer = Bygmester
og fhv. Postelainssnedker.

f. 24. Februar 1860.

At leve af at sælge Vaser,
Kopper og Glas,
det gik godt, naar Butikken
ligger paa den rigtige Plads.
Det første Lagkagehus var jeg
med til at bygge,
det ligger ved »Kinopalæet«
smukt i Sol og Skygge,
som Husejer mange Spekula-
tioner man faar,

en Lejer tit si'er, jeg har ingen Penge i Aar.

Det var godt, at jeg klarede Postelainen — Administrativ,
derfor kan jeg leve godt Resten af mit Liv.

ARNOLD JENSEN

SKUESPILLER

f. 24. Januar 1886.

Min gennem mange Aar fortræffelige Medarbejder, Revyforfatteren og Skuespilleren *Otto Petersen*, der i dyb Beundring for mit Talent følger ethvert af mine Skridt meget nøje, og som derfor har langt bedre Rede paa mit Levnedsløb end jeg selv, har skrevet nedenanførte biografiske Data paa Grundlag af de

talrige Notater, han har samlet om min Person for i givet Øjeblik at kunne tilstille Verdenspressen en fyldestgørende Nekrolog om den store Kunstner og det sjældne Menneske med det dansklingende Navn — Arnold Jensen.

A. Jensen, rødmosset og graahaaret. Debuterede ung og slank 1905 i Slagelse. — Stakels By. Direktøren, Danmarks modigste Mand, *William Petersen*, havde engageret ham. — Han har ikke været hos ham siden.

Kom 1906 til *Chr. Petersen* i »Røde Kro«. — Læg Mærke til at han fortrinsvis ynder Folk, der lyder Navnet *Petersen*, hvilket gav sig Udslag i da han fik en Hund, straks at give den Lykkenavnet — *Petersen*

Petersen — Hunden — er det mest berømte Dyr indenfor den danske Beværterstand. Der findes ikke det Værtshus i Landet, hvor *Petersen* ikke har været sammen med A. Jensen. Da den døde, *faldt* Sukkerforbruget betydeligt paa adskillige Vinstuer. — Da Sorgen havde lagt sig over *Petersen*, fik han en ny Hund — »*Tøsen*« —, som hurtigt gik til Filmen — »Skal vi vædde en Million«, — men dens Optræden der virkede dog lidt for »vandet«

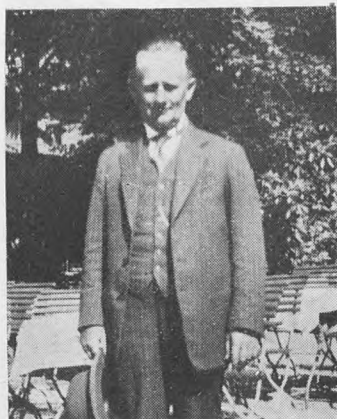
Maatte A. Jensens Kærlighed til Hunde ikke bevirke, at han selv gaar i Hundene!!! — Har rejst meget i Norge og i Provinserne. Sine største Aar havde A. Jensen dog paa »Sønderbros Teater«, hvor han som Kunstner havde sine bedste Aar Sæsonen 1920—21 blev hans Livs største Han vil altid blive mindet for sin store kunstneriske Ydelse som Kaptajnen i »Barken Margrethe«.

»Tivolis Variete« blev hans næste Teater, hvor han i Revyerne gjorde stormende Lykke. Hans Foredrag af Visen »Jeg er forfærdelig« var af en forbløffende Virkning Man troede, det var sandt, hvad han sang.

Nu har han faaet Løn som fortjent A. Jensen er nu Direktør i »Korups Have«, saa nu kan *han* ikke naa højere. —

Han elsker Skibsøl og Kvinder, hans lille Kunstnerhybel paa Valby Tingsted, med Kabalekort og Aviser paa Bordet, og *Petersen* paa Væggen, er kendt af mange. Naar han engang, det ske sent, farer til Himmels for at mødes med sine Hunde, vil Sct. Petersen staa ved Indgangen med en Kasse Øl, som Tak for, hvad han har »skænket« sine Medmennesker.

Otto Petersen.

CARL JENSEN
TIVOLIS OVERGARTNER
f. 29. November 1887.

Søn af Skovfoged *Otto Jensen* ved Københavns Magistrat, kom i Gartnerlære 1901 paa Sct. Hans Hospital ved Roskilde, tog Eksamen fra Vilvorde Havebrugsskole 1907, rejste derefter til England og Tyskland og kom hjem 1911. Efter aftjent Militærtjeneste Bestyrer hos Anlægsgartner *Edv. Bentzen* til 1923 og blev derefter ansat som Overgartner i Tivoli.

CARL TH. JENSEN
CHEFREDAKTØR FOR B. T.

Formand for Journalistforeningen i København 1925—26 og fra 1930.

Født 14. Juli 1891 paa Christianshavn. Blev i 1913 ansat som fast Medarbejder ved *Frederik Hansens* »Vort Land« — og debuterede samtidig i »Grøften«, introduceret af alle unge Journalisters mest trofaste Ven *Carl Muusmann*. Naar Arbejdet paa Redaktionen var

endt, tog han mig med ned til »Skipperen«. I »Grøften« tilbragte jeg mange Sommernætter i festligt og fornøjeligt Lag, og i »Grøften« stiftede jeg i mine første Journalistaar værdifulde Bekendtskaber med mange gode og gæve gamle Københavnerne.

Nu er de glade Grøftenætters Tid længst forbi men mange muntre Minder vækkes, naar jeg nu om Sommeren passerer »Grøften«.

CARL V. JENSEN

FORFATTER

Jeg er født Snob, idet det behagede mig at indfinde mig i denne Verden paa Prins Valdemars Fødselsdag, d. 27. Oktober i det mærkelige Aar — 1900, og i den Bydel, som en Konge har givet Navn (Frederiksberg).

Aarene er rundet siden da, og mit legemlige Hylster antog stadig større Dimensioner for at kunne rumme den intellektuelle Begavelse og det stadigt voksende Digtertalent, som venligsindede Guder skænkede mig.

Da jeg skrev mit første Digt, som jeg dog skal forskaane andre for at stifte Bekendtskab med, 8 Aar gammel, kan jeg altsaa i Aar fejre 25 Aars Digterjubilæum, men frabeder mig dog Fakkeltog, da Værten er vred nok endda over ikke at have modtaget Husleje et Par Maaneder.

Jeg var i sin Tid Redaktør af *Danmarks næststørste Kommunes eneste lokale Avis* — »Frederiksberg Avis«, men denne journalistiske Position har dog ikke været stærkere, end at jeg har faaet kasseret ca. 100 udmærkede og overordentlig lodige Ting af samtlige københavnske Redaktører.

Jeg har læst andres og egne Digte op i samtlige Byens Foreningslokaler og endogsaa bragt det altid muntert højroastede Publikum hos »Lorry« til Tavshed ved min *sjælfulde* Recitationskunst.

Igennem nogle Aar var jeg Formand for Kunstnersammenslut-

ningen »*Versets Venner*«, der stiftedes af Skjalden *Arnold Hending* og min Ringhed, og som talte Repræsentanter for Sangere, Komponister og Digtere.

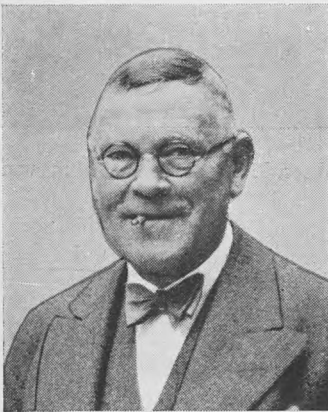
Vil man vide mere om min Person, gør man klogest i at læse mine publicerede Værker, men man bør skynde sig at erhverve disse, saasnt de udkommer; thi Kritikens Næveslag kan ogsaa afføde gode Salgsbetingelser.

Dekorationer: Idrætsmærket i *Bronze* — Carlsbergs Medaille i *Sølv* — men Hjertet er af *Guld*.

Kære Marcher!

Du bærer paa det Smil som altid smitter
trods Krisetid med Lukning og Fallitter.
Som Budstik mellem Værten og hans Gæster
er du i Tjenerkunsten bleven Mester.
Hil dig! Bachantens Ven og Vaabenbærer,
som drager os mod »Grøften«s muntre Sfærer.

Din Ven
Carl V. Jensen.

FREDERIK JENSEN

SKUESPILLER & DIREKTØR

f. 25. Juni 1863 i Nyborg.

Ja, — hvad skal jeg skrive om mig selv?

Den nuværende Generation kender min Handel og Vanddel, men jeg bøjer mig for Marchers Argument, naar han siger: »Det har jo sin Interesse for senere Generationer.«

Min Fader var Inspektør *C. F. Jensen*, gift med Marie, født *Høybye*. Jeg giftede mig

med forhenværende Skuespillerinde *Anna Jensen*, der saa *Dagens Lys en Dag i Maj*, som Datter af Kaptajn Bjerregaard og Hustru, f. Hansen. Mine Data er følgende:

Debuterede i Randers 1881. Første Optræden i København fandt Sted paa »Morskabsteatret« i Frederiksberg Allé 1884, Skuespiller paa »Nørrebros Teater« 1892 — Direktør for samme i Aarene 1911—20.

Skuespiller, Sceneinstruktør og Medinteresseret i Driften fra 1920 til 1926. Provinsturne og Gæstespil 1926—27.

»Scala Teatret« 1927 — »Folketeatret 1929—30 — »Betty Nansens Teater« og hos »Co-Optimisterne« 1930—31 — Gæstespil i Oslo 1931.

»Folketeatret 1931—32, hvor jeg bl. a. medvirkede i Teatrets 75 Aars Jubilæumsforestilling.

Tonefilmet paa »Nordisk Tonefilm« 1931—32.

Jeg er Gud ske Lov rask og tilfreds, og til Slut blot dette, at jeg mener »Grøften« er hyggelig og fuld af interessante Mennesker. Den værner om de gode Traditioner.

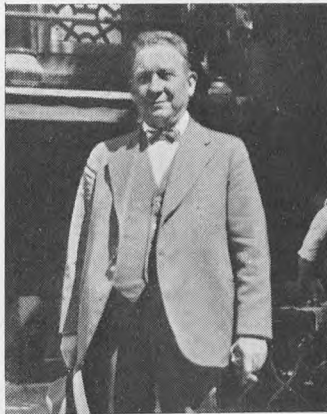
I. P. JENSEN

LITOGRAF, TRYKKERIEJER

f. 31. Maj 1870.

I »Grøften« jeg gerne drikker
en Bajer
og spiser dertil et Stykke med
Rejer.
Serveringen er god, derfor jeg
takker,
især naar jeg bliver betjent af
Marcher.

Fagskole-Forstander, og saa
lever jeg af at trykke i Sten,
det er haardt, men det gi'er
godt at trykke Glansbilleder.
nen m. m.

Leder af Sct. Georgs Orden

MOGENS RICHARD DANE JENSEN

f. 12. Juli 1926.

Min Søn optraadte første Gang, da han var $4\frac{1}{2}$ Aar gammel ved en Elevkoncert i Hindsbergs Sal, som Elev af Baronesse von Ehrensfeldt. Mogens sang og deklamerede forskellige Børnesange, som han havde lært paa 4 Maaneder. Fru Ehrensfeldt havde kort forinden hørt Mogens ved et Selskab. Senere har han optraadt ved forskellige Fester, bl. a. i »Tivolis Koncertsal« og »Odd Fellow Palæet« for »Ping-Klubben«. Han har tonefilmet

i Filmen »13 Aar«, været Harlekin paa »Pantomimeteatret« og har haft egen Koncert i Jylland. Endnu har Mogens været mest glad ved, at hans mest yndede Børnesange er optaget paa Grammofonplader hos »Polyphon«. Hans sidste Bedrift er en Optræden med Chr. Arhoff som Mugge, idet de har indspillet en Muggescene hos »Edison Bell«.

Med venlig Hilsen fra Mogens og hans Mor.

Anna Jensen.

OSVALD JENSEN

VOGNDMAND

f. 24. August 1879.

»Tivoli« og »Grøften«. — Mine tidligste og bedste Barnsdomserindringer knytter sig til disse Navne. Jeg husker, da jeg som lille Dreng kom med min Far i »Grøften«, hvor han altid skulde have sig et Glas Øl, saa fortalte han mig om alle de kendte Personer, som kom der. Han viste mig Pjerrot, Harlekin, Luftskipper Jo-

hansen og mange andre. Særlig Luftskipperen beundrede vi Drengene paa Grund af hans Vovemod og Dristighed, naar han foretog sine Ballonopstigninger. Senere, da jeg som Voksen selv fik Raad til at købe et Glas Øl, kom jeg ofte i »Grøften« og betragtede det muntre Liv, som udfoldede sig der, særlig fordi der kom saa mange Skuespillere, men mindst af alt tænkte jeg da paa, at jeg selv i nærværende Bog skulde komme til at nyde den Ære at komme med i Selskabet af kendte Navne.

Og dog, naar jeg tænker mig om, har ogsaa jeg ydet Teaterkunsten min Tjeneste, idet min Ven Chr. Petersen, »Røde Kro«,

da han opførte »Taksameterkusken Datter« laante min høje Hat og Kuskefrakke til Fremstilleren af Taksameterkusken, saa selv om jeg ikke personlig har optraadt paa de skraa Brædder, kan jeg rose mig af, at mit Tøj har været der.

Naar jeg nu i 1932 sidder her i »Grøften« sammen med Statsminister *Stauning*, den fremragende, rigt begavede Personlighed, hvis Venskab jeg vandt i Mandommens Aar, saa blegner alle glansfulde Minder for det straalende NU, hvor jeg hæver mit Glas og hilser paa ham, som blev den største Oplevelse i mit Liv, og som jeg er stolt af at turde kalde Ven.

N. P. JENSEN

REDAKTØR

Leder af »Det radikale Venstres Korrespondancebureau«, født 14. November 1876.

Stamgæst i »Grøften« siden 1905. Elsker »Grøften«s Fadøl og glæder mig altid over *Chr. Petersens* og *Marchers* smilende Ansigter.

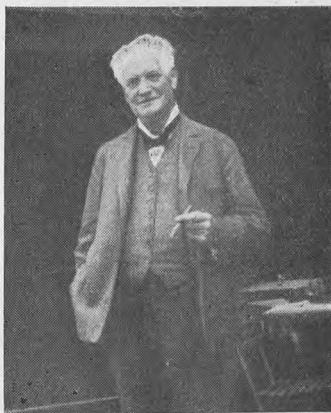

PETER JENSEN

SKUESPILLER OG
VISESANGER

f. 14. Marts 1863.

Jeg er stadig ved Livet glad og tilfreds,
skønt nu jeg er 20 Aar over 50.
Penge brød jeg mig aldrig om,
undtagen hver Gang min Pung
var tom.

RICHARD JOHANSEN

KAPELMESTER I
RESTAURANT LODBERG

— Jeg er vistnok Danmarks yngste Kapelmester. Jeg er født 26. Februar i 1904 og er altsaa lige fyldt 29 Aar. Hvad angaar min Virksomhed som Musiker, saa er jeg uddannet af Koncertmester *Ludvig Holm* og spiller selv Violin, om man saa maa sige. Holm var en pragtfuld Lærer, vidunderlig som Kunstner og dertil et dej-

ligt Menneske, som jeg ofte savner. Jeg griber mig nu og da i at tænke ved mig selv: Gid han var i Live, saa at man kunde tale med ham og lytte til hans Musik. Ikke alene jeg, men de fleste danske Violinister har meget at takke Ludvig Holm for. Efter at han havde slebet mig til paa Violinen, saa begyndte jeg som Musiker under *Ferslew* paa Det ny Teater. Siden gik jeg paa Provinstourne med den kongelige Ballet og spillede nogle Aar som Musiker her og dér, indtil jeg i 1930, ikke mere end 26 Aar gammel, blev Kapelmester paa Trouville i Hornbæk. Siden har jeg som Kapelmester spillet paa Hotel Kongen af Danmark paa Fanø, i Valencia her i Byen og i Restaurant Lodberg, hvor jeg ansattes første April i Aar med Kontrakt indtil første August. Jeg fremhæver saa nøje disse Datoer (skønt de kunde synes betydningsløse), for just i Dag, hvor jeg jublende glad skriver disse Linjer, er jeg blevet prolongeret hele Aaret ud. Det er Penge og Ære for mig saaledes at blive knyttet fastere endnu til en stor, folkelig og munter Restaurant, men det er mere endnu: det er kunstnerisk tilfredsstillende at optræde dette Sted, dels fordi jeg kan spille, hvad jeg holder af, og dels fordi Publikum forstaar at goutere det, jeg spiller for dem. Som Kapelmester er man prisgivet den Restauratør, i hvis Brød man er. Jeg véd saaledes om en Kapelmester, der spiller i en stor Dansevaretié, at det var ligefrem nægtet ham at spille andet end Tyrolermusik. Hvis han gav sig til at spille en Slow Fox (og det var da den rette Musik et Sted, hvor der danses!), saa kom Værten farende og forlangte en gammeldags Vals i Stedet for.

Det er jo utaalelige Arbejdsforhold for en god Musiker. Saadan noget kendes ikke i Restaurant Lodberg, hvor Kapelmesteren er frit stillet. Jeg staar derfor ikke og ryster indvendig, naar jeg spiller et og andet, som Publikum gerne vil have.

AAGE JUUL

REDAKTØR

f. 8. April 1876.

Journalist, Redaktør, Medarbejder ved »Politiken«, »Morgenbladet« og »B. T.«. Har som Journalist hovedsageligt levet af Forbrydelser, men da jeg er Kriminal-Medarbejder, vil det være indlysende, at det udelukkende er af *andres* Forbrydelser og ved at skrive om dem.

HELGO JØRGENSEN

LEDER AF TIVOLIS

DUKKETRIBUNE

f. 9. Maj 1886.

At lave klassisk Mester Jakel Teater er ikke nogen økonomisk Spekulation. Folk lader sig ikke aftvinge Respekt for denne Kunststart sideordnet andre Kunstretninger, og den, der har valgt denne Udtryksform, maa ikke regne med Anerkendelse. Den mest stupide Skomagervend bliver betragtet for en langt mere nyttig Samfundsborger end jeg.

J. C. JØRGENSEN
REDAKTØR

Født 12. Juni 1860 i Odense. Cand. phil. Medarbejder ved »Politiken« i 1885. Gl. Dreng, Stamgæst i et Par Hundrede Aar i »Grøften«, da Luftskipperen residerede og Kaptain Weiss præsiderede. Ogsaa i hin forfærdelige Tid, da »Tivoli« lukkede Kl. 11, men 10 Minutter før ringede Johansen (Luftskipperen) over paa Bladet og meddelte mig, at min

Aftensmad stod parat, og at jeg nok skulde faa Tid og Ro til at nyde den.

R. V. JØRGENSEN
REDAKTØR

f. 18. Juni 1877.

Introduceret i »Grøften« Anno 1900 af afdøde Kollega *Ole Gotfried*. Stamgæst siden da. Drikker ingen stærke Varer — kun Øl. Skriver ogsaa en Del, men kun forbistret nødigt.

ALFRED KJERULF
FORFATTER

født 24. Februar 1882.

Min Biografi! Ja, skulde jeg resumere mit Liv indtil nu, vilde denne lille Bog ikke paa langt nær slaa til, nej, det vilde blive

et Værk paa Størrelse med *Jack Londons* samlede Værker.

Men kort fortalt, saa jeg Dagens Lys i Jens Juelsgade her i Staden, voksede til og blev et smukt ungt Menneske med Bamsunkinder (som siden har holdt sig ualmindeligt godt!) og en vældig Appetit paa Livet.

Mine første Kundskaber ind sugede jeg i Sjællandsgades Friskole under Ledelse af bl. a. selveste Kammersanger *Vilh. Herold*, forøgede dem mægtigt ude paa det kgl. Opfostringshus (en herlig Anstalt, hvor der hvert Aar bliver skabt 25 *virkelige* smaa *Mandfolk!*) og drog saa ud i Livet, parat til at storme Himlen!

Begyndte dog beskedent i en stor Urtekram- og Materialhandel paa Østerbro, blev øm i Fingrene af at pille Rosiner og ked af at staa og stirre ned i Tønderne med *Carl Petersens* den bløde brune! Krævede større Udsyn, hvorfor jeg en Dag gled ud fra Gasværkshavnen med S/S »Guldborg« som Messedreng og Koksmat og sejlede den halve Verden rundt.

Blev en Dag under en Landlov i København bidt af en gal Skuespiller, drømte ikke mere om at blive en ny *Tordenskjold* men en bedre Professor *Høedt!* Debuterede i den Anledning i Varde (Var det i Varde? Jo, det var det!) hos »*Lange William*« og tilbragte hos ham min Ungdoms to skønneste Aar. Studerede i hele seks Aar mit Fædreland grundigt fra Jernbaner, Færger, Charabanc'er og Fragtvogne, bedaarede samtlige Ungmøer i hver Landsby, der fandtes, — og sagde saa Farvel til Fru Thalia. Jeg var for lille! Jeg naaede hende, — korporligt som aandeligt — kun til midt paa Livet, og det vil en Gudinde ikke lade sig nøje med.

Styrede mod København og kastede mig over Journalistiken, Varieteen, Visekunsten, blev Forfatter til mange Tusinde Viser, hvoraf jeg blot skal nævne forskellige Rædsler som »*Odille Hansen*« — »*Min Kones Mand*« — »*Det lille Spørgsmaalstegn*« — »*Sikke han kan*« — »*Een er for lille*« — »*Rystedansen*« — »*En lille Skat med Pagehaar*« — »*Kanske Frøken Karlsson*« — »*Med Haaret ned ad Nakken*« — »*Du og jeg*« — o. s. v. — o. s. v.,

oversatte utallige Farcer og Operetter i Samarbejde med *Carl Arctander, Robert Schönfeldt, Axel Breidahl, Kai Allen, Arne Weel* og mange flere og digtede selv en Række dramatiske »Pærler«, som har gaaet deres Sjersgang rundt paa alle Landets Scener.

Jeg satte i Scene, jeg satte Penge til (som Teaterdirektør, men hvem gør ikke det i den Branche?), men det eneste jeg ikke satte til, var Humøret. Det har jeg ladet folde sig ud, ikke mindst nede i den gamle »Grøft« i Tivoli. Jeg har det ovenikøbet paa Prent! Da jeg under Sikringsstyrken gradvis havde svunget mig op til kgl. dansk Underkorporal, skrev »Ekstra-bladet«: »Det har i Gaar behaget Hans Majestæt Kongen at ud-nævne Forfatteren Alfred Kjerulf til Underkorporal. Underkorporalen og Underkorporalinden fejrede Festen i »Grøften.«

Som man ser, har selv et af mine stolteste Øjeblikke Tilnytning til den kære, gamle Hule nede bag Pantomimeteatret!

ANNA
KJÆRRUMGAARD
SKUESPILLERINDE VED
PANTOMIMETEATRET

f. 14. December 1866.

Min Debut var paa Tivolis Pantomimeteater som Kolumbine i Pantomimen »Harlekin som Kok« d. 25. Maj 1882, og jeg fejrede mit 50 Aars Jubilæum d. 25. Maj 1932, og jeg har været lykkelig og glad for de mange Aar i »Tivoli« — det var mit andet Hjem.

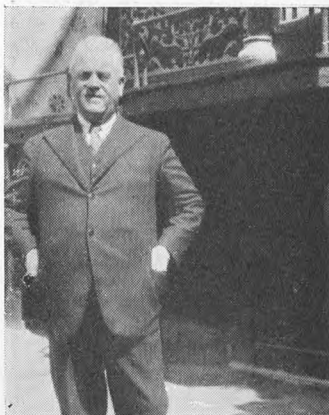
HJALMAR
HANNIBAL KOEFOED
KAPELMESTER

Min Glæde er mit Orkester at
dirigere,
mens mit Publikum forbi pro-
menere,
og giver sit Bifald, mer vil ha'
mere!

Kanhænde, naar vi saa pausere
og Tørsten mig i Halsen flaar,
til Marcher jeg i »Grøften«
gaar,

hvor jeg en iskold Skibs-Øl faar.

I 30 Aar var jeg Militærmusiker, saa kaldte »Tivoli«, og det blev min Livsglæde at se alle »Gamle« og »Unge« foran Prome-
nadeorkestret. Det var som gav man dem noget med hjem,
saa Arbejdet kunde begynde med nye Kræfter den næste Dag.

TORBEN KRARUP
SKUESPILLER
f. 14. Marts 1882.

Begyndte paa Dagmarteatret
1903 og paa Pantomimeteatret
1927.

Siger som *Marcher*:
Hold dig ung — glad og munter
det for Livet sundt'er.

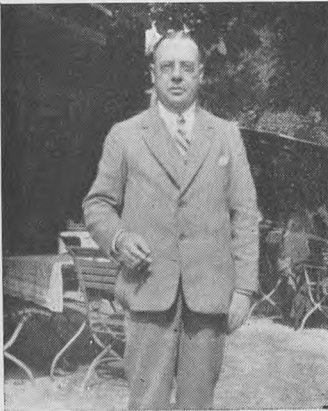
O. J. C. LADEFOGED
FHV. HOVEDKASSERER I
A/S KØBENHAVNS
SOMMERTIVOLI

f. 28. Juli 1858.

Min Beskæftigelse i den skønne og minderige Have begyndte i 1886 som Billetkasserer ved de forskellige Opvisninger saasom ved Carl Lunds Panoramaer, Negerkaravaner, Væddeløb og Planeforestillinger, senere ved Arenateatret.

Kassererembedet overtog jeg den 1. April 1912 og beklædte denne Stilling indtil jeg paa Grund af Sygdom maatte søge min Asked fra 1. November 1924.

Jeg har altsaa virket i Tivoli i ca. 39 Aar, fra hvilken Tid jeg kun har glade og gode Minder at tænke tilbage paa.

S. A. LANDGREEN
GROSSERER

f. 15. Oktober 1881.

I dette for Handelen mærkværdige Aar, hvor ingen Valutaattester man faar, vi alle mødes i »Grøften«.

CARL CHRISTIAN
M. LANGBALLE
SKUESPILLER

f. 7. November 1891.

Debut som Harlekin i Tivoli den 8. Maj 1914. Kassander i Juni 1917. Pjerrot 1920. Teaterleder September 1915. Forfatter til flere af Tivolis Pantomimer.

Barnets Smil er straalende glad, naar Paafuglehalen skilles ad. Latteren lyder fra alle dernede, oppe hos os den Glæde berede.

JOHANNES LARSEN

SKUESPILLER

f. 13. December 1891.

Debuterede paa Pantomime-teatret 27. Maj 1916 som Bastian i den »Store Bastian« — har været knyttet til Teatret siden. I Pantomimeteatret udført Troldmanden, Kassander m. fl. I Vintersaisonen rejst med *Otto Jacobsen* og *Sv. Wedel*.

Til *Axel Marcher*:

Naar Kaffe m/ Brød hos Marcher jeg faar,
han smiler polisk, han mig forstaar,
han svarer kun: »Hestens Fødselsdag«,
saa ved vi, det er en afgjort Sag.

KRISTIAN
LAURITZEN

KONTORBUD
VED KØBENHAVNS
SOMMERTIVOLI

f. 17. Juli 1900.

Ansæt ved Tivoli fra Maj 1919. Deltaget i 6 Ballonopstillinger fra Tivoli og Rosenborg. Deraf kan nævnes Turen til Wernigerode i Harzen. Vi var i Luften i 15 Timer. Den første Tur, vi gjorde med Ballonen »Danmark« var nær endt

galt, idet Ballonen tørnede mod et Højspændingsanlæg. Heldigvis skete der ikke andet ved Sammenstødet, end at nogle Sikringer sprængtes, hvorimod Ballonhylstret forblev ganske uskadt. En Gang har jeg været med til Ballonhop paa Stadion ved en Rundskuefest.

JOHANNES
LEHMANN

DR. PHIL.

f. 10. April 1896.

Født paa Almindeligt Hospital i København. Søn af Fattigborgmester i København *Carl Lehmann*. Student 1915. cand. polit. 1922. Dr. phil. 1928. Skrevet flere Artikler og Bøger end nogen kan naa at læse. Rejst længere i Verden end andre. Set og oplevet det utroligste. Men hvor i Verden jeg end færdes, længes jeg efter Dan-

marks Marcher for med ham at leve mit hvileløse Liv i »Grøftene«. Tænker jeg paa min Ungdom og første Manddomsjaar, er De, *Marcher*, et stort Smil i Erindringen. — Tak.

OSCAR LEMBKE
 ANTIKVITETSHANDLER
 f. 30. Juni 1878.

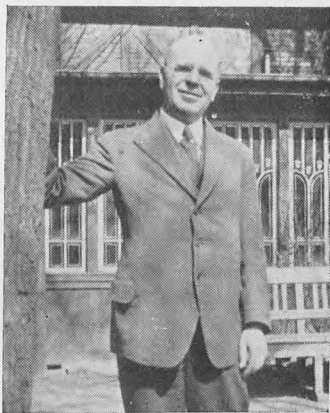
København med K. — Havde første Gang i »Grøften« 2 Aar gammel, da min Barnepige mistede Herredømmet over Barnevognen og den rutsche-
 dede lige i »Grøften«, og jeg formener, at mit Fald mod »Grøften« stammer fra den Gang; thi den dragende Magt udøver denne Café stadig over mig. Jeg har rejst meget i Udlandet, og er kendt som »den rejsende Snedker«. — Nu er jeg Antikvitetshandler.

VICTOR LEMKOW
 DIREKTØR
 VED KØBENHAVNS
 SOMMER-TIVOLI
 f. 12. November 1882.

Født midt i København, paa Hjørnet af Dr. Tværgade og Borgergade, endda paa en Søndag. Søn af afdøde Læge, Professor *Sigfred Levy* og Hustru.

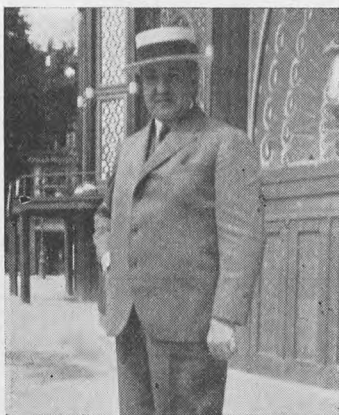
Skulde, men vilde ikke, være Student, skulde, men vilde ikke, være Læge, solgte mine Studiebøger og gik — opflammet af dette Salg — i Lære i et Bog- og Kunstforlag. Blev uddannet i København, Berlin, Stockholm og Stuttgart. Navneforandring 1903. 23 Aar gammel Prokurist i et Kunstforlag og giftede mig straks efter med Frøken *Anna Larsen*. Faa Aar efter udtraadte jeg af Forlaget og overtog Tidsskriftet »Teatret«, hvilket jeg afstod 14 Aar efter. I Krigens 5 Aar Medarbejder ved »Berlingske Tidende« og derefter 5 Aar i Ledelsen af »Erhver-

venes Pressesekretariat«. Fra 1912 Forretningsfører nu Direktør i »Danske Dramatikers Forbund« og Formand for »Teaterraadet«. Siden 1. Juni 1925 Meddirektør i »Tivoli«.

Er glad, fordi jeg ikke fortsatte Studierne, og er lykkelig over mit Arbejde.

Skulde være Læge, men blev i Stedet derfor en mild Medicin for Teater og Forlystelsesliv.

EINER LINDEN TEATERDIREKTØR

Besøgte »Grøften« 1ste Gang 1902. 2den Gang 1932. Ellers intet at bemærke.

ANDERS LEVRING ASS. I FOLKEREGISTRET

Lagt til paa gamle Forældre 7. Juni 1882 i Skindergade, der er Vinhandel i Huset den Dag i Dag, som der var dengang, saa behøver jeg ikke at fortælle Nummeret og gøre Reklame for Bestle, det har jeg vist ikke noget for, og hans Varer sælger sig selv. Ellers kan man vel nok se paa Skriften, at jeg lever af at skrive.

Har haft mange gode Job her i Byen, de længste var: »Politiken« i 10 Aar og nu »Folkeregistret«, hvor jeg paa 13. Aar forulempet Byens Indbyggere. Gift siden 1918, ingen Tronarving. Endnu har jeg aldrig været Afholdsmand, det har ikke været nødvendigt.

KNUD LUMBYE

FORFATTER

f. 2. September 1875.

Fhv. Skuespiller og Direktør for Tivolis Glassal i Aarene 1910—1914.

Kære Marcher!

Jeg gaar stærkt mod de 60, men er glad og tilfreds, naar hos Marcher jeg ses helst i Vennernes Kreds.

TH. LUMBYE

(TIPPE)

REDAKTØR

Født 27. November 1879 i Stockholm. Journalist fra 16 Aar. Altmuligmand i Paris fra 1899—1901. Kapelmester hos »Wivel« fra 1901—1918. Journalist ved »Klokken 5« fra 1918—1930. Fra 1930 til Dato ved »Social-Demokraten«. Absolut ikke Afholdsmand (som min Bror Knud). Debuterede 1893 som Cithar-Virtuos i »Tivolis Koncertsal«. Har været Pressefotograf, Fremmedfører m. m.

G. LUND HENRIKSEN
JOURNALIST

f. 29. Februar 1902.

Altsaa endnu ung og haabe-
fuld, dog efter Kollegers Me-
ning mest det første, og end
ikke det er desværre min egen
Fortjeneste.

Medarbejder ved »Aftenbla-
det«.

KAREN MARIE
LØWERT

DANSERINDE

Danmarks Skønhedsdronning
1933.

Fra jeg var lille og kunde sanse
mest Lyst jeg havde kun til at
danse.

Jeg Undervisning nu hos *Poul
Huld* fik,

og dermed gjorde jeg klogt
Bestik;

thi bag Paafuglen jeg havned'
omsider,

og saa oprandt nye, fornøjelige Tider,
og ovenikøbet jeg tjente Penge, —
og dertil kunde vi hjemme nok trænge;
thi 6 Børn var vi ialt derhjemme,
saa Dagene var ikke altid nemme,
men nu da jeg som Miss Danmark staar,
jeg haaber paa Chancer og Solskinskaar,
der helst skulde vare mere end eet Aar!

F. K. MADSEN

REDAKTØR, FOLKETINGS-
MAND — M. B.

Ja, hvad skal jeg i Grunden meddele Dem om mig selv ud over, at jeg er født den 3. April 1864 i et lille Landarbejdsderhjem under Giesegaards Gods, hvor min Fader blev Herregaardsarbejder efter Hjemkomsten fra Krigen, paa Herregaarden »Juellund«, der hører til det nævnte Grevskab, og som er beliggende mellem Køge og Ringsted. Jeg var Nr. 2 af en Børneflokk paa 10. Til mit 7. Aar var jeg hjemme i det lange Herregaardshus, hvor hver Familie havde en Stue med Lergulv, medens den aabne Skorsten var »Fælleskøkken« for 2 Familier.

Derefter blev jeg sendt ud at tjene hos forskellige Bønder i Sognet og Nabosognet til jeg var 14 Aar. I den Tid gennemgik jeg alle de Trængsler, som i de Tider blev en fattig Tjenestdrenge til Del, og paa samme Maade gik det mine Søskende, efterhaanden som de blev 7 Aar. Min Fader var en oplyst Landarbejder, men en meget alvorlig Mand, der sluttede sig til Socialdemokratiet, saasnart den første Spire viste sig i Danmark. Min Moder var en elskelig, blid Kvinde, der desværre hverken kunde læse eller skrive. Jeg selv fik sjældent Lov til at gaa i Skole, idet Bonden havde Brug for min Arbejdskraft paa Gaarden. Da jeg fyldte 13 Aar blev jeg udskrevet af Skolen, da det ikke var nødvendigt, at jeg lærte mere for at slippe igennem Livet som Karl eller Arbejdsmand paa Landet.

Efter Konfirmationen blev jeg anbragt i Typograflære i Ringsted Folketidende, der blev udgivet og redigeret af Pastor P. Chr. Zahle, der tillige var Folketingsmand for Nørresundby-Kredsen. Han var Onkel til den nuværende Justitsminister. I 2 Aar var jeg hos Zahle, hvor jeg høstede megen Lærdom, ligesom jeg gik paa Teknisk Skole om Aftenen. Da han fik et Præsteembede, gik Bladet og Redaktionen over til andre, men jeg forblev der, til jeg fyldte 20 Aar og søgte stadig at udvide mine Kundskaber. I Efteraaret 1884 kom jeg til København.

Her gik jeg paa Kursus i Studentersamfundet og senere 2 Aar paa Borups Højskole.

I København tog jeg ivrig Del i min faglige Organisation, og da det var lige i den faglige Brydningstid indenfor mit Fag, kom jeg hurtigt ind i Hovedledelsen, ligesom jeg i 10 Aar var Redaktør af Ugebladet »Typograf-Tidende«, men ogsaa et Par andre Fagblade har jeg redigeret. Var Medlem af »Social-Demokraten«s Kontrahentforsamling i 15 Aar. Begyndte at skrive i »Social-Demokraten« i 1895 — nærmest Noveller og en enkelt Roman — for tilsidst at blive fast Medarbejder ved Bladet.

Har Sæde i Socialdemokratiets Hovedbestyrelse og Forretningsudvalg.

Blev Medlem af Borgerrepræsentationen i 1917, Medlem af Folketinget 1920 og begge Steder har jeg Sæde i forskellige vigtige Udvalg.

Ja, saaledes har Livet formet sig for mig, og den 3. April blev jeg altsaa 69 Aar.

Kan De bruge noget af det, er det til Tjeneste.

AXEL MARCHER

OVERTJENER

f. 13. Juni 1888.

Blev født som en stor Dreng (11 Pund), men hvis jeg ikke begynder at vokse, vil jeg dø som en lille Mand. Men hvad — Napoleon var jo ogsaa kun bitte, skønt en af Verdenshistoriens største. Jeg har hørt og set en Del, men lærte af Livet at sætte Humøret i Høj-sæde, og jeg tror at være født Optimist uden Co.

Jeg har truffet mange Folk, der har betydet meget for mig i kulturel Henseende, og haaber fremdeles at maatte træffe de slagfærdige og vittige Hoveder, hvis Ideer og glade Paafund er præget af Aand og Kultur.

Tivoli og specielt »Grøften« har været det interessanteste Sted

for mig, hvor Minderne med Liv, Lyst og glade Dage vil staa i min Bevisthed, naar jeg engang lægger op.

Herlige »Grøften« med Hygge og Fred,
dig værner jeg om med Kærlighed.

I. P. MATHIESEN

KAMMERRAAD

fhv. Vært kgl. Skydebane.

I »Grøften« jeg kommer saa tit
for at aflægge en lille Visit.
Ej Grøftevejret jeg huer,
men af Herr *Petersens* Hane
jag su'er,
et Glas eller to er rart,
og saa afsted i en *Fart*.
Jeg skal jo rundt og sælge Va-
rerne mine,
nemlig »Alfa« Margarine den
fine.

CARL VIGGO MEINCKE

SKUESPILLER & FORFATTER

Debuterede paa Apollo-Teatret 1920 som intet mindre end Digterkongen Adam Oehlenschläger. Det er muligt, at det var den Opgave, der gav mig Lysten til selv at forsøge at skrive Vers. Fra mine Aar paa Apollo-Teatret stammer ogsaa mine første Indtryk af »Grøften«. Jeg havde nok som Barn skævet derved, naar jeg gik

gennem Tivoli med Moder ved den ene Haand og en Ballon i den anden; men først nu kom jeg som Gæst. Frokostpausen under Prøverne tilbragte Personalet altid i »Grøften«, og jeg, der dengang var ung og slank, saa imponeret til, naar *Holger*

Pedersen, Holck Stilling, Arnold Jensen og Maskinmester Clamer tog deres vældige Snapse til den medbragte Mad. Senere har jeg ofte gæstet »Grøften«, og med Aarene har jeg overvundet min Skyhed for Spiritusens skadelige Indflydelse saapas, at jeg med Glæde selv indtager baade min Snaps og mit store Krus Øl.

Det er en udmærket Optakt til en Arbejdsdag at begynde i »Grøften«, blot man ikke ender der.

KGL. KAMMERSANGER LAURITZ MELCHIOR

Født i København 20. Marts 1890 paa Nørregade 33 (Melchiors Skole). Debut paa det kgl. Teater som Silvio i »Bajadser« 2. April 1913. Senere Tenor, og 1920 tog jeg Afsked fra Operaen

for at rejse ud i Verden og blive en international Sanger. Nu er jeg Heltetenor og særlig Wagnersanger. Tilhører: »Metropolitan Operaen«, New York, »Covent Garden«, London, »Stadt og Städtische«, Berlin, »Den store Opera«, Paris, »Opera Colonne«, Buenos Aires, »Wagner Festspillene« i Beyreuth.

Forøvrigt er jeg en gammel Københavnerdreng med K, der altid glæder sig ved at gense sit Fædreland.

AUGUST MIEHE

KLOVN

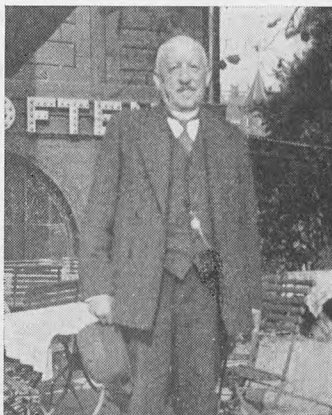
Født 13. Maj 1889. Har hele mit Liv været en stor Klovn, dog ikke større end at jeg ogsaa sætter Pris paa at komme i »Grøften« hos Marcher.

PEDER MIKKELSEN

FHV. BORGERREPRÆSENTANT

Født 20. November 1857. I 8 Aar Formand for Kuskenes Fællesforbund og derefter Forretningsfører for Arbejdsmændenes københavnske Afdeling i over 12 Aar. Borgerrepræsentant i 12 Aar. I 29 Aar i Bestyrelsen for Mælkeriet »Enigheden«. Tak for behageligt Samvær i »Grøften« siden jeg er bleven Privatmand. Jeg har mange gode Minder fra den svundne Tid.

FRANÇOIS MONTEROSSI

DIREKTØR

f. 17. September 1875.

Solen skinner saa skønt, og Bogens Forfatter er saa elskværdig, at jeg skynder mig med at effektuere hans Bestilling paa en Gang Biografi, som hermed bramfrit serveres.

Altsaa: Jeg er født i Kronprinsessegade 28, 3. Sal her i Staden, og denne for mig saa enestaende Begivenhed indtraf d. 17. September 1875.

Som det fremgaar af Navnet over denne Artikel, er mit Fornavn udpræget fransk. Jeg er en af de faa Københavnere, der har *ce'dille* paa sit c, og jeg er den ene — og sidste — af de ialt tre Drengbørn, der i sin Tid som et særligt Tillidsvotum fik Lov til at gaa i Katolikernes franske Pigeskole paa Toldbod-

vejen — »Ecole française«. Cedillerne mødes.

Denne min franske Skolegang gjorde ganske naturligt Napoleons Sprog til mit andet Modersmaal, hvad jeg har haft megen Glæde og Nytte af. Men hvor Solen skinner skønnest, opstaar der ofte de sorteste Skygger. Mit Kendskab til det Franske belastede mig samtidigt med den besværlige Vane, at jeg, naar som helst jeg kom paa Restauration, absolut maatte læse Korrektur paa Menukortenes franske Retter, og altfor tit ærgrede jeg mig da over Trykfejlene, saa jeg tabte Madlysten, hvilket maaske gjorde Maaltidet billigere, men ikke mere velsmagende.

Derfor var jeg glad, naar jeg havnede i den gode, gamle Grøft, hvor Bøf er Bøf og skrives med almindeligt ø, selv om den er nok saa fransk eller engelsk.

ERNST F. MUNKEBOE

SKUESPILLER

f. 10. November 1868 i København.

Debuterede hos Direktør *Aug. Rasmussen* (Odense Teaterpersonale) i September 1892 i Aarhus. Har virket ved Nørrebro, Morskabsteatrets, *Carl Henriksens*, *Paul Friis'*, Sønderbroes, *Hjalmar Schönfeldts* og *Svend Wedels* Personaler og sluttede tildels af d. 4. August 1914 paa Nakskov Sommerteater

(Direktion: *Arnold Andersen* og *Ejnar Jensen*). Dog var jeg af Tivolis Direktion i Sæsonen 1930 engageret ved Tivolis Marionet-Teater (Leder: *Helgo Jørgensen*).

Jeg har, som saa mange andre, siden Debuten selvfølgelig været Gæst i »Grøften«, hvor vi i den Periode hos Tjener *Bassedow* havde Funktionær-priser paa Øl.

»Grøften« er jo netop det Sted, hvor man træffer de Mennesker, med hvem man har Interesser fælles.

Mit Motto er: »Som man reder sin Seng, saa ligger man«, og mit Ønske »et godt Helbred«.

V. MORTON

SKUESPILLER

f. 7. Maj 1884.

Til min gamle Ven Marcher.

Min bedste Tid og Dage er, naar jeg tænker tilbage. Naar jeg sad nede i »Grøften« foruden Snøften, og fik et Glas Øl fra Fad, saa blev jeg saa morderlig glad.

CARL MUUSMANN

FORFATTER — REDAKTØR

Mit Liv indeholder ingen dramatiske Episoder. Jeg er født den 9. Juni 1863 i Byen Slesvig; fik Roskilde til Barndomsby, da min Fader blev fordrevet og forflyttet dertil som Adjunkt, og

blev selv Student derfra i Sommeren 1882.

Kort efter mit Rusaar blev jeg indfanget af Journalistiken, blev Medarbejder ved det af *Frederik Hansen* startede Højreblad »Avisen«, og har siden da i næsten halvhundrede Aar tilhørt den københavnske Presse samtidig med, at jeg har været Forfatter.

I begge Egenskaber har jeg rejst meget og ofte opholdt mig længere Tid ad Gangen i Udlandet. Alligevel er jeg vedbleven at være en Erkekøbenhavn, fordi jeg aldrig har truffet nogen smukkere og fornøjeligere By end min egen Hovedstad, med dens vidunderlige Omegn og dens kære Tivoli.

Her har jeg tilbragt mange af mine lykkeligste Aftener ikke mindst hos min gamle Ven *Lauritz Johansen* under »Grøften« grønne Træer sammen med mine to nu ogsaa forsvundne Bordfæller *Andreas Buntzen* og *Sophus Bauditz*.

CHR. MØLLER

DØDSRYTTER

f. 1. November 1886.

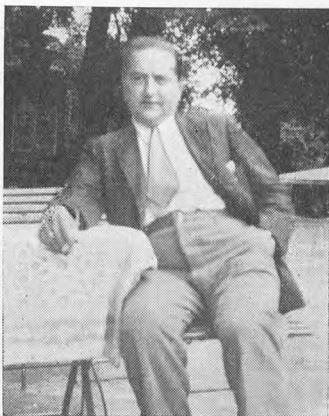
Her ser De den gamle bekendte »Dødsrytter«. Da min Forretning var paa Lykkens Tinde kaldte de mig for »Gøglernes Skræk«.

FRITZ NAHNSEN

KOMPONIST

f. 1. August 1894.

Efter at jeg i en Del Aar havde komponeret en Del Militærmarcher, fik jeg i 1929 Ideen til en Komposition. Jeg komponerede en 6/8 March og sendte den til Italiens Regeringschef Hs. Exc. Benito Mussolini med Anmodning om at maatte tilegne ham den. Som Svar blev jeg en Dag kaldt til det italienske Gesandtskab, hvor Minister, Grev *Viola de Campalto* overrakte mig en Skrivelse og et Photo med Mussolinis egenhændige Underskrift — og Tak. »Il Duce March« er nu hans Honnørmarch i Italien. Jeg har haft den Glæde, at den er spillet i Radio, i Harmoniorkestret og i den italienske Restaurant i »Tivoli«, og alt dette er Grunden til, at min kære Ven Marcher vil have mig i sin Samling.

CARL L. NIELSEN

KUNSTMALER

f. 21. Januar 1888.

Da jeg som ganske ungt Mand en Aften sad sammen med min Kæreste, fik jeg en ubetvingelig Lyst til at tegne hende og fik da hurtigt fat i et Stykke Papir og en Blyant.

Dette gav Stødet til, at jeg blev Maler. Interessen for Kunst voksede, og snart brugte jeg al min Fritid til at male og studere Kunst.

Naar jeg tænker tilbage til den Tid, tænker jeg paa, hvor lykkelig jeg i Grunden var, og naar jeg tænker paa Tiden i

»Grøften« og de Mennesker, jeg der har truffet, maa jeg igen sige — »en lykkelig Tid«.

I min Egenskab af Portrætmaler er jeg jo kommet i Forbindelse med mange interessante Mennesker, og en Del af dem har jeg truffet igen her i »Grøften«.

De mest kendte Personer, jeg har malet er følgende: Først og fremmest Direktør *P. Wunsch*, som jeg kan takke for, at jeg blev Maler, og som jeg herigennem vil benytte Lejligheden til at sige en hjertelig Tak for al den Godhed og Forstaaelse, han har vist mig. Dernæst Skuespiller *Emil Helsingreen*, af hvem jeg har malet 7 Portræter, hvoraf de 2 hænger paa Teatermuseet, sammen med Portrætet af Skuespiller *Johs. Ring*. Saa kommer Billedet af Folkesangeren *Peter Jensen*, som blev malet paa Bestilling af en Kreds af Venner, der overrakte ham det paa hans 50-aarige Jubilæumsaften hos Lorry — saa det lille Billede af »Pjerrot-Petersen«, som hænger i »Grøften« og til sidst det store Portræt af Skuespiller *Holger Reenberg*, som blev overrakt ham paa hans 60 Aars Fødselsdag, som en Gave fra Direktør *P. Wunsch*.

Til Slut kan nævnes et Par Portrættegninger af den gamle Artist *Olschansky* og Personalhistorikeren *Carl C. Christensen*.

HENRY NIELSEN

SKUESPILLER

f. 1. November 1890.

Man siger, at Jeppe han *drikker*,
men man siger ikke *hvorfor*.

Se jeg drikker nu kun af Tørst,
deri finder jeg nu Glæden
størst.

Ja — maaske en Snaps og et
Stykke Mad
serveret af Hr. Marcher, saa er
jeg glad.

(En Sommeraften i Tivoli).

Jeg har været 5 Aar paa »Sønderbros Teater«, 10 Aar paa »Nørrebros Teater«, hvor min største Sukses var Skrædderdrengen i »Eggerød Bank« samt »Over Stalden« og »Phønix Teatret«.

W. NORDSIG

FABRIKANT

f. 18. Februar 1886.

I dette rent ud forbistrede Aar,
med Ekstraskat, Tuden og
Snøften,
er det godt at kende et Fristed,
hvor der er Solskin — hos Mar-
cher i »Grøften«.

ARNE ARNESEN NYGAARD

REDAKTØR & BOGHOLDER

f. 9. April 1897.

Blev ansat ved »Tivoli-Gar-
den« som Bogholder i Septem-
ber 1922. I Aaret 1926 fik »Ti-
voli-Garden« sit eget Blad, og
Aaret efter blev jeg Redaktør
af det, som jeg redigerer den
Dag i Dag. Den 22. Juni 1927
blev Tivoligardereforeningens
Love udvidet, saaledes at alle
Gardister kunde blive Medlem

af Foreningen, som saa fik Navnet »Tivoli-Gardisten«. For
denne Forening har jeg været Sekretær siden 1927. I Aarenes
Løb er min Post som Bogholder udvidet, saaledes at jeg i Øje-
blikket staar som Hr. *Louis Scheidings* højre Haand. Det har
været mig en stor Glæde, at faa Lov til at deltage i det Ar-
bejde, der er ved »Tivoli-Garden« og Foreningen.

MARTIN
NØRGAARD
REDAKTØR

Født 3. December 1887 paa »Kirstineberg«. Student fra Sorø Akademi 1906. Kom efter nogle Aars Universitetsstudier til Provinspressen. Medarbejder ved de Ferslewske Blade 1919, siden Redaktionssekretær ved »Dagens Nyheder« og »Nationaltidende«. Fra April 1926 Medarbejder ved »Ekstra-bladet«.

GEORG NYGAARD
REDAKTØR

f. 18. Oktober 1871.

Til »Grøften« knytter sig for mig mange muntre og sorgløse Minder, glade Aftener og lyse Nætter i Ungdom og Sommer-tid.

Her sad man og lod Byen, ja, hele Verden, passere forbi.

Man følte sig saa ukuelig ung og stærk i de glade, unge Dage. Det var derfor et haardt Stød, da den gamle, næsten

hundredaarige Kaptain Weiss, ham fra Sankelmark 1864, fik mig til at tvivle om mit ungdommelige Udseende.

Jeg havde truffet den gamle Hugaf i en Soldaterforening og løb nu paa ham en Aften i »Grøften« i et større Selskab.

— »Jeg synes, jeg har set Dem før?« sagde Kaptainen venligt.

— »Ja, Kaptainen har truffet mig i 1. Regiment.«

Virkningen af denne uskyldige Bemærkning var forbløffende. Kaptajnen eksploderede:

— »Død og Helvede! Var *De* med i Fire og treds!«

Jeg sank noget i den gamle Kaptains Agtelse, da jeg maatte tilstaa, at det kun var i *1. Regiments Soldaterforening*, jeg havde haft den Ære at træffe Kaptainen.

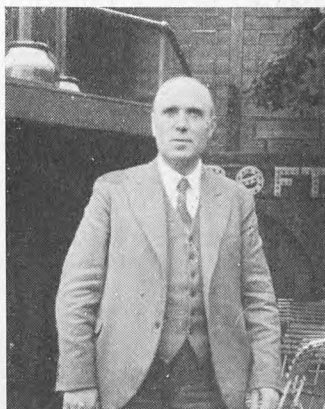
CHR. NØRKLIT

2. KAPELMESTER

HOS KOEFOED

f. 24. September 1883

i Overfussing i Viborg Amt. Uddannet som Musiker i Randers fra 1893—1900. Rejst som Musiker i Tyskland, Finland, Sverrig og Norge 1900—1906. Spillet i forskellige Orkestre herhjemme. Koncertmester ved Tivolis Promenadeorkester samt Repetitor ved Pantomimeteatret, og Leder af Musikken paa Kunstnerplænen siden Saisonen 1920. Elev af *Fini Henriques* og kgl. Koncertmester *Ludvig Holm*.

ADOLF OLSCHANSKY

KLOVN

f. 2. Juli 1863.

Olschansky fortæller:

Jeg er Søn af afdøde Guldsmed *Eggertsen*, København, og min Moder døde i Barselseng. Allerede som lille Dreng kom jeg til Cirkus sammen med min 2 Aar ældre Broder William. Vi blev optaget af forlængst afdøde Akrobat *Alexander Olschansky*, hvis Navn vi arvede, og rejste rundt med ham i Europa. Som Følge af mit tidligt omflakkende Liv, fik jeg ikke Lejlighed til at gaa i Skole, og Resultatet var det ret ene-

staaende, at jeg kun kan skrive mit Navn og aldrig har haft Tid og Lejlighed til at lære Skrivning og Læsning. Min Glansperiode som Klovn og Dummeperter ligger fra 1890—1914. I den Tid har jeg optraadt i alle betydelige Maneger Verden over. Det var i det gamle Cirkus Houcke, jeg brød igennem som Klovn, og har bl. a. optraadt i Cirkus »Busch« og hos alle Schumann'erne. Blev gift med Cirkusdirektør Houckes Datter, men min Hustru døde desværre for mange Aar siden. Jeg har 3 Sønner, som alle er begyndte som Artister, men som nu indtager borgerlige Stillinger.

Jeg flyttede 1915 fra Belgien til København, og havde en Tid Artistpensionat paa Vesterbro; det blev meget besøgt af Alverdens Artister.

Mine sidste Leveaar bebor jeg en Lejlighed i Gl. Mønt. Mit Valgsprog er: »Vi bliver sunde af at le, syge af at græde,« og derfor ler jeg altid. Jeg har ogsaa optraadt i »Gøglervognen« i Tivoli. En af de sidste Dage Italieneren, Restauratør i Tivolis Dansesal, *Gianini*, levede, styrtede jeg ned ad hans Trappe og forsløg mig slemt, men overlevede det.

Efterskrift. — Desværre maatte den Mand, som en Gang var Verdens fineste Springer, lade Livet ved et lille Fald paa den isbelagte Vesterbrogade. Det skete den 27. Februar 1933, at Døden tog den altid vennesele og herlige *Adolf Olschansky*. Han døde paa Bispebjerg Hospital og begravedes fra Sundby Kirkegaard den 5. Marts 1933.

ALFRED OLSEN

TEGNER

Født 11. Marts 1891 paa Frederiksberg. Startede i dette uskønne Liv som Militær med meget blanke Knapper. Var i Krigsaarene behjælpelige med at holde Verdenskrigen ude fra Danmark i Kraft af min Stilling som Sergent af Linjen. Min bedste Medhjælper i at undertrykke Tyskere og Pigebørn var daværende Kornet

Rolsted. Ih — hvor havde vi det godt. Jeg tegnede allerede dengang saa godt, at alle spaaede mig en Fremtid som Tegner, ...og jeg fik den ved »Politiken«, hvor jeg nu har virket i det ædle Fag siden 1922.

Tegner ærbødigst *Tegner Olsen.*

CARL OLSEN

FHV. TJENER
REDAKTØR M. M.
f. 1860.

*Til min Ven Marcher
Tivoli i Juli 1932.*

I Tivoli — i »Grøften« bag de grønne Espalier, man daglig mange kendte Køshavner ser.

Chr. Petersen er Værten og *Marcher* første Svend; en udmærket Tjener og Stamgæstens Ven.

Hvad Under da jeg sidder og drømmer Dagen hen, naar *Chr. Petersen* er Værten og *Marcher* Oberen.

Carl Olsen, Redaktør, mangeaarig Tjener i »Divan 1« og »Basaren« i Tivoli.

LAURITZ CHRISTIAN OLSEN

SKUESPILLER
f. 10. August 1872.

Gøglers p. t. Agent for Værket »Før og Nu«. Engageret som Skuespiller ved Casino« Efteraaret 1932.

Gid *Marcher* vilde give lidt mere Klods, det skulde blive mellem os.

Din hengivne Ole.

ROBERT OLSEN

OVERKONTROLØR

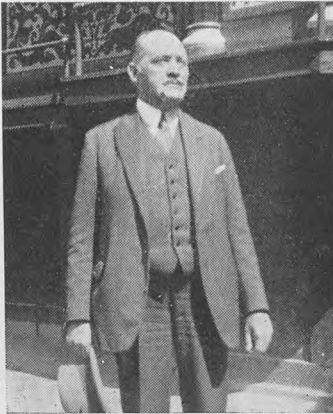
I KØBENHAVNS
SOMMERTIVOLI

f. 11. Oktober 1889.

Ansæt i Tivoli 1919, i 1924 blev jeg Overkontrolør, og er fast ansæt i Tivoli hele Aaret.

Tivoli kom til at betyde meget for mig. I 1908, da jeg abonnerede i Tivoli, traf jeg min Kone herinde, saa jeg kan godt sige:

I Tivoli jeg fandt
min Lykke og mit Brød,
og gerne jeg vil virke
herinde til min Død.

GEORG PERSSON

TIVOLIS

BELYSNINGSMESTER

f. 1875.

Tivolis Elektriker og Installatør siden 1898. Jeg har udført de første store elektriske Installationer i »Tivoli« saasom »Basaren«, »Thetaarnet« og alle Alléerne samt Installationen i samtlige Restaurationer i Haven.

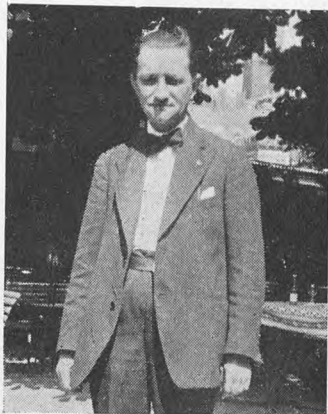
DINES PEDERSEN

REDAKTØR

f. 3. April 1888.

Kom til Verden paa den jyd-
ske Hede. Har senere vaga-
bonderet paa forskellige Om-
raader, til jeg nu lever af. at
skrive om dem, der politimæs-
sigt set er gaet i — »Groften«.

D. P.

Red. emer.

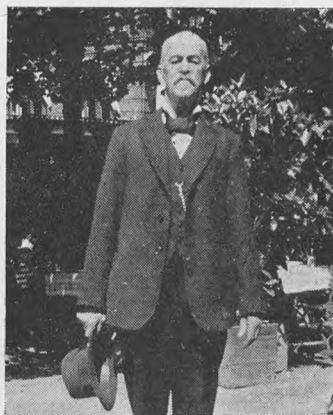
PEDER PEDERSEN

ALIAS »JYDE PETER«

MUSIKER

f. 1856.

Musiker, Klaverstemmer, Re-
paratør, forhenværende Artist,
nu Himmerlands-Landsbyspille-
mand, og forhenværende Mili-
tærmusiker, mangeaarig Oboist
og Violinist etc. i »Tivoli«.
Fra 1881 hos C. C. Møller se-
nere *Balduin Dahl*, *Georg*
Lumbye, *Joachim Andersen*,
Assistent hos *Schnedler Peter-*
sen og sidst hos *Olfert Jespersen* i 30 Aar. Dermed slutter min
Orkestervirksomhed, og har senere gaet lidt igen i »Ny og Næ«
som Solist — Alder 76 Aar.

ARNE PETERSEN

DIREKTØR
FOR KØBENHAVNS
SOMMERTIVOLI

Som gammel Københavner har jeg altid i Tivoli set Byens Midtpunkt, naar det gjaldt Fest og Eventyrstemning, og som Barn tilbragte jeg her sammen med mine Forældre og Søskende eller Kammerater herlige Dage og Aftener.

Da jeg som ungt Menneske blev ansat som Assistent hos

Professor *Martin Nyrop* ved Byggearbejderne til den nordiske Udstilling i 1888, der jo stod i direkte Forbindelse med Tivoli, kom jeg for første Gang i Berøring med Etablissementets Bestyrelse, men mine Privatarbejder som Arkitekt i København og ved Udstillinger i Provinserne og i Udlandet afbrød dette korte Samarbejde, og først i 1899 fik jeg det for mig meget smigrende Tilbud at indtræde i Tivolis Ledelse som Direktør *Thorvald Thranes* Meddirektør.

I 11 Aar arbejdede jeg saa i bedste Forstaaelse sammen med denne udmærkede Mand, hvem Tivoli har meget at takke for.

En Aarrække virkede jeg — efter Thranes Død — som Ene-direktør, indtil i 1925 Direktør *Victor Lemkow* indtraadte i Ledelsen og siden da har været mig en elskværdig og udmærket Arbejdsfælle.

I 34 Aar har jeg nu virket i Hvervet som Direktør i Tivoli og har røgtet det efter bedste Evne, idet jeg for hver Sæson, som gik, følte mig fastere knyttet til den gamle Have. Tiden er gaaet hurtigt — altfor hurtigt —, og Arbejdet har været fornøjeligt og let — takket være en forstaaende og venligsindet Bestyrelse og en Række dygtige og interesserede Medarbejdere.

Tivoli tog mig ind til sig — og jeg gav mine Evner og Kræfter til Gengæld.

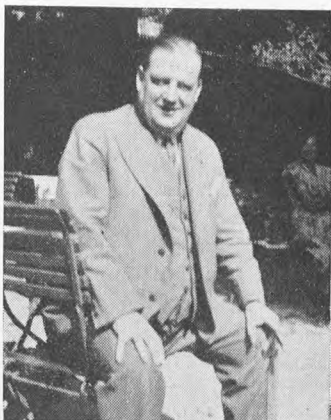
ARNOLD PETERSEN

f. 22. Marts 1889.

Skuespiller

Teaterdirektør

nuværende Værtshusholder.

CARL PEDERSEN

»PJERROT« I TIVOLI

f. 19. August 1870.

Til min gode Ven Marcher
i venlig Erindring.

Sig noget Pjerrot!

Disse snart klassiske Ord udtalte vor lille, elskværdige og dygtige Overtjener Axel Marcher med sit besnærende Smil, da han havde taget mig — ikke for en »Omgang«, men figurlig talt paa staaende Fod, som vedstaaende Billede viser, og selv

om han er havnet i »Grøften«, har han bevaret sine Ungdoms Idealer, som den vittige Hund han er. — —

Det er svært at skulle sige noget om sig selv, derfor vil jeg ogsaa bede Hr. Chr. Houmark interviewe mig.

Altsaa — — —

Er De glad for at være Pjerrot?

Ja, jeg er lykkelig og glad for den Livsopgave, jeg har faaet at løse, at glæde smaa og store.

Tjener De godt?

Jeg bliver ikke ligefrem Millionær; men jeg er meget godt tilfreds.

Hvad var Deres Livs største Dag?

Mit 25 Aars Jubilæum for 2 Aar siden.

Hvem fik De Lykønskninger af?

Lige fra den højeste — Hans Majestæt Kongen, der i den Anledning udnævnte mig til DM., til den mindste, en lille Pige paa 3 Aar.

Tror De Menneskene er gode?

Ja — saa længe de morer sig over at se Pjerrot.

Siger De altid noget?

— — —

Naar Tæppet falder det jublende lyder:

»Sig noget Pjerrot«, det Børnene byder.

Saa kommer han frem, den hvide Mand »Pjerrot«

og siger »God Nat lille Børn, gaa hjem og sov godt«.

CARL PETER PETERSEN

BOGBINDERMESTER

f. 28. Januar 1864.

Jeg er meget imod selvskrevne Biografier, men da dette er nødvendigt og forlanges her til dette Skrift, skal jeg forsøge at berette de nøgne Fakta efter Hukommelsen. Om det har Interesse, det maa Bogens Læsere afgøre.

Som 13-aarig Dreng kom jeg efter eget Ønske i Bogbinder-

lære hos en af de gamle Mestre, hvor der vankede Lussinger næsten hver Dag, men det berøvede mig ikke mit gode Humør, jeg vidste jo, at det hørte med til Dagens Orden.

Lige fra min tidligste Ungdom havde jeg en brændende Lyst til Skuespilkunsten, men da jeg jo vidste, at det ikke nyttede at prøve (jeg er nemlig født med Hofteskade og halter), saa maatte jeg lade den Fugl flyve. Imidlertid var denne Lyst dog saa

stærk, at jeg i mit 17. Aar forsøgte mig som humoristisk Sanger i Selskaber og ved Sammenkomster, og da der blev sagt, at jeg var i Besiddelse af en god Sangstemme og et godt Foredrag, saa gjorde jeg Springet og forsøgte mig offentligt og tror at turde sige — med Held. Allerede i Begyndelsen af 80'erne sang jeg i »Billigheden« hos *Carl Skræder*, som Værten kaldtes, og senere var jeg paa de fleste Varieteer, som jo alle laa i Byens Periferi og paa »Berren«. Jeg var i 4 Somre — 1907—08 og 1910—11 paa »Ny Ravnsborg« og 1 Aar, 1908—09, hos Lorry Fejlberg, — paa »Vennelyst« — »Syvens Have« o. s. v. og virkede gennem en længere Aarrække ved utallige Foreningsfester, hvorfra jeg husker, at Mænd, som nu sidder i højt ansete Stillinger, kaldte mig for Foreningens gamle Inventar.

I 1914, da jeg var 50 Aar, sluttede jeg af og har siden levet af min Virksomhed som Bogbinder, hvilken Stilling jeg stadig har passet ved Siden af Gøglet.

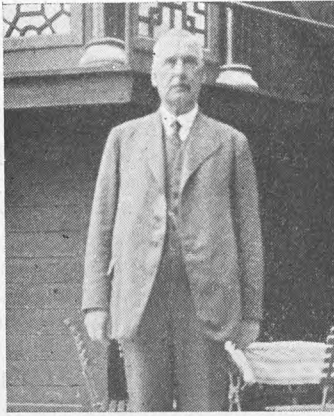
Hvor jeg har faaet Lysten til Gøglet indpodet, ved jeg ikke — men det kan maaske tænkes at hidrøre fra dette, at min Far, som var Cigarmager og som havde Leverancen til gamle »Alhambra«, der laa i Frederiksberg Allé, stod i Forbindelse med alle Datidens unge Skuespillere, og de kom i vort Hjem paa Vesterbrogade 126. Jeg husker Navne som *Ferd. Schmidt*, *Knobelau*ch, *Fred. Madsen* og *Stigaard* m. fl., og de holdt alle af min Far og kælede for mig lille Purk. Far sagde tit: »Gud, hvor er det dejlige Mennesker, men de har næsten aldrig Penge.«

Det er vel under disse Omstændigheder, jeg er bleven smittet.

I den lange Aarrække, jeg gøglede, har jeg kun forsøgt at tolke den morsomme og harmløse Vise, som jo var Datidens Smag, og ikke det pjattede og aandløse Snak, som nu lanceres fra vore Scener.

Jeg ser nu med stor Fortrøstning min Alder i Møde, da jeg snart er 70 Aar, og jeg har en urokkelig Tro paa, at jeg bliver 92, hvilket er mig spaaet af en Zigøjner i min Barndom; og da jeg aldrig har været syg og har min fulde Arbejdsevne endnu, er det jo ikke usandsynligt, at det kommer til at passe.

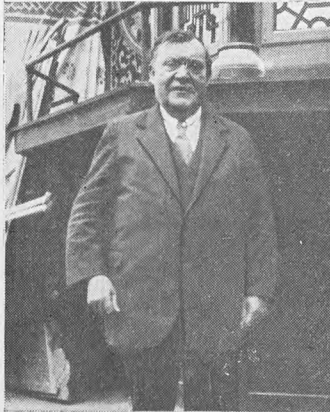
Et kan imidlertid ikke tages fra mig, og det er mit gode Humør, som jeg har bevaret under alle Livets Tilskikkelser.

CARL PETERSEN
FORRETNINGSFØRER

f. 1. November 1872.

Elev paa Hærens Elevskole 1887—1890. Underofficer fra 1891—1895. Overgik til civil Virksomhed 1896. Ansat i »Christiani Jernstøberi« (Ludvig Brønnum) som Forvalter, senere Forretningsfører i Firmaet »Anker Heegaard«. Fra 1920 til Dato Forretningsfører i »De forenede Jernstøberier« A/S.

CHRISTIAN
PETERSEN

RESTAURATØR

f. 28. April 1866.

Marcher vittig og gelassen har jeg taget an til Pladsen som »Hr. Ober« — mener jeg. Men naar man i denne Samling mellem Yngling, Mand og Gamling, træffer paa mit Kontrafej, saa har Marcher taget mig.

OSCAR PETERSEN

REDAKTØR

De beder mig skrive et Par Ord til Deres Bog.

— Ja, s'gerne, Hr. —

Det forekommer mig, at det blot er ganske faa Aar siden, jeg kom i »Grøften« i Selskab med Direktør *Orlando*, den elskelige Forfatter og Journalistkollega *Carl Muusmann* og den gamle hæderkronede Luftskipper *Lauritz Johansen*.

Det var dengang, hele det levende København mødtes under Paafuglens Hale, alt det, der var ungt indenfor Teater og Litteratur — Politik — Malerkunst og Presse. Der udfoldedes her under Kastanjernes Kroner en Livsglæde, et Humør, et Kammeratskab for hvilket Aarene siden da desværre intet Sidestykke har til Opvisning. Der var altid Festglæde i »Grøften«.

Hvad er det for en Ungdom, vi har nu, Herr Marcher? Den har Motor, Trav, Knock-out-Film og Dirt-track paa Hjernen; men har De nogensinde hørt den *sige noget*?

Det skyldtes vel i Særdeleshed Krigen, at de prægtige Kliker blev splittet for alle Vinde, idet et nyt og mægtigt Publikum skyllede indover Etablissementet og kom til at dominere, ogsaa i »Grøften«.

Det er altsaa snart mange Aar siden, jeg var Stamgæst i »Grøften«, og jeg kan nu kun betegnes som »Forhenværende«. Jeg danner saaledes en Undtagelse fra Reglen. Mens Folk gerne ender i Grøften, begyndte jeg der. Men jeg bærer paa de bedste Minder derfra, Erindringer om en lykkelig, frejdig, humørfyldt og livsfrodig Ungdom.

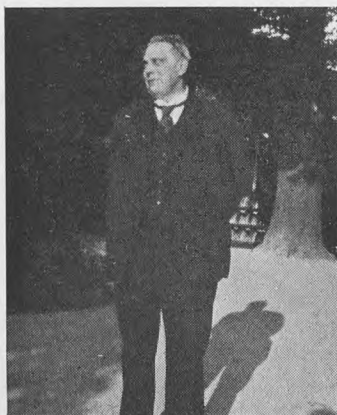
Og nu er De kommen i den Alder, hvor man skriver sine Erindringer. Ak ja, Tiden glider umærkeligt bort, ligesom smutter mellem Fingrene paa os; men naar De — som nu — et Øjeblik er standset og har set tilbage, og velsagtens rystet lidt bekymret paa Hovedet, tager De Dem naturligvis resolut med et Snuptag i Nakken og tripper videre igen — forhaabentlig et langt Trip endda — til De pludselig bemærker, at nu stilles Stolene og Bordene sammen, og De hører den triste Røst: »Saa lukker vi, mine Herrer!«

Det er Opbrudets, Afslutningens pinlige Stund, før det endelige Opgør foran det store Kasseapparat. Saa gælder det, om Bon'erne passer.

JEAN PETERSEN
JOURNALIST

Født 28. August 1892 i Lyngby. Efter et mislykket Angreb paa Lægevidenskaben, fandt jeg ind i Journalistiken. Om Gevinsten er paa Medicinens eller Journalistikens Side, skal jeg ikke opgive. I hvert Fald har den ikke været paa min.

ORLA RAMSØE
FORFATTER — FORE-
DRAGSHOLDER
f. 21. Marts 1873

og sluppet heldigt gennem Livet, som jeg til Dato hænger paa.

— Efter Samleren *Marchers* Opfordring tilføjes, at ogsaa jeg i al Beskedenhed er Indehaver af ca. 100,000 Sange og Viser. — Manden er gal!

WALTHER A. RANDRUP

SLAGTERMESTER

f. 3. Juni 1889.

Man har ønsket en Udtalelse i Tilslutning til min Vædekørsel med »Bananen« i Fjor, og jeg vil da sige, at lige saa

uheldig som tidligere Tiders Umaadehold, naar det gjaldt Mad var, ligesaa farlig for Sundheden er den Tendens, der gør sig gældende, navnlig for Kvindernes Vedkommende til at indskrænke Ernæringen til det mindst mulige. Underernæring er en Trusel mod Sundheden, og et underernæret Legeme er let modtageligt for Sygdomsangreb.

JENS RASMUSSEN

DIREKTØR

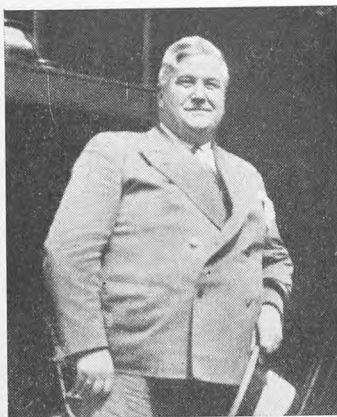
f. 13. Maj 1892.

Hos Sylvester Hvid fra 1910—13. »Politiken« 1914—16. Forretningsfører ved »Næstved Avis« fra 1916—18, derefter ved »Randers Amtstidende« fra 1918—20 og ved »Kolding Folkeblad« fra 1920—28.

Derpaa Direktør ved »Forenede Tidsskrifters Forlag« (Motors Forlag) fra 1928.

I »Grøften« er jeg kommet i mange Aar, og jeg har altid befundet mig vel her i Selskab med alle dem af mine gode Venner, som betragter den som et hyggeligt og godt Sommer-Tilholdssted.

J. RAVN-JONSEN

FORFATTER
DIREKTØR FOR »KODA«
f. 15. September 1881

Jeg er født derude paa det herlige danske Bondeland ved Gamborg Fjord, hvor de »fynske Alper« med den sædvanlige danske Elskværdighed runder sig ned over mod det blin-kende Lillebælt.

Fra Fædrenes Side kom der Blod i mine Aarer fra Island, Sverige og det stride, haarde Vestjylland, medens min altid smilende, altid saa fint tænkende Moder gav mig Livskraft fra Sønderjyllands frodige Østkyst, hvor Lærken møder tidligt om Foraaret, og hvor Drossel og Nattergal slaar deres bløde Kluk i de lyse, milde Sommer-nætter.

Min Afstamning skabte min Natur, der kan skifte som Regn og Sol, den gav mig Kærlighed til Sagn og Sange, den oplod mit Øre for Musikens dejlige Toner, og den gav mig trods alt et lyst Sind, der foretrækker Smil for dyster Alvor.

Underligt famlende kom jeg gennem mine første Ungdoms-aar, blev Lærer først i nogen Tid, men det gik dog ikke i Længden.

Saa at sige fra Barnsben havde jeg drevet Journalistik, og fra 1904 gled jeg ind i denne lykkelige Stands Rækker.

I over 25 Aar var jeg Journalist — en lang Aarrække Medlem af Journalistforbundets Bestyrelse — og med oprigtig Glæde ser jeg tilbage paa disse mange Aar, der var saa rige paa godt og ondt, og som har givet mit Liv de skønneste Minder.

Samtidig virkede jeg ogsaa som Forfatter — skrev Børne-bøger: »Lille Pers Eventyrrejser« og »Bedstefars Eventyr«, rig-tige Romaner: »Jomfru Helenes Hjerte« og »Prinsessen uden Krone«, udgav »Minder fra 64« og »Danske Frivillige i Verdens-krigen«, sendte 11 Samlinger Humoresker ud i Verden, var med til at lade »Barken Margrethe« løbe af Stabelen, og »Manden fra Amerika« — »Barrikaden« — »Saadan er Menneskene« og

en Række andre større eller mindre dramatiske Arbejder og Revyer.

Men — et gammelt Ord siger jo: »Journalistgerningen kan føre til alt, blot man springer fra i Tide«, og — den førte mig ganske naturligt ind i min nuværende Gerning som Leder af »Koda«, det elskede, det hadede, det først og sidst saa beretigede Selskab, der sørger for, at Komponister og Tekstforfattere faar en lille Smule Mammon for deres Arbejder.

Mange Venner har jeg vundet mig igennem Aarene, der er svundet, og en Del Fjender kan jeg ogsaa prale med.

Man forstaar derfor, at det er en lykkelig Mand, som har skrevet disse Linier, og dette Velbefindende har altid faaet et lille Plus, naar man »havnede i Grøften«; thi vor kære Marchers »Grøft« er jo heldigvis ingen Muddergrøft, men en velsignet lille, hyggelig Plet midt i det støjende, lysfyldte Tivoli.

RECHENDORFF

REDAKTØR

f. December 1900.

Journalist og ikke andet.
Født sammen med det nye Aarhundrede, af hvilket jeg er en altfor ægte Søn. Tror paa Mirakler, idet jeg blev Student fra Sorø og straks efter Medarbejder ved Social-Demokraten. Hvis Miraklerne fortsætter, bliver jeg der til min Død 2. November 1967.

Skønt Kulden fremkalder Snue og Snøften,
vi drikker en Pilsner hos Marcher i »Grøften«.

ARVID RINGHEIM

SKUESPILLER

f. 2. April 1880.

Benyt altid Ringheims Bureau,
naar De vil feste,
for det er det bedste.

Onkel.

VIKING RINGHEIM

SKUESPILLER

f. 2. April 1880.

Min Tilknytning til »Grøften« stammer fra mine Barneaar, da jeg kom her med min Far, den kendte Kulgrosserer *Henrik Ringheim*. Jeg var oprindelig Bankassistent, men Skuespillerlysten laa mig i Blodet, og ved Aarhundredeskiftet helligede jeg mig fuldstændig Dyrkelsen af »Thalia«, idet jeg debuterede i Viborg,

hvorefter jeg turede rundt 2 Aar i Provinsen og kom omsider til København, hvor jeg i en længere Aarrække spillede paa næsten alle de københavnske Scener. Jeg deltog i *Peter Fjellstrups* store skandinaviske Tourne 1906—07.

I Nordisk Films daværende Glansperiode var jeg en ofte benyttet Skuespiller. Filmede i Aaret 1930 i Paris hos Paramount, og nu spiller jeg for det største Publikum, man herhjemme som Skuespiller kan naa at faa i Tale, idet jeg ofte benyttes af den danske Statsradiofoni.

FREDERIK ROCATIS

REVYFORFATTER

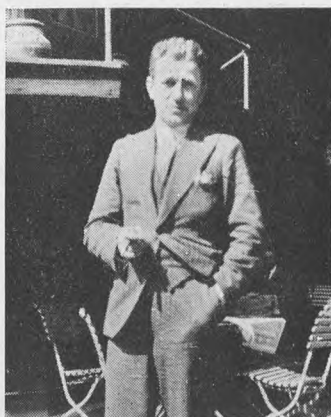
Er trods italiensk Afstamning født i Krystalgade. Udgaaet fra Melchiors Skole og blev derefter Maler, dog uden særligt Held. Foretrak derfor Teatret, og skrev en Masse Revyer og Folkekomedier med skiftende Held, men er saa stor Optimist, at jeg mener, at jeg endnu har mit største Held til Gode.

FRITHIOF ROLSTED

JOURNALIST

Siden jeg kom til Verden for 36 Aar siden — det skete i den lille nordjyske By Hjørring, hvor jeg venter, at min Statue engang skal blive rejst —, har jeg elsket Afveksling, saa derfor har mit Liv, formet sig paa ret broget Vis. Allerede som 15-aarig dokumenterede jeg — eller rettere sagt Firmaet Kgl. Hofboghandler Andr. Fred. Høst & Søn, hvor jeg var ble-

vet anbragt som Volontør, at Handelen ikke laa for mig, og efter to Maaneders Ophold mellem støvede Bøger, gled jeg over i Dagspressen. I denne har jeg siden fundet rig Lejlighed til at dyrke min Hang til Afveksling. I en Aarrække virkede jeg ved en Række forskellige Provinsblade, i hvilket Tidsrum jeg dog indlagde mig størst Berømmelse ved at aflægge Besøg i min gamle Ven Dompteur *Henriksens* Tigerbur i Cirkus Mische. Jeg blev ikke ædt! Det maatte senere Silkeborg bøde for, idet jeg her prøvede paa at vinde nye Sporer — som Skuespiller! I tre

Maaneder maatte de elskelige Silkeborg-Borgere døje mig paa Scenen, og siden har jeg kun turdet komme incognito til Himmelbjergbyen. Jeg fortsatte mine sceniske »Triumfer« i smaa sjællandske Provinsbyer, hvor jeg hos Dir. *Carl Langballe* — nu Pantomimeteatrets adstadige Kassander — optraadte i »Tordenskjold i Dynekilen«. Jeg spillede Poul Sparre, og han bliver som bekendt *ikke* skudt i sidste Akt, hvilket vakte megen Fortrydelse hos Publikum.

Saa vendte jeg, efter at have været Soldat i 2 Aar og gaaet af som »Evhighedskornet«, tilbage til Pressen, og fra Ringsted hentede Redaktør *I. A. Hansen* mig ind til »København«. Det skete i 1923 og i de siden da forløbne Aar har jeg virket ved dette Blad, ved »B. T.«, »Morgenbladet« og »Aftenbladet«. I et Par Aar var jeg bosat i Berlin som Korrespondent til »Morgenbladet«, der desværre i 1931 gik al Kødets Gang, befordret i Graven af Red. *Asger Karstensen*.

Gennem min Virksomhed som Forlystelsesjournalist og Teateranmelder havde imidlertid Teatret atter faaet Tag i mig, og der fulgte derefter en Række Engagementer i Forlystelseslivets Tjeneste. Som Dir. *Frede Skaarups* Sekretær medvirkede jeg ved Mistinguettes Gæstespil her, og det var mig, der havde Mod til at byde hende paa Hakkebøf i »Grøften«. Det gør jeg aldrig mere! Saa virkede jeg som Pressesekretær ved Djigit-Kosakkernes berømmelige Optræden herhjemme, senere ved Wienerdirektøren *Georg Hohenbergs* Arrangementer: *Josephine Baker*, *Georges Boulanger*, *Lilly Gyenes* yndige Zigøjnerorkester, med hvilket jeg rejste Danmark rundt . . . og meget andet. Selv startede jeg i Fjor Efteraar »De tre fra Det kongelige — og *Ole Willumsen*«, der opnaaede den største Balletsucces, et Ballet-Ensemble udenfor Det kgl. Teater nogensinde har opnaaet i Danmark, og i Foraaret havde jeg den Fornøjelse at præsentere Provinsen for *Ellen Gottschalch* i »Landmandsliv«.

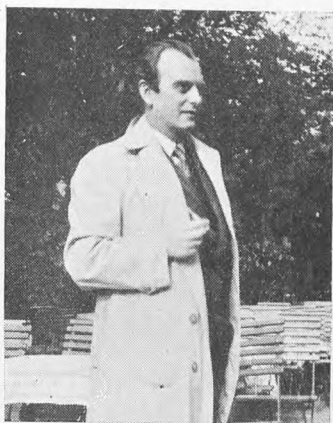
Men Afveksling — Afveksling — maa der til, og da Dir. *Willy Schumann* tilbød mig at blive Reklame- og Pressechef for sin Cirkus, sagde jeg derfor straks Ja! Og allerede nu har jeg lært at tale flydende med saavel Elefanter som Chimpanseer samt med »der Willy«. Det sidste er maaske det sværeste.

Hvad det næste bliver, aner ingen. Jeg har ikke faaet stillet mit Horoskop, idet saa enhver Spænding vilde forsvinde. Og det er Spændingen, der gør Livet værd at leve.

KAY ROSTGAARD- FRØHNE

REVYFORFATTER

f. 24. Juni 1893.

Det var, medens jeg studerede ved Polyteknisk Læreanstalt, som ungt og teknokratisk indstillet Menneskene, at jeg for Alvor greb Pennen og begyndte at skrive Cabaret- og Revyviser. Efterhaanden, som jeg stiftede Bekendtskab med flere og flere Teatermennesker og Forfattere, førte Samkvæm med disse ganske naturligt min Vej hen i »Grøften«, hvor man, lige fra Tivoli aabnede sine dragende Porte i Maj, og til de stængtes igen i September, altid kunde være sikker paa at træffe fuldt op af Venner og Bekendte fra Teatrets og Kunstens forunderlige Verden.

Det var dengang saaledes, at Teatermennesker og Kunstnere i al Almindelighed havde gratis Adgang til Tivoli, idet der ved Tivolis Hovedindgang fandtes en lille, rar Bog, der administreredes af den vennelsæle Kontrolør ved Abonnementsporten, en Bog, i hvilken Hovedstadens talrige Kunstnersjæle og mange andre stod indskrevet. Desværre er denne gode Skik senere blevet begrænset i en pinlig og for de fleste uforstaaelig Grad, efter Sigende paa Henstilling fra Magistraten, der jo som bekendt har Haand i Hanke ogsaa med Tivoli. Men dengang i Aarene lige efter Verdenskrigen — kunde en fattig Skribent altsaa endnu uden videre Dikkedarer skride gratis med løftet Pande ind i Tivoli for at styre direkte ned mod »Grøften«, der Sommeren igennem faktisk var det eneste Sted i Byen, hvor man kunde regne med at træffe de Mennesker, som man ønskede »at tale Teater eller Kunst med«.

Mange herlige Minder fra »Grøften« har jeg i min Erindring, baade fra mine første »Digteraar« og fra de senere, hvor min Virksomhed som Sekretær i Revyforfatternes Forbund tit har givet Anledning for mig til at bænke mig i »Grøften«.

»Grøften« hører til det gode, gamle Tivoli, der Slægt efter Slægt bevarer en forunderlig Magt over Sindene. Det Tivoli,

om hvilket jeg en Formiddag i Maj 1924 ved et af »Grøften«
 efeuskærmede Smaaaborde digtede følgende Linier:

TIVOLI.

Aah, jeg favner dig, Tivoli, fuldt i mit Blik;
 du Glædernes Park midt i Staden.
 Du ejer vor By's
 mest dragende Lys;
 du fylder mit Øre med Livets Musik.
 Alting ejer du:
 Farver, Fest og Glæde.

I en straalende Verden jeg vandrer omkring,
 jeg gaar under Glædens Portaler.
 Blandt mørknende Træ'r,
 i skiftende Skær,
 en Trolddom straks drager omkring mig en Ring
 af en Regnbues
 Farver, Fest og Glæde.

I et Fyrværkeri, der til Stjernerne naar,
 fra Ildregnen Gnisterne daler.
 Hver lysende Streg
 en lokkende Vej
 vil tegne for alle, der higende gaar
 mod et Sted, der har
 Farver, Fest og Glæde.

I en Duftrus af Blomster betaget jeg gaar
 og ser paa de funklende Kupler.
 De slukkes engang — —
 og Vint'ren er lang;
 dog efter en Vinter, jeg ved, kommer Vaar,
 og saa aabnes for
 Farver, Fest og Glæde.

CARL RYDAHL

KOMPONIST,
ENSEMBLELEDER I
STATSRADIOFONIEN

f. 1888.

Det lyder næsten utroligt, ogsaa for mig selv, at jeg om fire Aar kan holde 40 Aars Jubilæum som aktiv Musiker. Det er imidlertid en Kendsgerning, at jeg allerede som ni-aarig Knægt medvirkede som Trommeslager ved samtlige min Faders (afdøde - Musikdi-

rektor *Niels Petersen*) Koncerter og Danseballeer i Grenaa. Fra mit 19. til 22. Aar rejste jeg som Violinist i Tyskland. Ved min Hjemkomst blev jeg Koncertmester i Odense By-Orkester, derefter først Koncertmester senere Kapelmester i Scala-Teatret i København. Under denne i Hovedstadens Forlystelsesliv store stiledede og gyldne Epoke skriver sig mine bedste Erindringer fra »Grøften«, hvor jeg ofte havnede i Selskab med den elskelige, saa tidligt afdøde *Oscar Stribolt*.

Det var ogsaa den Gang jeg skrev min første, saakaldte Schlager, »Brevet til Ole« til *Alfred Kjerulfs* Tekst. Mange vil maaske ogsaa erindre Melodien »Der gaar Dans i Lunde« til *Axel Breidahls* Tekst. I Fjor og i Aar har jeg haft den Glæde at være Pioner for dansk Musik ogsaa i Udlandet, idet mine to Melodier »Rio de Janeiro« og »Zaragossa« med *Kay Rostgaard-Frøhnes* Tekster er blevet lanceret bl. a. af den bekendte *Jack Hylton* i England og af *Mistinguette* i Paris og nu høres i de udenlandske Radiostationer over hele Europa.

Jeg har nu den Lykke at være Violinist og Ensembleleder i Statsradiofoni-Orkesteret.

RICHARD
A. RYDBERG
KONTORCHEF
I »TIVOLI«

Født 27. August 1879 i København, Gothersgade 105.

Ansæt som Kontorchef i »Tivoli« fra 1. Januar 1918.

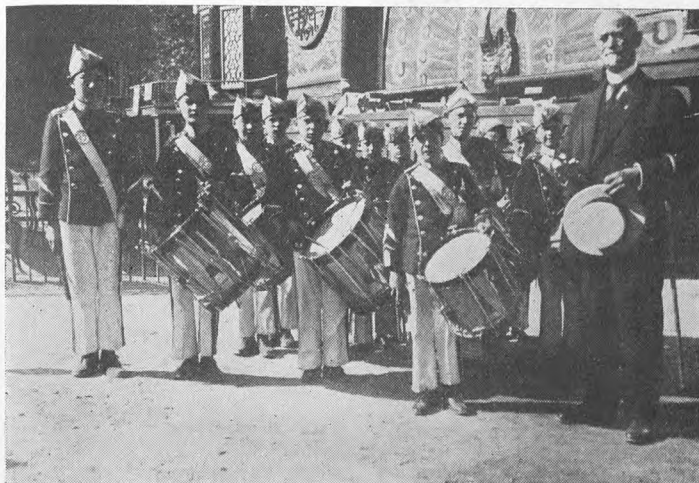

SALTOFT
KUNSTMALER

Ovre i »Grøften« — der stiger Minderne frem om joviale og gode Kunstnere, der fik deres Grøftvand i den lille Restaurationshave med det populære Navn. *Stribolt* havde en Gang for mange Herrens Aar siden faaet et Krus dejligt, koldt Øl —, da han havde drukket en Slurk, tittede der et Brændevinsglas frem — det stod paa Bunden — det

havde de glemt. — Grøftvand — en Draabe — H. C. Andersen stiger frem her i Eventyrets Have — en Draabe Grøftvand, saaledes spejler Livet sig her i den lille Restauration; store og smaa færdes her paa den lille, idylliske Plet — dog i Fred — et særligt og ejendommeligt dansk Billede.

LOUIS SCHEIDING
(TIVOLIGARDENS GENERAL.)
Født 23. Oktober 1857 i Aabenraa.

Det er mig en Glæde, at De vil have min Garde i Deres Samling. Jeg blev Leder af Tivoligarden den 3. Juni 1907 og har haft Ledelsen til Dato. Ved mit Jubilæum fik jeg Tivoli-Gardens Medaille i Guld.

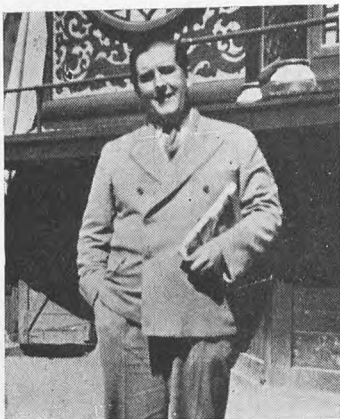
VIGGO SCHIØRRING

JOURNALIST

f. 22. Marts 1869.

Naar man efter fyrré Aars Arbejde i Pressens Urtegaard — eller skal vi sige Ørken — endnu ikke har tilsat Syn og Hørelse, Livsglæde, Tro paa Fremtiden og adskilligt andet, maa en af Grundene være den, —at man under Ørkenvandringen har fundet liflige Oaser. En saadan Oase er »Grøften«.

IB SCHØNBERG

INSPEKTØR VED
»DET NY TEATER«

f. 23. Oktober 1902.

Inspektør ved Det ny Teater
— Skuespiller i Provinsen. De-
but hos *Holger Rasmussen* i
Svendborg.

H. P. SKOVSGAARD

JOURNALIST

f. 26. Maj 1909.

Naar »Den rasende Repor-
ter« for en Gangs Skyld stand-
ser i den vilde Jagt paa Sensa-
tionerne og træder frem fra det
Anonymitetens Mørke, hvor
han retteligt hører hjemme,
skyldes det udelukkende
»Grøften«s udmærkede Øl og
Marchers Ihærdighed.

Min Alder og min Beskeden-
hed forbyder mig at komme
ind paa nogen »Biografi«. Jeg nøjes med at notere, at jeg er
Vidunderbarn fra Fødslen og nu er Medarbejder ved »Ekstra-
bladet« (Danmarks største Aftenavis, altid først, aldrig nevtral,
tag *Ekstrabladet* med Dem hjem hver Aften). Hidtil har jeg
betragtet dette som min rette Hylde, men begynder nu at tvivle,
efterhaanden som flere og flere af vore fortræffelige Tjenere af-
slører sig som Skribenter. Denne nye Trusel mod vort Fag maa

mødes med et energisk Modtræk: *Vi Journalister maa til Gen-
gæld gribe Servietten!* Det er min Overbevisning, at mange af
mine ærede Kolleger vil blive 1. Klasses Tjenere, og jeg melder
mig hermed som den første — klar til at starte i »Grøften«
som Piccolo.

Journalistik fører alligevel til alt — sommetider ogsaa i
»Grøften«.

TH. STAUNING

STATSMINISTER

f. 26. Oktober 1873.

Af Restaurationer i »Tivoli«
er »Grøften« min første Erin-
dring. Det var sjældent, der
i min Barndom var Midler til
en Tur i »Tivoli«, men det
hændte dog enkelte Gange, og
saa medbragte vi Madpakken
og slog os ned ved de lange
Borde i den kendte, lille Be-
værtning ved Pantomimetea-
tret. Min Fader fik et Krus Øl,

det kostede vist 12 Øre, og min Moder fik en Kop Kaffe, hvoraf
en lille Del tilfaldt mig, og saa nød vi Tilværelsen i fri Luft,
under grønne Træer, borte fra Baggaarden, hvor vi ellers til-
bragte vor Fritid. — Og siden har jeg stadig set til »Grøften«
som til en gammel Kending. Jeg har siddet der i min fattige
Ungdom, jeg har været der med Madpakken i mit første Ægte-
skabs lykkelige Ungdom, og jeg har siddet der i Kammeraters
Kreds, da jeg arbejdede i »Socialdemokraten«s Redaktion.

Og nu kommer jeg der fremdeles, naar Tid og Lejlighed by-
der sig. Helst kommer jeg med en lille Pakke Mad og faar mit
Krus Øl, og saa sidder jeg i den hyggelige Krog ved det gamle
Teater og genkalder Minder fra det Liv, der har været saa rigt
og omskifteligt for mig. Jeg vil stadig bevare Mindet om »Grøf-
ten« og sikkert søge dertil fremdeles, saa længe jeg føler Trang
til at sidde under grønne Træer og dvæle i Barndoms- og Ung-
doms Minder.

1922 Operetten »Den glade Eskadron«.

HOLCK STILLING

KAPELMESTER
OG KOMPONIST

Odense Folketeater 1912—1916.

Tivoli-Varieté — Apolloteatret 1916—1931.

Kompositioner: Musikken til de fleste Revyer i ovenstaaende Tidsrum, bl. a. »Solen har været uartig«, »En knippelfin Radise«, »Jeg elsker Turen op ad Sundet«, »Kalle fra Uddevalle« og mange andre.

ELEONORA LUNDBECK STILLING

OPERA- OG
OPERETTESANGERINDE

f. 11. April 1890.

Blev 7 Aar gammel antaget paa det kgl. Teaters Ballet-Elevskole, — Balletdanserinde til 1906, hvor min første Debut som Operasangerinde fandt Sted som »Eros i »Orpheus og Eurydice«, der blev opført sammen med Balletten »Toreadoren«, hvori jeg dansede med mine Kammerater *Elna,*

Grethe og *Emilie*. Tog Afsked fra Balletten — rejste paa Studierejse til Berlin, Dresden, Wien, Budapest og fik i December 1908 Debut paa Operaen som »Mignon« i Operaen af samme Navn. Da Forholdene paa Nationalscenen var ligesaa kaotiske dengang som nu, pakkede jeg med Sorg i Hjertet min Kuffert og drog paa Gæstespil til Helsingfors med Ensemble bestaaende af Eliten af Operettenavne, *Holger Reenberg, Henry Seemann, Otto Det-*

lefsen, Chr. Schröder, Jacq. Wiehe, Gerda Christophersen, Edith Buemann etc. etc. Min Ilddaab som Operettesangerinde fandt Sted paa »Svenska Teatern« som »Daisy« i »Dollarprinsessen«. — Teatrets Direktør var M. M. Dirigent *Carl von Knorring* — Tournéens Ledere Komponisten *Charles Kjerulf* og Casino-Direktøren *Fritz Petersen*, Kapelmester, den nuværende Tivolidirigent *F. Hemme*.

Efter endt Tourné gik Turen til »Casino«, hvor jeg fik min Københavner-Operette-Debut som »Ganda« i »Den fraskilte Kone« senere i »Lykkebarnet«.

Atter gik Turen til Finland, hvor Urpremiéren paa Operetten »Greven af Luxemburg« fandt Sted paa »Svenska Teatern« med *Henry Seemann* og undertegnede i Hovedrollerne — atter opførte vi »Dollarprinsessen«, hvor jeg nu avancerede til »Alice« — Titelrollen — med *Henry Seemann* som »Freddy«.

Opførelsen blev en Kæmpesukses — *Hans Ishøi* spillede paa Flygel — da det finske Orkester strejkede lidt før *Tæppet skulde gaa*. Saa spillede vi »Dukken« — »Dydige Susanne« — »Moderne Eva« — »Eva«.

Fra Finland kom jeg til »Det ny Teater«, sang »Dollarprinsessen« med *Poul Reumert* som »Freddy«. Gæstespil i Sverige og Norge med Operetterne »Natsværmeren« og »Den lille Synderinde«. 1927 opførte jeg med eget Ensemble *Thit Jensens* Samfundsskuespil: »Dansen paa de blaa Anemoner« i de danske Provinser, hvori jeg spillede *Barbarrina* (Verdensbranden). Til de smukkeste Minder hører de 7 Saisoner, hvor jeg som eneste kvindelige Solist, sang i Tivoli-Promenadeorkestret under Dirigenterne *Ulrich Andersen*, *Stalla* og *Koefoed*.

OLGA SVENDSEN

SKUESPILLERINDE

Tivoli staar for mig som min Barndoms Paradis. Dengang var det jo meget, naar man 2 Gange i Løbet af Sommeren kom derind, men det var ogsaa en Fest, som man glædede sig til i lange Tider, og selvfølgelig havde min Moder Madkurven med — og saa ned i »Grøften« til Luftskipperen.

Luftskipper *Johansen* var for mig den største Mand paa Jorden og saa var der Labyrinthen det var ret et Eventyr ja, der var saa meget som et ungt Pige hjerte kunde ønske

I Aarene paa Scala var »Grøften« ogsaa vort Mødested i Frokostpausen, naar alle vi Kammerater med »Stri«, den uforglemmelige, og »Ole« i Spidsen marcherede med vore medbragte »Klemmer« for at nyde dem i »Grøften«.

Ja, det var Liv og glade Dage, som aldrig kommer tilbage, men Tivoli og »Grøften« er stadig det samme Paradis, som vi alle elsker.

sig, og det er morsomt, at det ogsaa var i Tivoli, jeg havde min Debut som Sangerinde — det er vel 32—33 Aar siden — ved en stor Fest, Skuespillerforeningen havde arrangeret, og den daværende Dansestræde var omdannet til en Festsal.

Jeg sang første Gang for et meget stort Publikum, og senere var jeg i Glassalen, hvor jeg jo endnu har den Glæde at komme og slaa mine Triller engang imellem og altid bliver venligt modtaget af mit store, dejlige Publikum.

CHARLES THARNÆS

SKUESPILLER

f. 9. Marts 1900.

Det vigtigste, der er at fortælle om mig selv, er noget, jeg kun selv ved. Og hvorfor i Alverden skulde andre Mennesker ogsaa bryde sig om at vide det? Den Hemmelighed, vi har med os selv — er jo til syvende og sidst det eneste, der er tilbage af os, naar Livet har taget sit.

SIGURD THOMSEN

JOURNALIST

Højskolebarn fra Ryslinge, hvor jeg lod mig føde den 24. Februar 1887. Senere Student, Lærer, Digter, Journalist. Sidstnævnte brydsomme Levevej begyndte jeg 1. Juli 1930 i Nakskov ved »Loll. Falsters Social-Demokrat«. 1918 fortsatte jeg den i København. Holder af at komme i »Grøften«, men haaber ikke at ende der.

INGE THORSEN

OPERASANGERINDE

f. 21. Juni 1892.

Jeg debuterede ved en Koncert i København 1910, hvor jeg blev modtaget med en saaeinstemmig Ros fra Presse og Publikum, at Kammersanger *Herold* straks sikrede sig mig til »Konge for en Dag« paa »Dagmarteatret« i dets Opera-periode. Jeg gjorde her lige saae stor Lykke som i Koncertsalen, men rejste straks efter

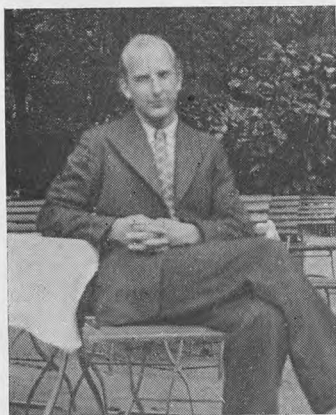
Saisonens Slutning til Tyskland for der at uddanne mig videre. Jeg har der haft en stor Karrière som dramatisk Sangerinde, idet jeg har været ansat og sunget et stort Repertoire paa store tyske Scener, bl. a. ved Operaen i Hamburg, Frankfurt a/M., »Berliner Statsopera« o. s. v. o. s. v. — Ogsaa som Koncertsangerinde har jeg saavel i Tyskland som herhjemme stadig høstet stor Anerkendelse, ligesom jeg af og til som fast ansat

Medlem af tyske Operaer, har gæstet vor kgl. Opera i København, og bl. a. gjort stor Lykke som Rosina i »Barberen i Sevilla« og Leonora i »Troubaduren«. — Jeg er fast Medlem af vor Opera.

OLAF RYE
TRANBERG
STATIONSFORSTANDER
UDI BALLERUP

Er paa ethvert Besøg i Hovedstaden fast Stamgæst blandt »Grøftegraverne« og nyder med disse — foruden et godt Glas Øl — tillige Herr *Marchers* gode Humør, slagfærdige Vid og elskværdige Omsorg.

ERIK TUXEN
KAPELMESTER
f. 4. Juli 1902.

Født i Tyskland af danske Forældre. Flyttede til Danmark under Krigen. Student fra Odense Kathedralskole 1920. Forældrenes Ønske om en Eksamen blev efterkommet ved Afgangseksamen paa Bygningsteknisk Skole, Charlottenborg 1923. Derefter kunde jeg helt hellige mig min store Interesse for Musik. Efter 1 Aars

Studietid i Danmark vendte jeg atter tilbage til Tyskland, hvor jeg havde Lejlighed til den bedst mulige moderne Musikuddannelse, med Ophold i Berlin, Wien og Paris.

Derefter Engagement ved Operaen i Mannheim og Lübeck. Adam Poulsen kaldte mig hjem til »Friluftsteatret«, hvor jeg fremførte »Vølund Smed« for Jazzbesætning. »Det ny Teater« — »Laser og Pjalter«. To Aar paa »Det kgl. Teater«. »Rhapsodie in Blue« i »Tivolis Koncertsal«. »Det ny Nørrebro Teater« — »Arena« Sommeren 1933. — Hvad bliver det næste?

BRUNO TYRON

SKUESPILLER

Født 29. Juli 1890 i Düvabürg i Rusland. Debuterede som Danser i »Tivoli-Varieté« 1910 (Ferrow-Trio). Rejst i Udlandet, bl. a. Tyskland, Frankrig, Schweiz, Italien, Spanien og Australien. — 1912 tilbage til »Tivoli-Varieté«. 1916—1925 »Vinterpalads-Teatret« som Danser og Skuespiller, derefter 2 Aar ved »Odense-Folketeater«, og tilsidst havnet som »Co-Optimist« paa »Betty Nansen Teatret« og »Fønix-Teatret«.

MARGUERITE VIBY

SKUESPILLERINDE

f. 25. Juni 1909.

Født i H. C. Andersens Gade 5 A.

1916—1923: Den Classenske Legatskole.

1923—1926: Fru Walbom — John Andersen — Poul Huld.

1926—1928: Provinstourné.

1928: »Scala« — »Casino«.

Nu — »Apollo-Teatret« og »Grøften«.

A. VOHLERT

REDAKTØR

Jeg er født i 1883 og har været københavnsk Pressemand i 29 Aar samt fylder 50 den 20. September i Aar.

Egentlig burde dette være nok. Men De er jo ikke tilfreds med *saa lidt*, antagelig fordi De er *saa ung* som Forfatter, og fordi De ikke ved, at det værste, man kan byde en Journalist, er at skrive om sig selv, og det bedste, at

skrive om andre. Min journalistiske Løbebane er gaaet lidt ud og ind i de 29 Aar.

Jeg har været Korrespondent til baade mange og et enkelt stort Provinsblad i min Tid — sidst i 10 Aar til »Jyllandsposten«, hvis Københavns-Redaktør jeg var — jeg har været Rigsdagsreferent i over 25 Aar (hold Dem væk fra Politik, men hold Deres Øl koldt), og jeg har været Indehaver af en meget stor Stilling ved den svenske Presse, den Gang jeg var Chef for dennes Telegrambureau i København. Jeg var ogsaa en Overgang — i 2 Aar — ansat ved »Nationaltidende«.

I Øjeblikket er jeg Special-Korrespondent til det svenske »Tidningarnas Telegrambyrå« og Forretningsfører ved Journalistforbundets Medlemsblad »Journalisten«.

»Havnet i Grøften« er jeg for mange Aar siden. Luftskipper *Johansen* var en særpræget Mand som Restauratør betragtet, men ellers et dejligt Menneske, og hans Kone — »Lille Mor« — lavede de dejligste, knasende, smaa Sylteagurker straks Drueagurkerne kom paa Torvet. Fire Stykker med Flæskesteg og smaa nye Agurker — det var min Livret. Heller ikke den nu værende Indehaver af »Grøften« kan der siges noget ondt om — han er lige *saa god* og *elskværdig*, som han er stor — men jeg synes alligevel, at »Grøften« i gamle Dage var morsommere end nu. Det skyldes maaske, at man selv begynder at høre til »de gamle« eller maaske snarere, at »Grøften« ikke mere er en *saa udpræget Journalist- og Skuespiller-Restaurant* som i gamle Dage.

Tiderne skifter — det gør Overkelnerne ogsaa. Jeg har »slidt adskillige« i de forløbne Aar, men ingen af Deres Forgængere, Herr *Marcher*, har været Forfattere af »historiske og biografiske Værker af Kulturværdi«, og ingen af dem har ved Hjælp af et elskværdigt Væsen kunnet »trampe ind i Folk med Træsko paa« som De, og faa en gammel Journalist, der skal leve af de Linier, han skriver, til gratis at fylde en Side i en af Tidens mærkeligste Bøger — Bogen, der er skrevet af Ofrene selv!

Noget saadant kunde ikke tænkes i den gamle »Grøft« — der passede min gamle Ven, *Basedow*, Øllet og Gæsterne, og selv om man købte for 10 Kroner, tog »Basse« blot et Skøn over Situationen og erklærede paa Spørgsmaalet: Hvor meget bliver det?

— *Det bliver een Krone ottetyve Øre!*

Den Gang var det til at være Menneske!

STEPHAN VOGELIUS

DIREKTØR

Herr *Marcher* har bedt mig skrive lidt om *Stephan Vogelius* — en af »Grøften«s Stamgæster —, denne underlige Mand, der snart dukker op og snart forsvinder — snart omtales sympatisk og snart usympatisk — i sin Tid et ofte anvendt Offer for Pressen, der gerne vilde gøre ham mystisk.

1916 blev han demiteret fra Sorø Akademi, og da han ikke havde noget at leve af og ingen Stilling kunde faa — blev han Skuespiller — først i Provinsen senere ved Nordisk Film, hvor han var Elev sammen med *Nils Aster* og beundrede *Robert Dinesen*, der i Ridestøvler iscenesatte gennem en Raaber fra et Tag — og *Holger-Madsen* sagde: »Tag mig de 5 Kroners Ansigtér væk«, til Statisterne. Saa kom han til Gyldendal — paa Kontoret — og her lykkedes det ham at opnaa en ret betydelig Stilling — fik startet »De samvirkende Annoncører«, en Trust-

sammenslutning af Storannoncører, der vilde diktere Pressen Annoncepriser. Her stødte han første Gang sammen med Pressen. Gyldendal opgav dog tilsidst Kampen, og Vogelius rejste til England, og her blev han »bidt af en gal Englænder«. Da han kom hjem, var han fyldt af engelske Ideer, og en af disse Ideer var Co-Optimisterne. Nu skete der noget mærkeligt. Vogelius gjorde en Ejendomsforretning, der indbragte ham en lille Formue. Han ejede intet og hans Indskud var Nul — men det var behændigt gjort, og han blev delvis Ejer af National Komplekset. Pressen forstod det ikke og kaldte ham »Agent for udenlandske Pengejøder« og omgav ham med Mystik. Det er altid godt Bladstof. Nu fik han Penge til Gennemførelsen af en af sine kære Ideer. Han engagerede *Ludvig Brandstrup*, *Kai Normann* og *Mogens Dam* og startede Co-Optimisterne hos Pagh i Frederiksberggade. Glade, dejlige Dage med Succes — indtil de fire tossede Fyre troede hver for sig, at det var ham, der var Sjælen i det hele, og de skiltes. — Tænk om de var blevet sammen!

Vogelius fik nu Odense Folketeater — og Bonbonnieren, der var en Dødssejler og nær havde ruineret ham. Pressen var ond ved ham den Gang.

Men saa skete det, at *Skaarup* vaklede paa Scala — Vogelius' Maal havde altid været Scala, og det lykkedes ham at rejse Penge. Ikke alene til Scalas Drift, men til Skaarups Gæld, og Skaarup var rørt og taknemmelig — de blev Kompagnoner og Venner — ak, ak, kun kort — Skaarup brugte stadig Penge og disponerede alt for flot, og en skønne Dag vilde Finansfolkene ikke smide Penge ud i et bundløst Kar, og Skaarup maatte gaa. Vogelius regerede da i 14 Dage alene og fik saa *Paul Sarauw* til Meddirektør — senere ogsaa *Gregers* og dermed blev Casino og Betty Nansen Teatret underlagt de tre Herrer — der nu var Herrer over 3 store københavnske Teatre.

Desværre havde de forskellige Interesser.

Vogelius vilde »den engelske Vej« — Sarauw »den tyske Vej«. Men Vogelius var for fremmeligt et Barn — han havde altid haft den Fejl, at næppe var et Maal naaet, før han var i Gang med det næste. Han havde overstaaet de tyske Facadeoperetter og vilde frem til den moderne engelsk-amerikanske Musik og Teater. Pressen, der altid har været klog — laa endnu paa Mavnen for tysk Teater og lod sig bluffe af *Max Reinhardts* og *Johs. Poulsens* Teater-Cirkus. Engelsk-amerikansk Teater ansaa man for »Pjat«. Vogelius var desværre for ung — maatte og skulde lytte til de Erfarne, og det blev hans Ulykke. Han ejede

paa det Tidspunkt ikke Autoritet nok til at gennemtrumfe sine Ideer — og hvis han havde gjort det, mon saa ikke, det havde været 10 Aar for tidligt. — Publikum er som et stort Barn, og Pressen indgyder den Meninger, som ingen Meninger er, men kun er skrevet med Sensation for Øje. Det kan ikke bebrejdes Pressen, den skal leve — men naar *Henry Hellsen*, som er en dygtig Journalist, misbruger sin Stilling til at vælte sig ind paa Teatret og her yder et skrækkeligt Dilettantarbejde — saa maa man protestere. Hvor mange glimrende Journalister har ikke gjort det samme?

Findes der da ingen Forfattere i Verden? Nej — desværre — de faa, der kan skrive, kan ikke hjælpe de mange Teatre. Scala døde af Repertoiremangel, Pressemisbrug og Skaarups flotte Dispositioner. Men Repertoiremanglen var værst. De samme 3 til 4 Forfattere skrev alt, og Teatret var tvungen til at tage, hvad de leverede.

Man havde ikke andet. Da saa Hellsen ogsaa fik en »Idé« ind (den grønne Vogn), blev det helt galt, den »Idé« kostede Teatret alt, hvad der var af Kapital. Og hvor tosset er det ikke, at de samme Fejl begaas Gang paa Gang. Først maa man have Stykker, saa Personale og saa Teater, men man gaar altid den modsatte Vej. De samme Forfattere dukker op alle Steder, og selv om de er talentfulde, er der dog Grænser for deres Ydeevne.

Nordisk Film, der nu er i Fremgang, vil gaa samme Vej som Scala. Man bestiller et Stykke, der af de samme Mænd skal leveres paa 8 Dage, og man maa og skal bruge det Materiale, der foreligger. Man tager den Iscenesætter, der kan holde et Budget — uden Hensyn til Evner og saa værsaagod!

Vogelius var ikke stærk nok til at kæmpe mod Presse og stivnede, vedtagne »Maader« og »Recepter«. Dansk Teater er som »Kejserens nye Klæder«, hvornaar kommer Manden, der har Kræfter og Evner til at vise det. Hvis de fire Co-Optimister havde holdt sammen, saa var det »lette« Teater reddet, men Revy eller det kgl. Teater — altid det samme. *Reinhardt* — *Johs. Poulsen* — *Hellsen* — *Sarauw* — *Lynge* — *Breidahl* — de er vedtagne glimrende og de skal yde genialt Arbejde paa Timebetaling, og Teatrene og Kunsten raaber i et tomt Rum efter Forfattere — Kunsten græder under Bluffinstruktionens Svøbe. Cirkusklovner yder bedre Kunst end det meste, man ser i København.

Forlorenhed lever endnu. Og England og Amerika skal skældes ud. Herregud — saa se dog — det er jo alligevel derfra,

det maa og skal komme — ogsaa de Lande kæmper — og leverer daarlige Ting — men der er Pilen dog bleven støbt.

Vogelius forlod Scala — rejste ud i Europa som Impresario. Scala krakkede. Vogelius kom hjem igen, og det lykkedes ham endnu en Gang at gennemføre en stor Handel. *Vald. Nielsen* — ogsaa han led et Nederlag — hvorfor? Jo, i Danmark vil den pantsatte Bondedreng med de store uskyldige Øjne blive populær, og Manden med Hjerne og Fremsyn blive upopulær. Man taaler ikke for megen Hjerne. *Vald. Nielsen*, der i Virkeligheden har et stort Hjerte og maaske er den eneste Forlystelsesmand i Danmark, der ser rigtigt og kan se stort paa en Ting — han bliver slaaget ned og bagefter bliver en af dem, der intet har gjort, indsat, — og naar saa Frugterne plukkes — høster Herr Ingenting Æren. Og saaledes vil det stadig gaa i Danmark. *Nordisk Film* er som det kgl. Teater og er som Scala — altid de samme Dumheder — og altid de samme Folk. Men — en Ting er som Trøst for de andre: »Skaberglæden«, den kan ingen tage fra dem — og lever de længe nok, saa vil de se Høsten af deres Indsats — høstet af andre. *Vogelius* var ganske vist ikke en *Vald. Nielsen* — men han var dømt — dømt paa Forhaand — han var jo ikke Medlem af Klubben. Og hvorfor tillade, at saadan en Revolutionsmand sætter Lus i den hyggelige, rare Forfatter og Teaterpels. Og endelig — den sidste Teateridiot, der sætter Penge i de samme Dumheder — er ikke født endnu.

OSWALD WALLINI

SKUESPILLER

Født 23. Marts 1891 i København. Desværre for Publikum og mig selv. Skuespiller og Sanger. Om Forladelse. — Elsker »Grøften« fordi jeg herfra har saa dejlige Minder om Vennen *Oscar Stribolt* og mine mange »Scala«-Aar.

SIGURD WANTZIN

OVERREGISSØR VED
STATSRADIOFONIE

f. 25. September 1881.

Stammer fra en gammel Teaterslægt, men blev i min pure Ungdom holdt til Musikken og studerede Violin og Musikteori paa Professor *Hornemanns* Konservatorium.

Allerede som 19aarig sprang jeg dog fra, og i Aarhus Teaters første Sæson — 1900 — debuterede jeg som »Peter Ravn« i »En Spurv i Tranedans« (Jeg vejede dengang nogle Lis-pund mindre end nu). Efter i en Aarrække at have spillet et stort og alsidigt Repertoire i Aarhus, var jeg et Aar ved Randers Teater, der dengang indviedes og en Sæson ved Odense gamle Teater.

Nu kom nogle Aar, hvor Revyerne kom paa Mode, og det relativt store Honorar der betaltes for denne Kunststart, fristede mig til i nogle Aar, udelukkende at hellige mig denne lettere Genre, men fandt saa igen tilbage til det »rigtige« Teater og var derefter ved »Casino« og i en Aarrække som Sceneinstruktør og Skuespiller ved »Vinterpalads-Teatret«.

Saa hørte man de første Rygter om »Radio« og allerede i 1920 eksperimenterede jeg som en af Radioens Pionerer med mit selvbyggede Radioapparat, og da Radiofonien efterhaanden fik fast Form, kom jeg i 1926 i Samarbejde med Kammersanger *Emil Holm* og ledede og iscenesatte i nogle Aar alle dramatiske Udsendelser, indtil disse baade i Størrelse og Antal voksede i saa høj en Grad, at Arbejdet maatte deles paa flere Hænder, og nu omfatter baade Forfatteren *Oluf Bang* og Undertegnede, mens det egentlige Regissørarbejde betjenes af 2 Underregissører.

Naar jeg i Sommertiden kan naa at svippe over i »Grøften« mellem to Prøver, er det mig altid en Glæde at nyde min Frokost under de gamle Voldtræer, og da De, Overtjener *Marcher*, gerne er den, der serverer mig min halve Skibsøl plus en lille veldresseret »Abe«, glæder det mig til Gengæld, at kunne servere Dem ovenstaaende spredte Oplysninger.

POUL WELANDER

SKUESPILLER

f. 28. December 1879.

Debuterede paa Casino 1898 i »Derby Vinderen«. Rejste i nogle Aar med *August Rasmussen, Cortes, Poul Friis, Julius Petersen*, derefter paa Odense Teater for atter at have ne paa »Casino«. Var blandt de første Skuespillere, der kom til Filmen. Har bl. a. været Filmsinstruktør i 3 Aar i Sverige samt paa Alhambra-Filmen i

København, nu virker jeg ved Filmen inden for Reklamebranchen. Jeg har ofte sunget i Tivoli, bl. a. Aar 1900 i Glassalen under *Folmer Hansen*, i Harmoniorkestret under *Carl Gottschalksen* og i Promenadeorkestret under *Hans Ishøj*. Jeg er en af de saakaldte gamle »Casinodrenge«.

SVEND WEIKOP

SEKRETÆR I »BRITISH
IMPORT UNION«

f. 12. August 1895.

Interview med Sekretæren for den britiske Udstilling, Sekretær for »British Import Union«, Herr S. Weikop.

Det var nogle Dage efter at Tivoli var lukket i Sommeren 1932. Tre Englændere slog sig ned ved et Bord i »Grøften«, og jeg gennemgik i en Fart mit engelske Gloseforraad,

mens jeg nærmede mig deres Bord. En af dem — en Herre med Briller — raabte: »3 Whiskies and Soda!« — »All right, Sir,« siger jeg lettet, vi forstod jo hinanden rigtig godt.

Det kan nok være, Bølgerne gik højt ved det Bord, de raabte op og gestikulerede, saa jeg troede, de skulde til at slaas. Jeg

forstod jo ikke, hvad de skændtes om, men pludselig slaar en af dem i Bordet og gaar sin Vej. Det begyndte at blive helt interessant, for nu sprang Englænderen med Brillerne op, indhentede den anden henne ved Pantomimeteatret, slog en Klo i ham og trak ham ligefrem med Vold tilbage og viste ham en Del Tegninger, der laa udbredt paa Bordet. I Løbet af 10 Minutter var hele Selskabet aabenbart bleven gode Venner, og de to af dem forlod »Grøften«, hvorefter jeg nærmede mig Bordet, hvor Englænderen med Brillerne nu var alene tilbage med alle Tegningerne, for at faa Betaling.

Saa siger Englænderen pludselig paa Dansk:

— Skynd Dem at stille Dem op foran mig, saa de Herrer derovre ikke faar Øje paa mig. Det er Arkitekten og en af Udstillerne, hvis de ser mig, slipper jeg ikke bort den første halve Time.

Jeg parerede Ordre og skjulte den »Danske Englænder« saa godt min »Lidenhed« formaaede.

»Jeg troede, De var Englænder,« sagde jeg, »jeg har saa ofte set Dem løbe rundt herinde og hørt Dem tale Engelsk, saa jeg mente, De havde noget at gøre med den kommende britiske Udstilling.«

»Det har jeg skam ogsaa i højeste Grad, jeg er nemlig Udstillingens Sekretær.«

Jeg vejrede Stof til min Bog og underkastede ligefrem Sekretæren et Interview.

»De var nok højt oppe, de to Herrer, De havde med hernede.«

»Ja, det tror jeg. De er lige kommet fra England med en stor Stand til Udstillingen, fix og færdig og bygget til at passe til et bestemt trekantet Areal ude i Forum. Ved en eller anden Fejltagelse fra vort Kontors Side i London havde de faaet opgivet et Areal derude, som imidlertid forlængst var optaget, og nu maatte jeg overtale dem til at tage en Plads i en Bygning her i Tivoli. Men her drejede det sig om en Firkant, og saa maatte jeg vise dem, hvorledes de kunde forandre hele Opbygningen, saa de kunde faa noget godt ud af det. Det var ikke let, men det gik tilsidst.«

»Naa, Sekretæren er maaske oprindelig Haandværker?«

»Haandværker? Næh, tværtimod.«

Og saa fik jeg efterhaanden pumpet saa meget ud af ham, at jeg kunde faa hans Biografi med her i Bogen.

Han sagde selv, at han nærmest var det man paa Engelsk kalder: »a jack of many trades« — det ved jeg for Resten ikke hvad er, saa meget Engelsk kan jeg nu heller ikke. Men i hvert

Fald fik jeg lusket ud af ham, at han oprindelig havde studeret ved Universitetet her i København, og været bosiddende i Tyskland under Krigen, hvor han havde oplevet mange interessante Ting. Han havde senere etableret sig her i Byen og drevet en gros Forretning, men Udlængsel drev ham til saa fjernt et Sted som Australien, hvor han endelig fandt Ro helt oppe i et Land, der hed Queensland i det nordøstlige Hjørne af Australien, Kænguruens Land. Jeg lod, som om jeg var mægtig interesseret i Australien og fik ham til at fortælle om den Tid, han tilbragte ude i Urskovene ved Kysten, hvor han havde været med til at fælde mægtige Gummitræer og været plaget af Slinger og al anden Slags Kryb, og hvor det til Tider væltede ned med Regn en hel Maaned i Træk. Senere havde han været langt inde i Landet, hvor det var umaadeligt hedt, og hvor det til Gengæld til Tider næsten ikke regnede 8—10 Maaneder, saa de fleste Dyr laa og døde af Tørst. Han havde ogsaa haft en Bananplantage og var saa senere kommet til en By, der hed Brisbane, hvor han var traadt ind i Forretningslivet og havde været Sekretær i den derværende danske Klub. Ti Aar havde han tilbragt derovre i det fjerne Land, som han aabenbart betragtede som sit andet Fædreland, og hvis Befolkning han berømmede i høje Toner. Saa var han rejst hjem igen via Tasmanien og Sydafrika og havnede igen i København, hvor han var bleven Sekretær i »British Import Union«, den Forening, som organiserede den britiske Udstilling. Han saa træt ud, selv om det var tidlig paa Formiddagen, men det var ikke noget Under, for senere fortalte han mig, at han havde arbejdet hele Natten og overhovedet ikke sovet, noget som ofte skete under Forberedelserne til Udstillingen.

»Det maa være et anstrengende Arbejde,« sagde jeg.

»Ja, det kan De stole paa, det er, men det er knusende interessant — ellers kunde man heller ikke holde til det. Men jeg har jo gode Medarbejdere og en forstaaende Komité, som jeg arbejder udmærket sammen med. Jeg har hver Dag 4—5 Sager, som synes absolut uløselige, men i Løbet af nogle Timer glider det; daglig har jeg Besøg paa Kontoret af vrede Mennesker, som mener sig forurettet, men jeg faar mig altid talt tilrette med dem, og jeg har sat mig det Maal, at naar Udstillingen er forbi, saa skal alle være tilfredse, og mellem de hundreder af Mennesker jeg har haft med at gøre, skal der ikke være en eneste, som jeg er blevet Uvenner med

GEORG WIINBLAD
JOURNALIST

Født 1880 i København. Journalist fra 1896. Student fra 1898. Skrevet om Tivoli fra 1910. Tilknytning til »Grøften« — en Søster, Enke efter *Victor Johansen*, Søn af »Grøften«s tidligere Restauratør *Lauritz Johansen*.

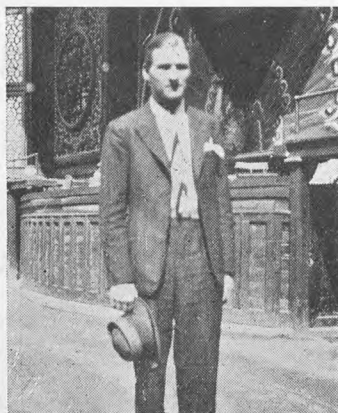
CHARLES WILKEN
SKUESPILLER

f. 1866.

»Grøften« er en Oase i højere
Zone,
hvor Marcher serverer Diner à
1 Krone.

Født i Teglgaardsstræde, København 1866. Har spillet Komedie fra 1888. Som oftest med Glæde, — undertiden maaske til lidt Glæde for andre.

OLE WILLUMSEN

PIANIST

f. 7. September 1908.

Debutede 14. September 1929. Spillede første Gang i »Tivoli« 18. August 1932. Dette Fotografi blev taget samme Dag. Endnu ugift — men hvem ved hvor længe.

KAI ZINN

SKUESPILLER

f. 26. November 1894.

Resultatet af et ungt Skuespillerpars letsindige Omgang med Amorerne. »Grøften« kender jeg fra Barndommen af — jeg ser endnu min Bedstefaders røde Næse forsvinde i det store Krus Øl fra Fad. Han var jo en Kender og Feinschmækker rent ølmæssig set — den gamle Dreng — det var nemlig den gennem treogtred-

ve Aar kendte Tjener Nr. 2 fra Schultz Variete paa »Alleenberg«, *Christian Groth*.

Siden dette Billede af Bedstefaders allerkæreste Fridagsglæde, naar der røg en Snes Krus under Vesten — og lille Kai fjernede sig for den tykke Ølaande, der stod som Mosekonebryg ud af Bedstefaders glade, grinende Mund — siden da har »Grøften« og Øl staaet for mig som noget af det mest selvfølgelige paa denne Jord — og det er blevet Tradition, at jeg hver Tivoli-

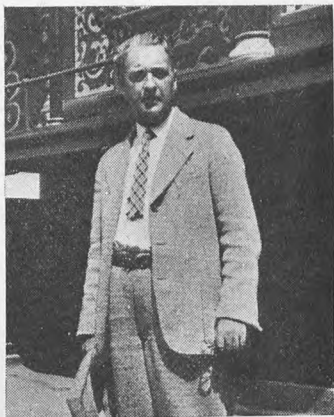
aabningsdag møder i »Grøften« ved dens frisk anstukne Halvtønder, og det vil jeg blive ved med — og min Ven Marcher sørger for Resten.

ERIK WINTHER

SKUESPILLER

f. 24. Juni 1884.

Begyndte 1904 paa »Mor-skabsTeatret« hos *Peter Vilh.* Har gøglet i Provinsen og i København. Har mange gode Minder fra de svundne 27 Teateraar, — men siger dog som *Frederik Jensen* en Dag sagde til mig: »Minder er godt nok min Dreng — men besværlige. — Derfor se altid fremad, det, der er sket, er saa uendeligt ligegyldigt.« — Aa Gud, — hvor har han Ret.

DEN BRITISKE Udstillings
HISTORIE

FORFATTET AF

AXEL MARCHER

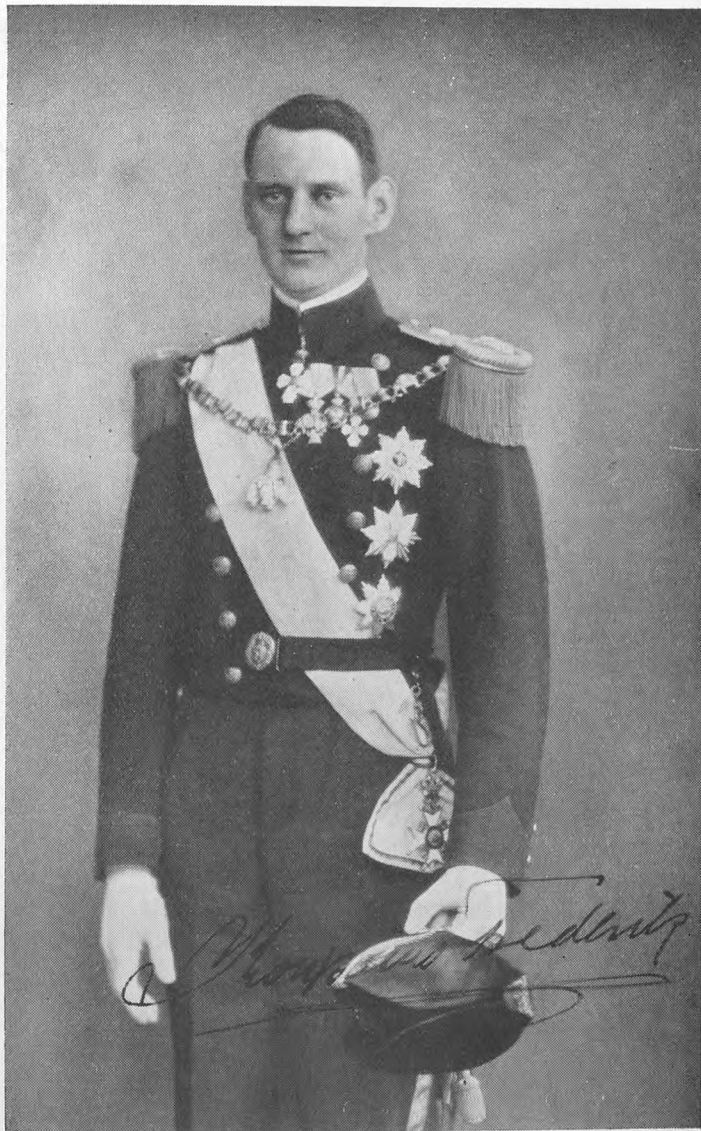
I SAMARBEJDE MED

SVEND WEIKOP

SEKRETÆR I »BRITISH IMPORT UNION«

Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales.

Hs. kgl. Højhed Kronprins Frederik.

Elfelt fot.

DEN BRITISKE Udstilling I KØBENHAVN 1932

PROTEKTOR:

Hs. kgl. Højhed *Prinsen af Wales*, K.G.

VICE-PRÆSIDENTER:

Hans Excellence, Greve *Preben Ahlefeldt Laurvig*, G.C.V.O.,
C.D.I, D.M. Dansk Gesandt i London.
The Right Hon. Sir *John Simon*, G.C.S.I., K.C.V.O., K.C., M.P.
Udenrigsminister.
The Right Hon. *Walter Runciman*, M.P. Handelsminister.

DET ENGELSKE ÆRES-PRÆSIDIUM:

Sir *Arthur Balfour*, Bart., K.B.E., J.P. Managing Director, Arthur
Balfour & Co., Ltd.
The Right Hon. Lord *Barnby*, C.M.G., C.B.E., M.V.O. Messrs.
Francis Willey & Company.
Charles Brudenell-Bruce, Esq., M.B.E., C.D.I. Honorary Member,
Anglo-Danish Society.
Lieut.-Colonel *John Colville*, M.P., Parliamentary Secretary, De-
partment of Overseas Trade.
Sir *Edward Crowe*, K.C., M.G. Comptroller General, Department
of Overseas Trade.
The Right Hon. *The Earl of Derby*, K.G., G.C.B., G.C.V.O.,
T.D. President, The Travel Association of Great Britain
and Ireland.
Mme. *Adeline Genée Isitt*, M.I. et A. Chairman of the Council,
Anglo Danish Society.
The Lord Gorell, C.B.E., M.C.
The Right Hon. Sir *Maurice Jenks*. Lord Mayor of London.

- Sir *William Clare Less*. O.B.E. President, The Association of British Chambers of Commerce.
- Sir *James Lithgow*, Bart., M.C., T.D., D.L., M.P. President, The Federation of British Industries 1930/32.
- Lord *Ritchie* of Dundee. Chairman, Port of London Authority.
- Sir *Hubert Llewellyn Smith*, G.C.B. Chairman, British Institute of Industrial Art.
- Sir *Josiah Stamp*, G.B.E. Chairman, London Midland & Scottish Railway, Ltd.
- George Terell*, Esq. President, National Union of Manufacturers.
- William Whitelaw*, Esq. Chairman, London and North Eastern Railway, Ltd.

PROTEKTOR:

Hs. kgl. Højhed *Kronprins Frederik*.

VICE-PRÆSIDENTER:

- Hans Excellence, Sir *Thomas B. Hohler*, K.C.M.G., C.B. Britisk Minister i Danmark.
- Dr. phil. *P. R. Munch*, M.F. Udenrigsminister.
- C. N. Hauge*, M.F. Minister for Handel og Industri.

DET DANSKE ÆRES-PRÆSIDIUM:

- Grosserer *Ernst Meyer*, K., D.M. p.p. Formand for Grosserer-Societetets Komité.
- Direktør, Dr. techn. *Chr. Overgaard*, K., D.M. p.p. Formand for Industriraadet.
- Forpagter *Chr. Sonne*, F.M., K. p.p. Præsident i Landbrugsraadet.
- Direktør *A. O. Andersen*, K., D.M. p.p. Formand for Søfartsraadet.
- Overpræsident, Kammerherre *Johan Bülow*, R., D.M., F.M. p.p. Staden Københavns Overpræsident.
- Direktør *L. P. Broberg*, R., D.M. p.p. Formand for Andelsudvalget.
- Dr. techn. h. c., Ingeniør *Rud. Christiani*, R., D.M. p.p.
- Redaktør, cand. jur. *Karl I. Eskelund*. Formand for Journalistforbundet.

- Borgmester, Landstingsmand *M. Godskesen*, K., D.M. Borgmester i Frederiksberg Kommune.
- Redaktør *Chr. Gulmann*, R., D.M. p.p. Formand for Redaktørforeningen.
- Generalkonsul, Skibsreder *Johan Hansen*, K., D.M., F.M. p.p. Fhv. Handelsminister.
- Borgmester *Peder Hedebol*. Staden Københavns Finansborgmester.
- Redaktør *Carl Th. Jensen*, R. Formand for Journalistforeningen i København.
- Ingeniør, Dr. techn. *Poul Larsen*, K., D.M., p.p. Fhv. Formand for Ingeniørforeningen.
- Kammerherre *Chr. Lerche*, K. D.M. p.p. Formand for Radio-raadet.
- Højesteretssagfører *Karsten Meyer*. Honorær Sekretær i Dansk-Engelsk Selskab.
- Direktør, Professor, Dr. phil. *P. O. Pedersen*, K., D.M., F.M. Præsident for Dansk-Engelsk Selskab.
- Redaktør *S. P. Qvist*. Formand for Pressens Fællesraad.
- Direktør *M. N. Slesbager*, K., D.M. p.p. Fhv. Handelsminister.
- Direktør *J. P. Stensballe*, L.M., K., D.M. p.p. Fhv. Trafik- og Handelsminister.
- Gaardejer *J. J. Tvedegaard*, R., D.M. Formand for de samvirkende danske Landboforeninger.
- Direktør *C. Stagsted*. Formand for British Import Union.
- Redaktionssekretær *A. D. Worsøe-Andersen*. Formand for Provsjournalistforeningen.

BRITISH IMPORT UNIONS BESTYRELSE:

- Direktør *Carl Stagsted*, C.B.E. Formand.
- Grosserer *Chr. Fode*, R. af Dbg. O.B.E. p.p. Næstformand.
- Direktør *Poul Bihsen*, O.B.E.
- Direktør *Johs. Buschholm*, O.B.E.
- Grosserer *A. K. Duthie*.
- Grosserer *Willie C. K. Hansen*, R.
- Grosserer *Niels V. Nielsen*. Formand for Agitationsudvalget.
- Grosserer *F. Pens*. Formand for Fragt- og Transport Udvalget.
- Grosserer *A. F. Hovmand*. Formand for Kuludvalget.
- Grosserer *J. W. Gotfredsen*.
- Landsretssagfører *Johs. Borre*. Honorær Kasserer.
- S. Weikop*. Sekretær.

UDSTILLINGSKOMITE:

Grosserer *Chr. Fode*, R. af D., O.B.E. p.p. Formand.
Direktør *Poul Bihsen*, O.B.E. Næstformand. Viceformand i
Grosserersocietetets Komité.
Direktør *Johs. Buschholm*, O.B.E. Honorær Kasserer.

DET ENGELSKE FORRETNINGSUDVALG:

Guy Locock, Esq., C.M.G.
B. M. Bellasis, Esq., M.C.
N. E. Beves, Esq.

DE EN BRITISKE Udstilling afholdtes i København i Dagene 24. September til 9. Oktober 1932 i »Tivoli«, »Forum« og »Industribygningen« samt i »Kunstindustrimuseet«, hvor *Brugskunst* havde tilhuse. Denne Udstilling var den største, der nogensinde har været afholdt i Skandinavien, og det siger sig selv, at en hel Del Fødselsveer gik forud, men den Flid og Energi, som besjælede Udstillingskomitéens enkelte Medlemmer, bar over alle Vanskeligheder.

Der var Navne, som ofte nævntes i Dagspressen i de Maaneder, som gik forud for Udstillingen, og disse Navne var: Direktør *Stagsted*, Grosserer *Chr. Fode*, Direktør *Bihesen*, Direktør *Buschholm* og Direktør *Niels V. Nielsen*, Udstillingens Propagandachef.

Man vil maaske — og med Rette — spørge, hvorledes det var muligt for de ovenfor nævnte fire Herrer at stable en saa stor og omfattende Udstilling paa Benene. Man vil sikkert ogsaa spørge, om det var et rent privat Foretagende, om det for de fem Herrer blot var »business«, om det var England eller Danmark, der i Virkeligheden stod bag Udstillingen o. s. v.

Alle disse Spørgsmaals Besvarelse rummes i de tre Ord: »British Import Union«, en Forening, hvis Medlemmer for største Parten bestaar af Importører af britiske Varer og andre Personer og Firmaer interesserede i en forøget Samhandel med England. Foreningen blev stiftet i Begyn-

delsen af 1930 af en Kreds af fremsynede danske Forretningsmænd, som allerede den Gang var klar over, at der maatte gøres noget, for at forøge Importen til Danmark af britiske Varer, hvis Danmark vedblivende skulde finde et Marked for sine Landbrugsprodukter i England.

Paa det Tidspunkt var vor Eksport til England omtrent 5 Gange saa stor som vor Import fra England, og under Hensyn til den Vind, som allerede da begyndte at blæse hen over Verden, at de forskellige Lande kun skulde af-tage Varer fra de Lande, som købte i ens eget Land, be-gyndte »British Import Union« et systematisk Arbejde for at forøge den dansk-engliske Samhandel med det For-maal for Øje at stimulere Importen fra England, saaledes at vor Handelsbalance med England blev forbedret i Eng-lands Favør.

Det var faktisk en nationaløkonomisk Opgave af stør-ste Betydning, Foreningen paatog sig, og hvis Foreningen ikke ved sin Propaganda og hele Virksomhed havde vist de engelske Myndigheder og Forretningsverdenen der-ovre, at der her i Landet var ved at danne sig en ny politisk-økonomisk Indstilling med en ærlig Vilje til at købe fra det Land, som købte hos os, ved man ikke, hvorledes det i Dag havde set ud for det danske Land-brugs Afsætningsmuligheder i England.

Det er imidlertid ikke »British Import Union«s Historie, vi her skal beskæftige os med, men disse indledende Be-mærkninger er nødvendige for at forstaa Hensigten med Udstillingen og for at forstaa dens Basis.

De Herrer — hvis Navne tidligere har været nævnt — sad nemlig i »British Import Union«s Bestyrelse, og det var denne Forening, som arrangerede Udstillingen. Det mest bemærkelsesværdige maa vel nok siges at være den Kendsgerning, at Udstillingen blev arrangeret udelukken-de paa dansk Initiativ og for »British Import Union«s egen Regning og Risiko. Foreningen modtog ikke økono-

misk Støtte af nogensomhelst Art fra nogensomhelst Side for at sætte dette Kæmpearrangement i Gang, til Trods for at Foreningens Midler kun var smaa, da man begyndte Forarbejderne til Udstillingen, som jo oven i Købet blev en stor økonomisk Succes. Det er sikkert et ret enestaaende Tilfælde, at en stor international Udstilling paabegyndes paa en saadan Basis og slutter med et saa straalende Resultat, og naar Udstillings-Komitéen er bleven spurgt, hvordan i Alverden man har baaret sig ad, svarer Medlemmerne af Komitéen med et lunt Blink i Øjet, at det er en dyb Hemmelighed. Naa, selv om der maaske nok er nogle Hemmeligheder med i Spillet, saa er det dog aabenbart, at denne Forening og dens Ledere har været besjælet af en ikke helt almindelig Udholdenhed og klippefast Tro paa den Idé, der laa bag Afholdelsen af Udstillingen. Desuden havde det heller ikke været muligt at arrangere en saa stor Udstilling, hvis der ikke var blevet arbejdet energisk, dygtigt og med Forudseenhed. Og saa har der vel ogsaa været en vis Portion Held med i Spillet.

Denne Udstilling var faktisk en *historisk* Begivenhed, da der var ganske særlige Forhold, der gjorde sig gældende.

Alverdens Lande blev i denne Tid hjemsøgt af en Krise, der red Menneskene som en Mare, og Verdens dygtigste Politikere og Finansmænd forsøgte alle Udveje for at redde, hvad reddes kunde, for igen at faa sat Gang i Handel, Industri og Landbrug.

Et af de Midler, man først søgte til, var vel nok en forhøjet Told paa alle udenlandske Varer for at beskytte Hjemmemarkedet, men netop heri laa Faren for Samhandelen mellem Landene. Efterhaanden som Toldmurene rejste sig, blev det vanskeligere og nogle Steder umuligt at anbringe det sædvanlige Produktionsoverskud hos de sædvanlige Aftagere, og man var i Danmark nu naaet saa

vidt, at man nærede grundet Frygt for Landbrugseksporten til England, der jo var vor største Køber af disse Varer. Denne Frygt var saa meget desto mere begrundet, som der i selve England — Frihandelens tidligere Højborg — var stærke Røster fremme for, at England burde støtte sine egne Kolonier og Dominions, ved først og fremmest at aftage Landbrugsvarer fra disse Lande og paa den Maade nedskære Importen fra Danmark.

»British Import Union« indsaa nu, at der maatte gøres særlige Anstrengelser for at faa engelske Varer ind paa det danske Marked, at der maatte føres et konkret Bævis for vor gode Vilje til at foretage vore Indkøb i England — og Foreningen kunde ikke have faaet en bedre Ide end: »Den britiske Udstilling«, som altsaa maa betragtes som en udstrakt venskabelig Haand til England og samtidig som et Udslag af Foreningens Propagandavirk-somhed. Det er ogsaa en Kendsgerning, at Udstillingen har virket som en glimrende Propaganda i to bestemte Retninger, idet den dels har uddybet Kendskabet til engelske Varer her i Danmark og dels har virket som Propaganda overfor England og været i høj Grad medvirkende til, at gøre England venligere stemt overfor de Ønsker, som dansk Landbrug har i Retning af Adgang til det engelske Marked, hvorfor det ikke er for meget sagt, at det danske Folk er »British Import Union« megen Tak skyldig for det betydningsfulde Arbejde, denne Forening har udført ved at arrangere Udstillingen og saaledes skabt en gensidig Forstaaelse mellem Danmark og England.

Som tidligere omtalt fik »British Import Union« ingen økonomisk Støtte fra nogen Side til Afholdelse af Udstillingen, og det fortjener at fremhæves som et Særsyn, at Udstillingskomitéen havde anlagt Udstillingens store Budget saaledes, at man ikke engang havde set sig nødsaget til forud at gaa rundt og tegne Garantikapital, som det ellers plejer at være Tilfældet ved store Udstillinger.

Men paa den anden Side maa man ikke lukke Øjnene for den store *moralske* Støtte, Udstillingen var Genstand for saavel her i Danmark som i England, en Støtte, som i flere Tilfælde var saa uvurderlig, at dens Værdi i Penge ikke kan fastsættes, og det er ingen Overdrivelse, naar det er blevet sagt, at aldrig har en Forening og en Udstilling mødt saa stor Velvilje hos Myndigheder og Presse. Det vil føre alt for vidt her at nævne Navnene paa alle de Personer og Institutioner, som viste deres Sympati for Udstillingen paa mange forskellige Omraader, kun skal her nævnes, at Department of Overseas Trade (den engelske Regerings Departement for Udenrigshandel) sendte en af deres Embedsmænd — Captain S. J. Graham —, som er Departementets Udstillingsekspert, til København allerede flere Maaneder før Udstillingens Aabning, for at han herovre kunde bistaa Udstillingskomitéen i det daglige Arbejde. At man ogsaa paa allerhøjeste Steder saa med Velvilje og Sympati paa Udstillingen har man et godt Bevis for i den Kendsgerning, at Deres Kgl. Højheder Kronprins Frederik og Prinsen af Wales overtog Protektoratet for Udstillingen og var med til at aabne den.

I denne Forbindelse maa det ogsaa nævnes, at »Federation of British Industries« i London, som »British Import Union« havde engageret til at tegne Stands i England, udførte et glimrende Propagandaarbejde for Udstillingen.

— — —

Søndag den 11. September lukkede »Tivoli« sine Porte for Sæsonen 1932, og allerede Dagen efter rykkede Haandværkerne ind.

Der blev arbejdet med en Energi og Præcision, som tjener den danske Haandværkerstand til megen Ære. Det er rigtigt, som en engelsk Ingeniør sagde til mig:

»Den danske Arbejder er den dygtigste og mest selvstændige Arbejder i Verden. Sæt ham til et Arbejde, og han tager straks fat uden at afvente yderligere Besked

fra sine Foresattes Side. Han ser med det samme, hvor hans Indgreb gør mest Gavn, og saa fortsætter han paa egen Haand, indtil hans Overordnede kommer. Derfor er den danske Arbejder velset overalt i Verden.«

Kun 12 Dage havde man til at ordne alt til Udstillingen, og det var kun kort Tid, naar man tænker paa, hvor gennemgribende Forandringer de paagældende Etablissementer skulde gennemgaa. En af de største Udstillingsattraktioner var vel nok den *Bro*, man byggede, og som førte over Restaurant »*Groften*« og forbandt »*Tivoli*« med »*Industribygningen*«.

Broen blev udført af The Steel Scaffolding Co. Ltd., London, i Forbindelse med det danske Ingeniørfirma »Nordisk Staalstillads Kompagni«, og der blev anvendt engelske Staalrør, der blev skruet ind i hinanden.

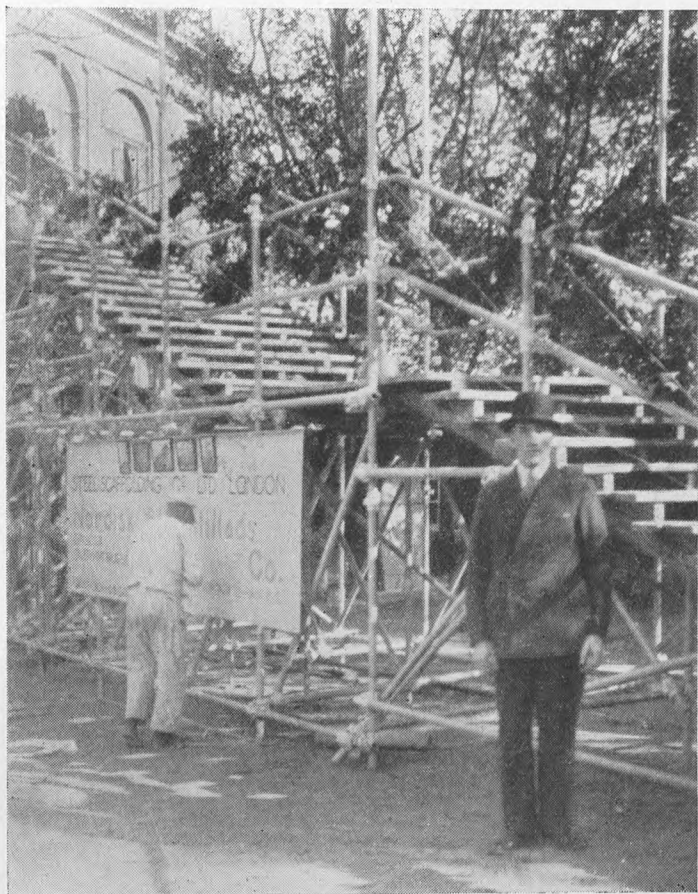
En anden Attraktion var det *kæmpemæssige Reklame-taarn*, der med sin 40 Meters Højde udkonkurrerede »Rundetaarn«.

Til dette Taarn benyttedes 20 Tons Staal og 4000 Kvadratmeter Insulite og Tømmer.

Taarnets Bygmester var S. P. Wodskou, og Ingeniør C. G. Thorberg ledede Arbejdet. Ved Rejsegildet, som fandt Sted den 21. September kun 10 Dage efter Paabegyndelsen, udtalte Bygmesteren, at dette var en enestaaende flot Præstation, som vore Haandværkere her havde udført, og ud over den Tak, han rettede til Haandværkerne, takkede han specielt Formanden, Konstruktør *Berggreen* og Værkfører *Schmidt* for det smukt udførte Arbejde.

I første Etage var der indrettet Restaurant. Taarnet laa tilvenstre for Plænen, naar man kom fra »Tivoli«s Hovedindgang ved Vesterbrogade.

Om Aftenen var det oplyst af meget kraftige Projektører samt Neonlamper, og det var første Gang, at Neonlamper benyttedes i »Tivoli«.

Staalrørsbroen der forbandt »Tivoli« med »Industribygningen«.

I Toldloven findes en Bestemmelse, der giver Toldvæsenet uhindret Adgang til »*Tivoli*«, men Toldvæsenet har aldrig gjort Brug af denne gamle Paragraf.

Ved denne Lejlighed var imidlertid 14 Toldere travlt beskæftiget med at gennemgaa de mægtige engelske Varesendinger, som skulde udstilles, og det skal siges, at det var elskværdige og hjælpsomme Mennesker allesammen.

I de 12 Dage, hvori Forarbejdet stod paa, udfoldede der sig et muntert og folkeligt Liv i »*Grøften*«, der tjente som *Marketenderi* for alle de Folk, som arbejdede i »*Tivoli*«, og Priserne var meget smaa.

Saaledes kostede alt Smørrebrød 25 Øre pr. Stk. — for en Kaffe med Brød betaltes kun 35 Øre. 1 stor Snaps (Portvinsglas) 50 Øre — Biksemad 50 Øre og saaledes videre.

— — Vi vil imidlertid nu forlade »*Tivoli*« for at følge Begivenhederne ude i Byen paa det Tidspunkt, da vi kan vente *Englændernes Komme*.

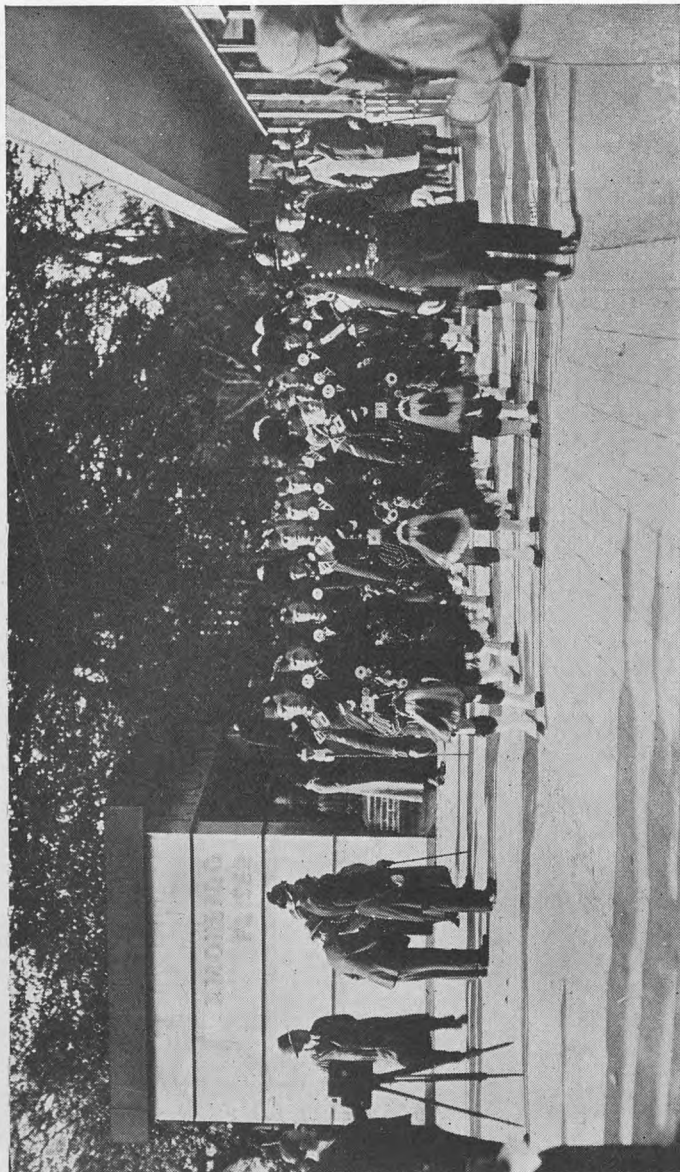
Som en farverig og festlig Fortrup arriverede Onsdag den 21. September Skotterne — »*The Gordon Highlanders*«. Dette Korps kan følge sin Historie tilbage til 1786, da det oprettedes af Hertugen af Gordon. Det fik den første Ilddaab under Napoleonskrigene i Spanien og indlagde sig stor Fortjeneste ved den Tapperhed, som det udviste. Korpset befæstede yderligere Respekten om sit Navn under Verdenskrigen.

Her i København havde vi tidligere hilst paa Medlemmer af dette berømmelige Korps, ganske vist under andre Forhold, idet vi for 125 Aar siden, nemlig i 1807 havde hilst det som Fjender, og dog, støver man Arkiverne igennem og finder Beretninger frem fra hine Dage, vil man læse om, hvor godt et Forhold dette udsøgte Mandskab stod i til Byens civile Befolkning.

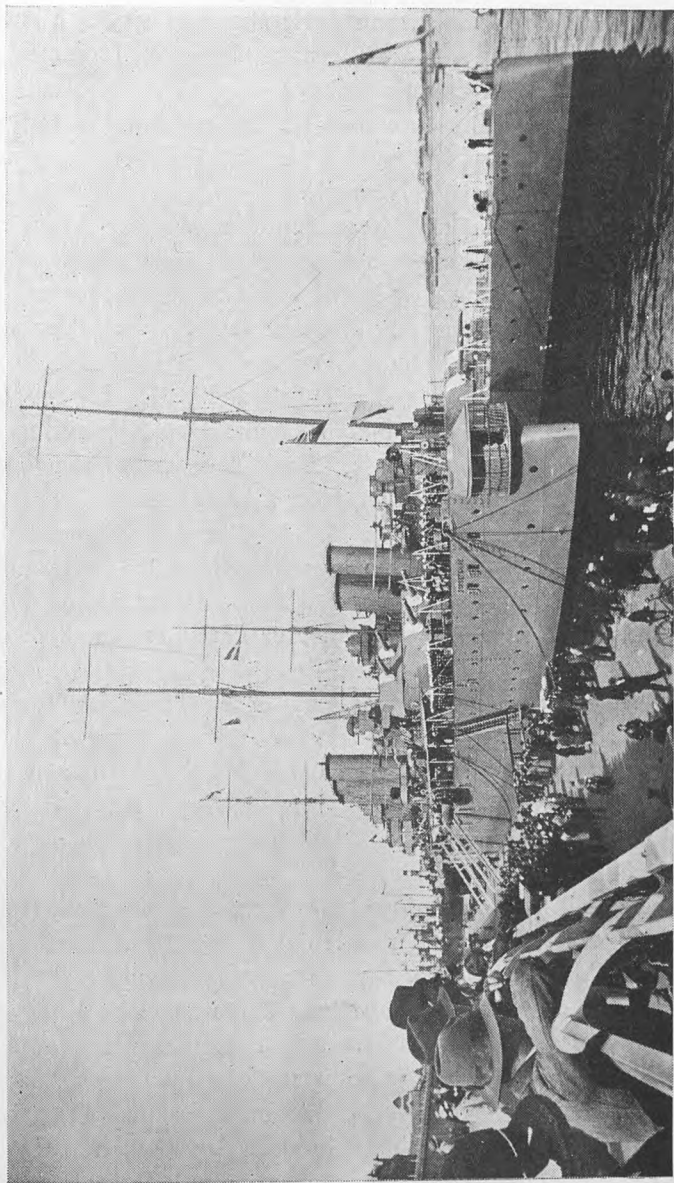
Nu har Korpset sendt 52 Mand hertil, og Korpsets

Reklametaarnt om Aftenen.

Skoternes Ankomst.

Den engelske Flaade ved Langelinie.

Leder, Major *Burney*, formaar straks med sit 35 Mands Hornorkester bistaet af 17 Sækkepibere og Trommeslagere paany at indtage København.

Torsdag den 22. September Kl. 18⁴⁵ ankom *Prinsen af Wales* til Kastrup Lufthavn i en prægtig stor Flyvemaskine, der bar Navnet »Heracles«.

20 danske Maskiner, hvoriblandt ogsaa var *Clauson-Kaas's* lille Græshoppemaskine, eskorterede »Heracles«, som havde 3 Motorer og havde Plads til 30 Passagerer.

Samme Dag ankom den engelske Ballet, hvis Leder var *Geoffrey Toye*, med de to Dansere Mr. *Dolin* og Miss *Markova* i Spidsen, og den engelske Flaade ankrede op paa Rheden. Ligeledes ankom samme Dag Repræsentanter for den engelske Presse, ialt, ledsaget af den danske Pressattaché i London, Herr *Chr. Aagaard*.

Fra »Daily Mail« mødte Mr. *Jeffries*, fra »Times« Mr. *Barman*, Mr. *Breething* repræsenterede »Daily Herald«, Mr. *Roberts* »The Scotsman«. Pressedelegationens Formand var Mr. *Dingle Foot*, der er Parlamentsmedlem og knyttet til »News Chronicle«. Endvidere var der Mr. *Buist* fra »Glasgow Herald«, Mr. *Chaloner* fra »Financial News«, Mr. *Crawley* fra »National Press Agency«, Mr. *Erik N. Davis* fra »Institute of Journalists«, Mr. *F. M. Inwood* fra »The Stermer Newspaper«, Mr. *A. Jacob* fra »Reuter«, Mr. *A. G. Macdonell* fra »Manchester Guardian« og Mr. *Machell* fra »Daily Telegraph«.

»British Import Union« var Vært ved en Lunch for de engelske Pressefolk paa Hotel d'Angleterre.

Om Aftenen den 23. September gav københavnske Redaktører en Middag til Ære for deres engelske Kolleger, og denne afholdtes paa »Langelinie-Pavillonen«, hvor Redaktør *Ove Rode* bød velkommen.

Om Formiddagen den 24. September, samme Dag som Udstillingen skulde aabnes, holdtes der Afsked i »Groften«. Alle beklagede dybt, at det nu var forbi hernede,

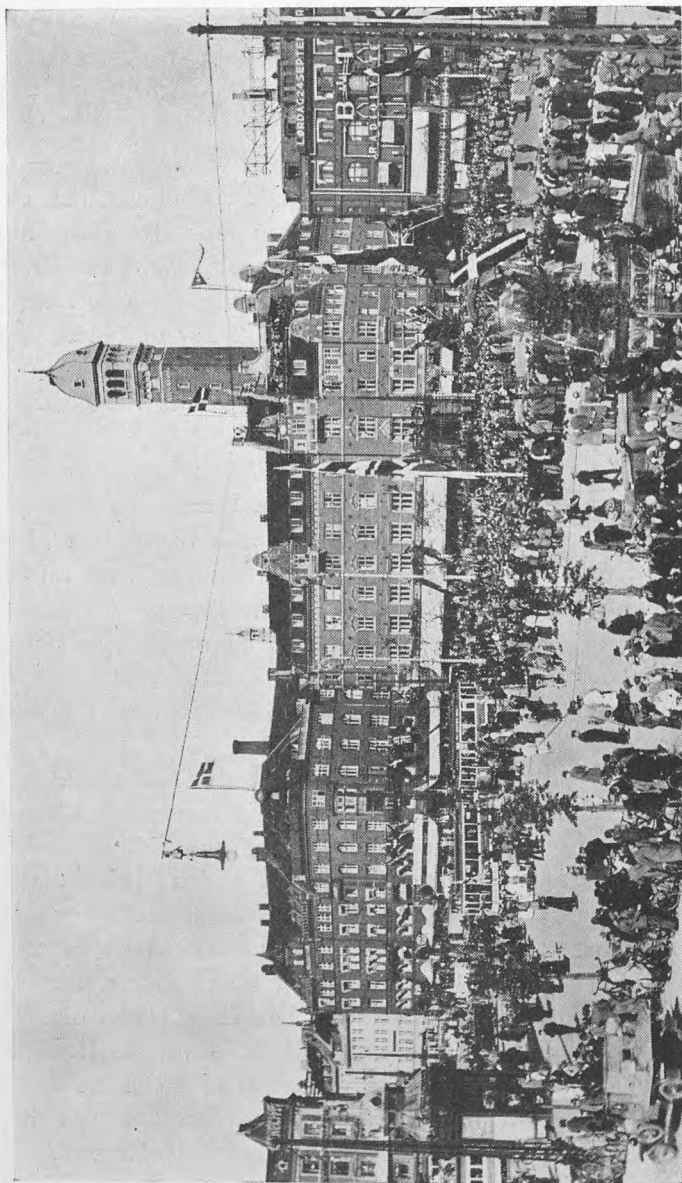
og de mange, som havde virket med Forarbejderne, sad nu her og gav hinanden Løfte om at mødes paany i denne hyggelige og morsomme Café, naar den ny Tivolisæson begyndte.

Klokken var bleven 1, og hvor nødigt vi end vilde, maatte vi gøre os det klart, at »Grøften« havde ophørt sin Tilværelse som Marketenteri; thi netop paa dette Tidspunkt tog Aabningshøjtideligheden sin Begyndelse paa *Raadhuset*, og umiddelbart efter denne skulde de høje Herrer indfinde sig i »Tivoli«. Et usædvanligt Liv udfoldede der sig selvfølgelig nu herinde, hvor alt fik det sidste Efter-syn og undertiden en Afpudsning. Alt skulde være come il faut, og det blev det.

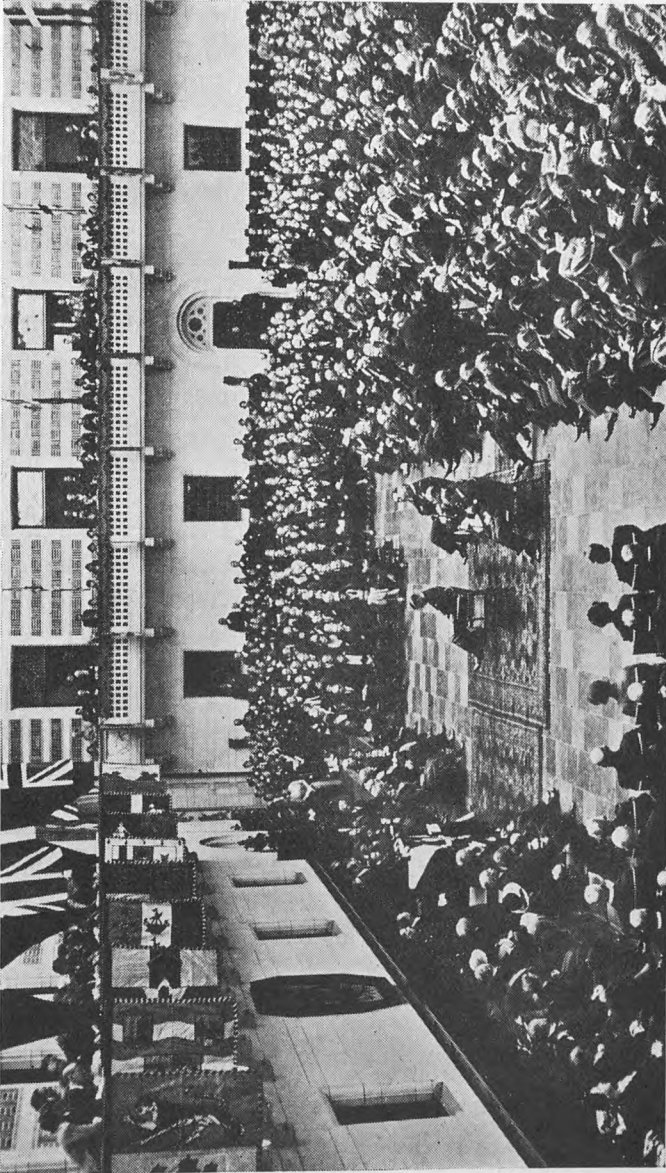
Men vi forlægger Residensen til *Københavns Raadhus* for at se og høre, hvad der foregaar. Danske og engelske Flag vajede Side om Side, og Flagenes Farvepragt gjordes stærkere og livligere af de 42 Koloniflag, som repræsenterede Imperiets mange forskellige Lande.

Talerstolen stod svøbt i »Dannebrog« og »Union Jack« og foran den saas 2 røde, højryggede Lænestole bestemte for Udstillingens høje Protektorer — *Prinsen af Wales* og *Danmarks Kronprins*.

Bag disse Stole var opstillet en Hærskare af smaa, røde læderbetrukne Stole, hvor de mange fornemme Gæster tog Plads efter Rang og Titel. I den ene Side af Hallen stod Gardens Musikkorps og i den anden Højlænderne. Vore egne Gardere var i blaa Gallauniformer med Sølvremme og de buskede Bjørneskindshuer, men i Farvepragt blev de overstraalet af Højlænderne, der foruden de skotsktærnedede Skorter bar røde Gallatrøjer og hvide højskaftede Gamascher. Kl. 12½ var de fleste af de 1600 Pladser i Raadhuset besat af et feststemt Publikum, og Feststemningen forøgedes yderligere ved den Musik, som *Højlænderne* og vor *egen folkekære Garde* underholdt Gæsterne med.

Da Gæsterne ankom til Raadhusfesten.

Aabningshøjtideligheden i Raadhushallen.

Klokken var nu omtrent 13, og Udenrigsminister Dr. *Munch* har fulgt de to Gesandter, (Sir *Thomas Hohler* og Greve *Ahlefeldt-Laurvig*) til deres Pladser. Nu rejser Københavns Overpræsident, Kammerherre *Bülow* sig for sammen med Byens Borgmestre at gaa ud i Forhallen og modtage de to kongelige Gæster. Paa hver Side af Gangen fra Talerstolen til Indgangsporten staar Raadhusbetjentene opstillet, og saa kommer det store Øjeblik.

Ind træder *Prinsen af Wales* ledsaget af Overpræsidenten, Kammerherre *Bülow*, hvorefter følger den *danske Kronprins*, som ledsages af Borgerrepræsentationens Formand, Direktør *E. Svendsen*. Da de kongelige Gæster har taget Plads intonerer Højlænderne »God save the king«, og derefter spiller Gardens Orkester, dirigeret af den statelige og populære *Th. Dyring*, først den danske og derefter den islandske Nationalsang. Ud over hele Landet følges denne festlige historiske Akt, idet den *danske Radiofoni* transmitterer hele *Aabningshøjtideligheden*, og til de forsamlede 1600 Mennesker i Raadhushallen lyder nu Overpræsidentens Velkomsttale, og den naar gennem de tusinder af Højttalere Landet over ud til Danmarks Befolkning.

Overpræsidenten talte paa engelsk og i Oversættelse lyder Talen:

Deres kgl. Højheder! Mine Damer og Herrer. Paa Københavns Kommunes Vegne har jeg den Ære at byde Deres kgl. Højhed Prinsen af Wales hjertelig velkommen til København og i vort Raadhus. Den Følelse af varm Sympati, som slaar Deres kgl. Højhed i Møde fra hele Befolkningen i denne By, er rettet til Dronning Alexandras Sønnesøn, som besøger Dronningens Fødeby, men den er ogsaa rettet mod Storbritanniens Repræsentant og Prinsen personlig. I Deres kgl. Højhed ser vi den typiske Repræsentant for det vidtskuende og verdensomspæn-

dende britiske Rige, og vi takker Dem for Deres Nærværelse ved denne Lejlighed.

Vi værdsætter ligeledes højt Tilstedeværelsen af Deres kgl. Højhed Kronprinsen af Danmark og Island, som paa Danmarks Vegne er Protektor for Udstillingen.

En moderne Storbys Trivsel afhænger i et og alt af dens Forretningslivs Trivsel. Københavns Kommunalbestyrelse hilser derfor med Glæde ethvert Forsøg paa at styrke Erhvervslivet og fremme Handelen. Den britiske Udstilling er et saadant Forsøg.

I en Tid, da saa mange økonomiske Baand brister overalt i Verden, vilde det være mere værd, om nogle Baand blev forstærkede.

Paa Københavns Kommunes Vegne byder jeg alle de Tilstedeværende velkommen, især de britiske Udstillere, som har skabt Grundlaget for Udstillingen.

STATSMINISTER STAUNINGS TALE

Derefter følger Statsminister *Staunings* Tale. Statsministeren holder største Delen af sin Tale paa Dansk, men sidste Afsnit er paa Engelsk.

— Handelsforbindelsen mellem Danmark og Storbritannien er af ældgammel Dato; men det er den moderne økonomiske Tidsalder med dens internationale Arbejdsdeling, der har givet den dens enestaaende Karakter. Storbritanniens Udvikling til en af de førende Industrienationer i Verden gjorde det samtidig til den største Aftager af Fødevarer og skabte Forudsætningen for den Specialisering, der har fundet Sted i Danmarks Produktion af Levnedsmidler.

Storbritannien har som intet andet Land sat sit Spor i den tekniske Udvikling i Danmark i de sidste hundrede

Aar. Det var fra Storbritannien, vi hentede vore første Dampskibe. Det var britiske Ingeniører, der byggede de fleste af vore Jernbaner, og det er atter dem, som nu konstruerer største Delen af vore Flyvemaskiner.

Men det er ikke blot paa Trafikens Omraade, at Storbritannien har gjort sig gældende: Det er britiske Ingeniører, der har bygget de fleste af vore Gasværker, og det er fra Storbritannien, vi for ganske nylig har hentet Kæmpemaskinerne til vort største og mest moderne Elektricitetsværk.

Danmark har nu igennem mange Aar oparbejdet sin Industri for at faa beskæftiget den voksende Arbejdsbefolkning, men Raastoffer til Produktionen samt Brændsel og andet Hjælpemateriel henter vi ude fra Verden, og Storbritannien er i stor Udstrækning Leverandør.

Men fremdeles forbruger vi ogsaa andre Industrivarer end dem, vi selv producerer, og vi skal ogsaa i visse Tilfælde supplere vor egen Produktion. Hvis Storbritannien ønsker at være Leverandør i forøget Omfang, vil man her i Landet finde en villig Køberkreds, og denne Udstilling, hvis Protektorer er Deres kongelige Højheder Kronprinsen og Prinsen af Wales, er et Vidnesbyrd om, at Danmark er beredt til at være med i Arbejdet for en Udvidelse af Markedet for britiske Varer inden for de Grænser, som praktiske Forhold maa afstikke.

In Denmark the word »British« stands for quality. Thereby a goodwill has been created for British merchandise, which secures to it a ready market in all fields, where Denmark does not cover the needs of her own population. However, it is necessary for British manufacturers and exporters to cultivate the ground. This exhibition proves, that they are anxious to do so, and I trust, that the work thus initiated will be crowned with success.

The presence of His Royal Highness, The Prince of Wales, shows the interest taken in this exhibition from

British side, and it is a great privilege to us, to have the opportunity of welcoming His Royal Highness to Denmark.

Statsministeren afleverer paa Vejen fra Talerstolen til sin Plads et sirligt Buk til Prinsen af Wales, der takker med et af de Smil, der har gjort ham saa populær Verden over.

LIEUT.-COL. COLVILLE'S TALE

Næste Taler er Minister for Overseas Trade, Medlem af Underhuset, Lieut.-Col. *John Colville*. Lieut.-Col. Colville er den første, der taler fra engelsk Side, og det er betydningsfulde Ord for Danmark, Ministeren udtaler. I hans sidste Ord, i hans Lykønskning til Danmark med den britiske Udstilling, mærker man en Understrøm af Varme og Sympati for Danmark.

— Dette er en enestaaende og historisk Lejlighed. Britiske Varer er tidligere blevet udstillet paa mange Udstillinger baade hjemme og i Udlandet; men denne Udstilling er forskellig fra alle tidligere Udstillinger derved, at den udelukkende bestaar af britiske Varer, medens Ansvaret for dens Tilvejebringelse og Udvikling har hvilet paa vore Venner, det danske Folk. Det er en stor Gestus, der fuldt ud paaskønnes i Det forenede Kongerige.

Britisk Industri er villig til at gøre sin Del, som den har vist ved sit Svar paa den Opfordring, der blev rettet til den af Foreningen af britiske Industrier. Raadet for den oversoiske Handels Udvikling, der holder Møde i London under min Ledelse for at udtænke Planer til Udvidelse af Det forenede Kongeriges Eksporthandel, har sin fulde Opmærksomhed henvendt paa det danske Marked, hvis Betydning vi fuldt ud forstaar. I Løbet af de sidste tyve Maaneder har tre Delegationer af Handels-

sagkyndige besøgt Danmark under Raadets Auspicier, og der har ligeledes været en Delegation fra Kulhandelen. I Tilknytning hertil har mange ledende britiske Industridrivende været i Deres Land for at se, hvorledes man fra britiske Kilder kunde dække Deres Fornødenheder.

Vi følger med Glæde Deres Indbydelse til at vise, at vi kan levere de Artikler, De ønsker at indføre. Vi forstaa, at det netop er, fordi De omhyggeligt har studeret vor Smag og vore Krav, at De i saa mange Aar har solgt saa store Mængder af Deres Produkter i Storbritannien.

Nu har vi desværre vort Arbejdsløshedsspørgsmaal, og i vore Bestræbelser efter at finde mere Arbejde til vore Folk har vi fundet det nødvendigt at begrænse Indførslen i visse Retninger. Jeg er vis paa, at Danmark vil forstaa og sympatisere med vore Vanskeligheder.

Desuagtet vilde det være en dristig Mand, der vilde spaa, at Storbritannien ikke vilde vedblive med at være et betydeligt Marked for Deres Produkter i de kommende Aar, og De kan bedst hjælpe med hertil ved stadige Bestræbelser efter at købe hos dem, der har købt og vedblivende køber hos Dem. Som Minister, der har Ansvar for Departementet for Storbritanniens oversøiske Handel, kender jeg de Bestræbelser, De udfolder i saa Henseende, og som fremgaar deraf, at Deres Indførsel i Aar fra Det forenede Kongerige er steget, medens Deres samlede Indførsel er gaaet betydeligt ned.

Jeg kender ogsaa den foreløbige Kontrakt om den britiske Industris Bygning af Storstrømsbroen, og jeg haaber, at det snart maa blive muligt at bekræfte Kontrakten og gaa i Gang med Foretagendet.

Denne Udstilling er et prægtigt Bidrag til Deres Bestræbelser. Jeg ønsker alle dem til Lykke, der har haft Del i Forberedelsen, og jeg er vis paa, at Heldet vil belønne dem, og at denne Udstilling vil yde et bemærkelsesvær-

digt Bidrag til Udviklingen af den engelsk-danske Samhandel.

Jeg ønsker det danske Folk Held og Lykke.

KRONPRINSENS TALE

Derefter kom Turen til de to Prinser. Først talte *Kronprins Frederik*, hilst med Bifald fra Forsamlingen. Kronprinsen holdt hele sin Tale paa Engelsk.

— Da min kongelige Fætter og jeg blev opfordret til at overtage Protektoratet over den britiske Udstilling i København, var det med stor Glæde, at jeg tog derimod. Initiativet til Afholdelsen af denne Udstilling kom fra Danmark og var et klart Bevis paa dette Lands Villighed til at købe i Storbritannien og mere og mere forøge Handelsforbindelserne mellem de to Lande. Danmark er kun et lille Land, men dets Indførsel er større pr. Hoved end i noget andet Land i Verden, og det er kun naturligt, at Storbritannien er ivrig efter at forøge sin Andel i denne Indførsel. Det bliver nu de britiske Producenters egen Sag at lære det danske Marked at kende. Udstillingen vil bidrage hertil. Jeg haaber, at Formaalet med denne Udstilling maa blive naaet til begge Parters Tilfredshed.

Derefter talte *Prinsen af Wales*, der erklærer Udstillingen for aaben.

Da han viser sig paa Talerstolen, bryder Bifaldet løs, Begejstringen finder Udtryk i engelske Bravo-Raab og danske Klapsalver.

Og smilende staar Prinsen af Wales paa Talerstolen i Raadhushallen. Prinsen taler med distinkt og klar Stemme, alle forstaar hans Tale.

— Det er ikke blot en stor Begunstigelse, at jeg er blevet opfordret til at indvie denne Udstilling, men det

er ogsaa en stor Glæde at være i København til denne betydningsfulde Begivenhed. Dens hele Forhistorie er et Bevis paa et lykkeligt og enestaaende Eksempel paa et internationalt Samarbejde. Jeg véd, det ikke er første Gang, der holdes en britisk Udstilling her i Byen; et lignende, omend mindre Foretagende, der var arrangeret af Unionen af danske Importører af britiske Varer, blev med Held sat i Scene i Fjor. Ved denne Lejlighed har den britiske Import-Union, der har arbejdet saa stærkt for et heldigt Udfald af dette Foretagende, haft Fordelen af et Samarbejde med Dansk-Britisk Forening, og disse Korporationer, der har arbejdet Side om Side under Hs. kgl. Højhed Kronprinsens Protektorat, har vakt Interesse hos store Kredse af det Forenede Kongeriges Fabrikanter og Handelsforeninger for Mulighederne paa det danske Marked. Som et Resultat af dette rent danske Initiativ har vi her en af de mest repræsentative Udstillinger af britiske Produkter, der nogen Sinde er bleven holdt paa det europæiske Fastland.

Vi kan kun være Deres Land som Helhed taknemlig for den venskabelige Aand, der gør Udstillingen mulig; men vi skylder en særlig Tak til disse to Foreninger og til Kunstindustrimuseets Ledelse for den hjertelige Velvilje, hvormed de har arbejdet for at skabe den smukke Udstilling, som vi skal se senere i Dag. Jeg er personlig glad for at udføre denne Ceremoni, fordi min Familie gennem min Bedstemoder, Dronning Alexandra, paa det inderligste er forbunden med dette Lands Kongehus.

Som mange af Dem vil vide, har jeg de sidste Aar rejst vidt omkring og har haft Lejlighed til at lære mange Landes Befolkningers Synsmaader at kende. Den bedste Maade til at lære at forstaa et Folks Psykologi og Sædvaner er personlig Berøring, og vore Fabrikanters Villighed, ja Iver efter at naa til denne Forstaaelse er, tror jeg, bevist ved den Kendsgerning, at Varer fra over 500 Firmaer i det

Forenede Kongerige i Dag er udstillede i »Tivoli«, »Forum« og »Kunstindustrimuseet«, og at over 300 af disse Udstillere er personligt repræsenterede enten ved deres Agenter eller ved udvalgte Sælgere fra Hjemlandene.

Jeg er glad ved at vide, at britisk Motorindustri og britisk Flyvning er godt repræsenterede, ikke blot fordi jeg har personlige Erfaringer om vore Fremskridt paa disse Omraader, men fordi jeg føler, at den Nation, der har næsten alle Verdensrekorder for Hastighed til Lands, til Vands og i Luften har Ret til at minde Verden om disse Bedrifter. Det er ogsaa opmuntrende, at den britiske Maskinindustri, der har været i saa høj Anseelse i de sidste 100 Aar, ligeledes indtager en fremragende Plads.

Den Velvilje, det danske Folk har vist overfor det Forenede Kongeriges Varer i de sidste Aar, viser sig i Stigninger i Indførslen af disse Varer til Deres Land, og jeg haaber og tror, at denne Stigning, som et Resultat af denne Udstilling ikke blot vil blive hævdet, men forøget. De udstillede Genstande i Kunstindustrimuseet har særlig Interesse, fordi det er Ting, der er blevet udvalgt af særlige danske Sagkyndige, som repræsenterende, hvad de ansaa for typiske Eksempler paa britisk Dygtighed og Mønstre paa Artikler til almindelig Brug. Deres Sagkyndige har foretaget omfattende Undersøgelser for at sikre sig, at de Artikler, de har valgt, vil vinde Deres Bifald ved deres kunstneriske Fortjenester, deres udmærkede Materiale og deres sunde Konstruktion. De udstiller dem, er jeg stolt ved at sige, som typiske for det Forenede Kongeriges Fabriker.

Den hjertelige Velkomst, De har givet de britiske Krigsskibe og Flyvebaade og dem fra mit Land, der er kommet herover i Forbindelse med Udstillingen, og ligeledes givet mig selv, har gjort et meget dybt Indtryk paa os, og vi paa vor Side ønsker til Gengæld at rette en ligesaa hjer-

telig Indbydelse til det danske Folk til at besøge Storbri-
tannien. Som Protektor for »Storbritanniens og Irlands
Forening for Udvikling af Rejser og Industri«, hvis For-
maal er at gøre det Forenede Kongeriges Skønhed tilgæn-
gelig for Besøgende, haaber jeg oprigtigt, at vi maa have
den Glæde at se mange Danskere i vort Land i nær Frem-
tid, og jeg haaber, vi til Messen i 1933 kan byde et stort
Antal velkommen.

Jeg ønsker ligeledes personligt og i mit Lands Navn
at udtale en dyb Paaskønnelse af *Hs. kgl. Højhed Kron-
prinsens* Overtagelse af Protektoratet ved denne Udstil-
ling. Denne Handling er en Venskabsgestus, som vi i
vort Land paaskønner efter højeste Værd. Jeg tilegner
det danske Folk denne Udstilling, og jeg overlader til-
lidsfuldt dens heldige Udfald til Deres Velvilje.

Gid den maa føre til inderligere og hjerteligere Tilknyt-
ning mellem vore to Lande.

Jeg har hermed den Glæde at aabne denne Udstilling.

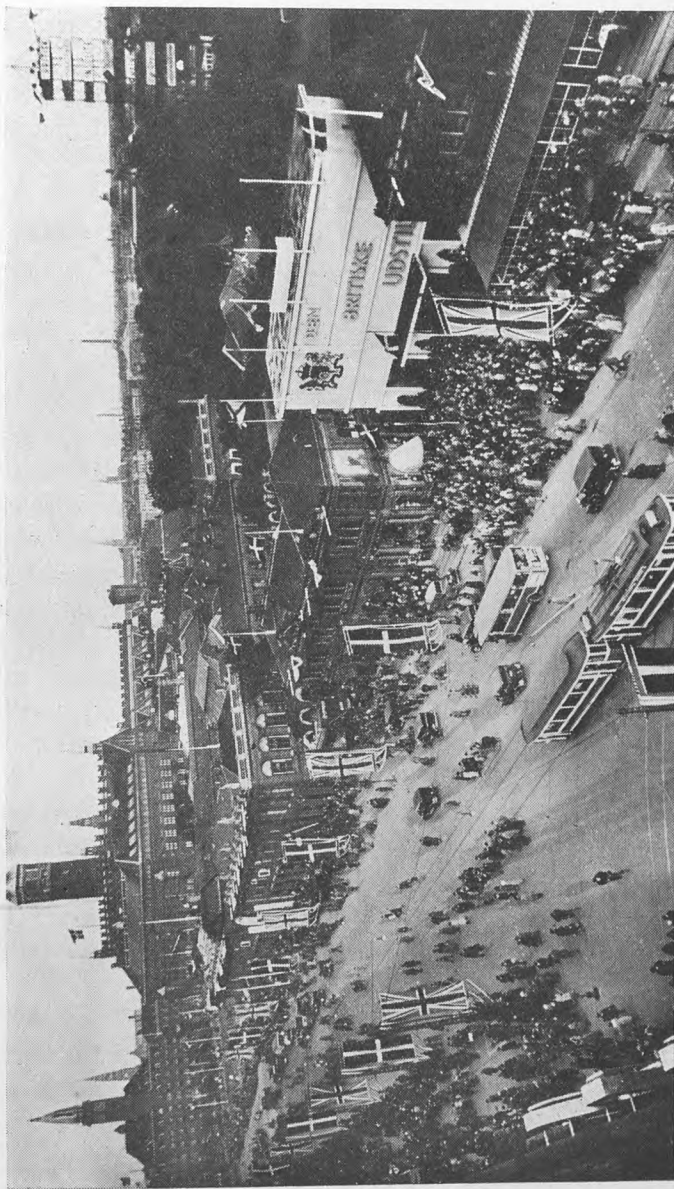
Forsamlingen rejser sig, og *Kronprins Frederik* trykker
Prinsen af Wales i Haanden og takker ham.

Paa den øverste Balkon træder 4 kofteklædte Lurblæsere
med Tophue og Reb om Livet frem, og de gamle oldnor-
diske Kamplurer gjalder ud over Salen.

Aabningshøjtideligheden er tilende, og de kgl. Højheder
kører i Bil til »*Tivoli*«, hyorefter de 1600 Indbudte følger
Vognene tilfods, mens saavel danske som engelske Flag
smælder i den flagsmykkede, solbestraalede By.

Det var den oprindelige Hensigt, at kun en snæver
Kreds af Indbudte skulde have Adgang til »*Tivoli*« nu,
thi officielt aabnedes der ikke før Kl. 4.

Hurtigt viste det sig imidlertid, at det var en uigennem-
førlig Ordning, da man ikke kunde lade saa mange Men-
nesker staa udenfor »*Tivoli*« i en hel Time, og de to Be-

En flagsmykket By med et Opbud af Mennesker.

tjente, som var posteret udenfor, kunde selvsagt ikke holde saa mange Mennesker tilbage.

Følgen var, at der blev en voldsom Trængsel foran Hovedindgangen, og Bilerne, som skulde køre ind, maatte stoppe op for dette Menneskehav.

Da saa man *Kronprins Frederik* stige ud af Vognen og falde ind i en Færdselsbetjents i hvert Fald i en saadan Situation saare vanskelige Rolle, men han opnaaede, hvad han vilde, at skaffe Vejen fri for Bilerne, og han selv saae velsom *Prinsen af Wales* tog Situationen med godt Humør.

Umiddelbart efter kom *Kongen* og *Dronningen* kørende ind til Udstillingen, og man nød det Særsyn, at *Kongen* optraadte i civilt Antræk.

Efter at Formanden for »British Import Union«s Propagandaudvalg — Direktør *Niels V. Nielsen* — havde overrakt *Prinsen af Wales* et Eksemplar af Udstillingens Katalog i Pragtbind, begyndte de kongelige Gæster nu Rundgangen ledsaget af Udstillingskomitéen.

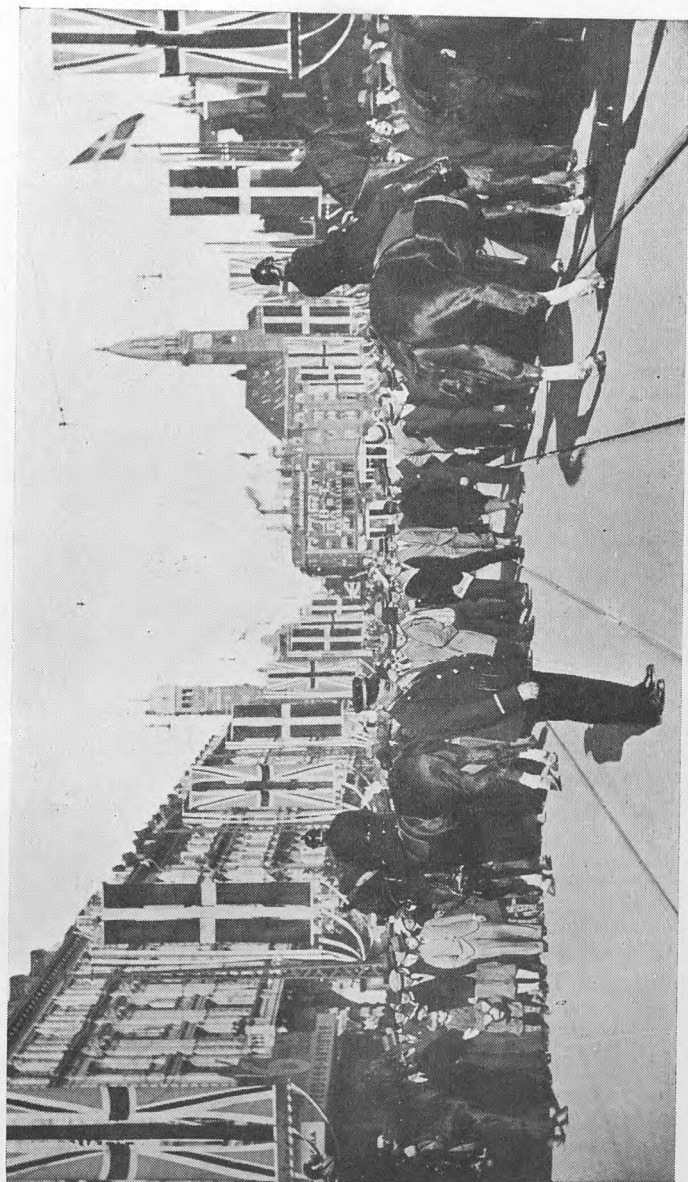
Ved Kunstnerplænen havde tidligere Krigsdeltagere taget Opstilling i to Rækker. I den ene Række stod opstillet 62 Medlemmer af »*De Allieredes Danske Vaabenfæller*«, Danskere, der frivilligt deltog i Verdenskrigen.

I den anden Række stod Medlemmer af »*British Legion*«, Folk, som har deltaget i britiske Krige og som nu opholder sig i København.

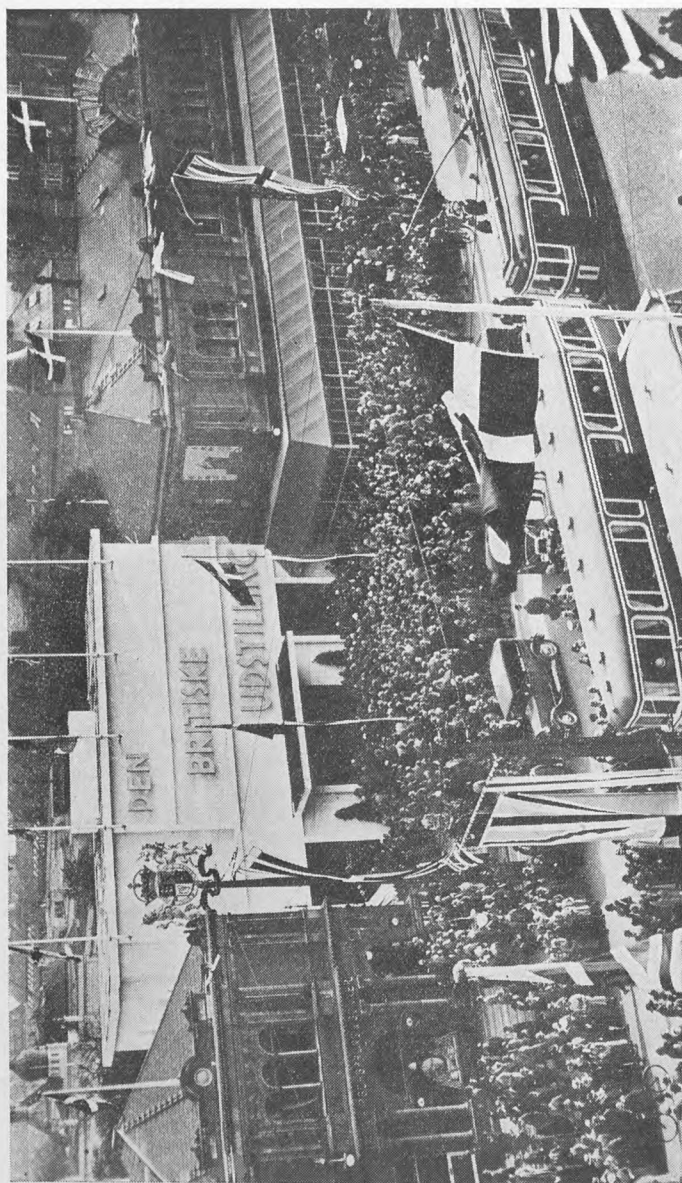
Ogsaa den danske Ingeniør *Sir Martin Abrahamson*, en af de faa Danskere, der er adlet i England, var blandt Deltagerne.

Prinsen af Wales hilste paa de forskellige Krigsdeltagere og spurgte dem ud om, hvor de havde kæmpet o. lign. og underholdt sig længe med flere af dem, bl. a. med den danske Ingeniør *Dinesen*, der for sin Deltagelse i Krigen paa engelsk Side fik Victoriakorset.

Efter Rundgangen i »Tivoli« gik de Kongelige i »Indu-

Beredent Politi holder Mangden i Ave.

Under disse Forhold var det, at Hs. Kgl. Højhed Kronprins Frederik optraadte som Færdselsbetjent.

Kongen og Prinsen af Wales hilser paa tidligere Krigsdeltagere.

stribygningen« og endte med at bese Udstillingen i »Forum«, hvorfra Prinsen af Wales kørte til »Kunstindustri-museet«, i hvis Have 2000 Spejdere afholdt Parade.

Om Aftenen afholdt Drs. Majestæter Kongen og Dronningen et Taffel i Christian d. 7. Palæ til Ære for Prinsen af Wales.

I Taflet deltog *herværende Medlemmer af Kongehuset, Statsministeren, Islands Førsteminister, Udenrigsministeren og Handelsministeren samt den britiske Gesandt og Prinsen af Wales' Følge*; endvidere en Del engelske og danske Herrer af den britiske Udstillings Præsidium og Komité, *Eskadrechefen og Cheferne* for de paa Reden værende britiske Krydsere, samt Hoffets Damer og Herrer m. fl.

Efter Taflet overværede Gæsterne Galaforestillingen i det kongelige Teater, hvor vor berømte Landsmand Kammersanger *Lauritz Melchior* medvirkede velvilligst i »Bajadser«, og en engelsk Ballet opførte »Sylfiderne« til Chopins Valse og Mazurkaer. Næste Nummer var et Interval, hvor en ung Dame klædt som Kadet dansede Reel og Step, saa Scenegulvet rystede.

Balletten sluttede med en lystig, stileret »Hyldest til de smukke Wienerinder« — et Biedermayer-Divertissement, som i høj Grad morede Tilskuerne.

Teatret var udsolgt til dobbelte Priser, og der blev tilbudt vanvittige Priser for Billetter. En Galleriplads var Mand og Mand imellem oppe i en Pris af 35 Kr.

Udstillingen havde den første Dag et Besøg af 25,000 Gæster. Hele den engelske Presse med Undtagelse af »Beaverbrook-Pressen«, omtalte denne Udstilling paa den hjerteligste Maade.

Vore Forlystelser faldt ikke i den engelske Presses Smag, og den advarede især Englænderne mod 3 Ting, nemlig vore Biografteatre, vore Revyer og Golfbaner ved Klampenborg.

Dronningen og Prinsen af Wales ved Speiderparaden i Kunstindustrimuseets Gaard.

Inden Udstillingen officielt var aabnet faldt allerede den første Ordre. Det var »*Det Danske Petroleumsaktieselskab*«, som efter Sigende placerede en Ordre i England paa 30 Millioner Kr. paa Produkter, som Selskabet ellers tidligere havde købt i Amerika.

Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger foretog Indkøb af Varer for mange Tusinde Kroner.

Paa Udstillingens 2. Dag var der et Besøg paa 60,000 Gæster. Hele den engelske Presse udtalte, at det var i rette Tid, vi søgte Samkvem med hverandre. Og det viste sig, at til Trods for, at Import og Eksport i Landene Jordan over gik tilbage, viste Eksporten fra England til Danmark en Stigning fra 14 til 20 pCt.

Der var en mægtig Tilstømning til Udstillingen, og Udstillingskomitéen maatte gentagne Gange rekvirere Politie for at regulere Færdselen.

De populære *Skotter* kunde næppe komme frem, naar de paa deres daglige Marchtur fra Rigenstades Sygehus — ogsaa kaldet »Grødsloppet« — marcherede til »Tivoli«.

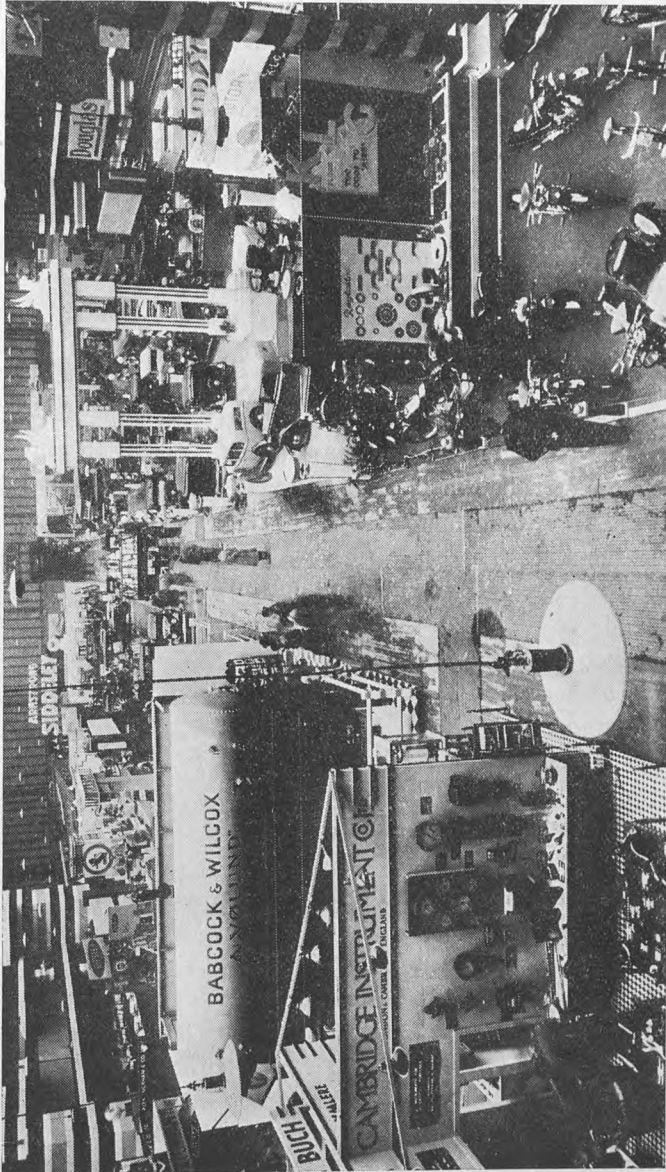
Folk tog i Tusindvis Opstilling paa Skotternes Rute, og om Søndagen maatte Skotterne aflyse Bymarchen Kl. 6 og i Stedet tage Omnibilen, da det viste sig ugørligt at marchere frem gennem Byens Gader.

Skotterne spillede hver Dag fra Kl. 3—5 og om Aftenen fra Kl. 7—10 paa Kunstnerplænen, hvor Major *Burney* med Stolthed lyttede til Tonerne fra det prægtige Orkester, og det mægtige Bifald, som Publikum gav det.

Under den dannebrogfarvede Baldakin lød Musikken ogsaa pragtfuldt.

Den 25. September afholdt »*Politiken*« en Frokost paa »Skydebanen« for de engelske Journalister, og Direktør *Benny Dessau* fra *Tuborg* havde inviteret engelske og danske Medlemmer af Æreskomitéen for Udstillingen til en Frokost i sit pragtfulde Hjem.

Prinsen af Wales havde en travl Søndag. Først var han

Vue over Udstillingen i »Forum«.

i den engelske Kirke, hvortil han kørte i sin pragtfulde Automobil. Han blev modtaget i Vaabenhuset af den britiske Gesandt i Danmark, Sir *Thomas Hohler*, Præsten, Mr. *Ewerett* samt Kirkeværgerne, den amerikanske Gesandt *Frederik Colemann* og Mr. *Braid* samt af de 12 »Sidemen«, hvoriblandt var Legationsraad Mr. *North Winship*, Sir *Martin Abrahamson*, Captain *Jarvis*, Ingeniør *Lønberg-Holm*, Mr. *Stanford* fra den amerikanske Legation og Mr. *Wilson* m. fl.

Kirken var smykket med Efteraarsløv og Kornaks i alle Stolerader og med Blomster omkring Alter og Prædikestol.

Prinsen indtog sin Plads nedenfor Koraabningen.

Pastor *Ewerett* sluttede sin Prædiken med at omtale det nære Venskab mellem England og Danmark, og Guds-tjenesten sluttede med Afsyngelsen af 1. Vers af »God save the king«, hvorpaa Prinsen ledsaget af Gesandten forlod Kirken og kørte til Toldboden, hvor en Baad ventede for at føre ham ud til Kongeskibet, som han besaa i Selskab med *Kronprins Frederik* og vist omkring af Kongeskibet »Dannebrog«s Chef, Kammandørkaptajn *Achermann*.

Efter hastigt at have spist Frokost paa Amalienborg, kørte den engelske Prins til Golfklubbens Bane ved »Eremitagen«, hvortil han ankom Kl. 1½ og blev modtaget af Formanden, Direktør *Hugo Michaelsen*.

Formanden anmodede Prinsen om, at han i Lighed med den danske Konge og Dronning vilde indtræde som Æresmedlem af *Københavns Golfklub*, hvad Prinsen straks takkende indvilligede i og erklærede sig villig til at spille en af Kampene for Klubben mod et svensk Hold, som Klubben havde en Match med, og *Hs. kgl. Højhed* kom til at spille mod den svenske Spiller *Ancarkrona* fra Helsingborg, en ivrig Skytte, Fisker og tip-top Sportsmand.

Prinsen af Wales og den danske Golf-Champignon, Di-

Sekkepiernes ejendommelige Marsch under Koncerten paa Plænen.

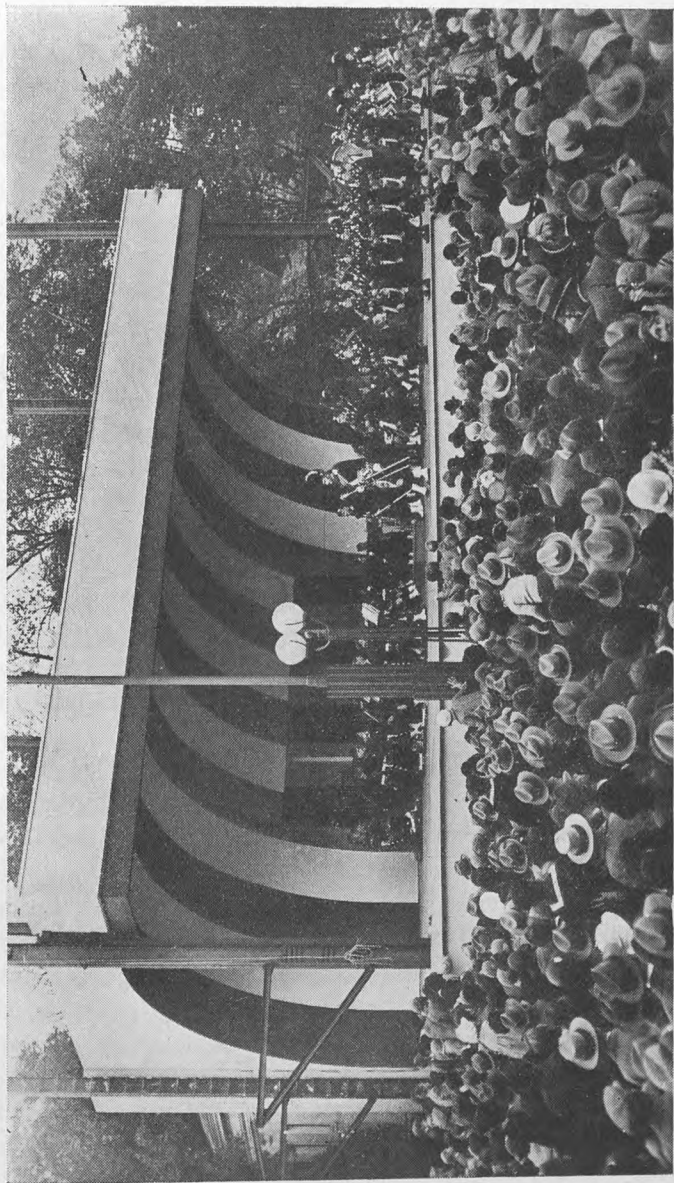
rektør *Hegel* fra »Gyldendal«, havde ogsaa en Match, i hvilken Direktøren gik af med Sejren.

Efter Spillet drak man The i Klubhuset, og derefter besøgte Prinsen Direktør *Hegel* i Springforbi.

Klokken 7 returnerede Prinsen til »Amalienborg«, men allerede klokken 8 kørte han herfra for at begive sig til Christiansborg Slot, hvor Udenrigsminister, Dr. phil. *Munch* og *Frue* gav en Middag til Ære for Udstillingens to Protektorer.

Ved det festligt smykkede Bord sad *Prinsen af Wales*, Fru Udenrigsminister *Munch*, *Kronprins Frederik* og Fru Førsteminister *Asgeirsson*, Statsminister *Stauning* og Fru Minister *Bjørnsson*, Udenrigsminister *Munch* og *Prinsesse Margarethe*, *Prins Axel* og *Lady Hohler*, Førsteminister *Asgeirsson* og Mrs. *Colville*, Lieut. Col. *Colville* og Grevinde *Ahlefeldt-Laurvig*, Sir *Thomas Hohler* og Grevinde *Elgin*, Minister *Bjørnsson* og *Lady Rutherford*.

I Selskabet bemærkedes desuden bl. a. Kirkeminister *Dahl*, Socialminister *Steincke*, Handelsminister *Hauge*, Landbrugsminister *Bording*, Finansminister *Bramsnæs*, Indenrigsminister *Dahlgaard*, Rigsdagens 2 Formænd, den danske Gesandt i London Grev *Ahlefeldt-Laurvig*, Sir *Edward Crowe*, Lord *Ritchie* of Dundee fra Londons Havnebestyrelse, Mr. *Ewerett* fra Tyne Improvement Commission, Mr. *Locock*, Direktør for »The Federation of British Industries«, Jarlen af *Elgin*, Sir *Ernest* og *Lady Benn*, *Prinsen af Wales' Ledsagere* og *Attacherede*, Oberstløjtnant *Piers Leigh*, Sir *Godfrey Thomas*, og Kommandør, Baron *Gyldenkrone*, Lord *Rutherford* og Professor *Niels Bohr*, fhv. Statsminister *Madsen-Mygdal*, Overpræsident *Bülow* og Borgmester *Hedebol*, Kabinetssekretær *Krieger*, Dronningens Sekretær *C. P. M. Hansen* og Minister *Sveinbjørnsson*, Direktør *Overgaard* fra Burmeister & Wain, Direktør *O. A. Andersen* fra Det Forenede Dampskibs Selskab, Grosserer *Ernst Meyer*, Forpagter *Sonne*, Havne-

Begejstrede Tilhørere foran Kunstnerplænen under Skotternes Koncert.

direktør *Laub*; fra Udstillingskomitéen d'Herrer Direktør *Stagsted*, Grosserer *Fode*, Direktør *Bihesen*, Direktør *Buschholm*, Professor *P. O. Pedersen*, Direktør *Benny Dessau*, Direktør *Slomann*, Repræsentanter fra den engelske og danske Presse samt fra Udenrigstjenesten.

Udenrigsministeren udbragte Skaalen for Kong Christian og Kong Georg, Prinsen af Wales og den danske Kronprins Frederik.

Prinsen af Wales holdt en improviseret Tale, hvori han med særlig Varme takkede for den gode Modtagelse, Udstillingen og han selv personlig havde faaet, og Kronprins Frederik udtrykte i en Tale Haabet om, at en varig Forbindelse maatte knytte de to Lande sammen.

Middagen var fra først til sidst præget af en yderst hjertelig Stemning.

— — —

Det engelske Sprog var i de Dage omtrent ved at for-
dunkle vort eget.

En Englænder sagde meget slaaende, at her havde man da let ved at føle sig hjemme; thi Danskerne taler jo alle Engelsk.

Vore Aviser indeholdt flere Spalter engelsk Tekst, og vore kendte Restauranter, Forlystelsessteder og Magasiner samt større Firmaer averterede paa engelsk i samtlige Blade.

Den 26. September aflagde Prinsen af Wales Besøg paa H. C. Ørstedværket, hvor han blev modtaget af Borgmester *Anthon Andersen*, Raadmand *Magius*, Belysningsdirektør *Børresen*, Overingeniør *Johs. Jensen* m. fl.

Derfra kørte Prinsen til den kongelige Porcellainsfabrik, hvor han blev modtaget og vist rundt af den administrerende Direktør *Christensen*. Prinsen modtog her en pragtfuld Vase, signeret af *Richard Bocher*, som Erin-
dring.

Vasen var af den moderne Underglassur og Motivet en dansk Landsby.

Ved Udgangen havde samtlige Arbejdere og Funktionærer taget Opstilling og gav Prinsen et trefoldigt Hurra med paa Vejen.

Nu var det *Carlsberg Bryggerierne*, der stod for Tur, og her modtoges Prinsen paa Hovedkontoret af Carlsberg-Fondets Formand, Professor *A. B. Drachmann*, Direktør *P. C. Poulsen* og Underdirektør *Hjelte-Claussen*.

Prinsen beundrede navnlig den gennemførte Hygiejne og morede sig over at se *Carlsbergs* første Dampmaskine, der var fra Aar 1867.

Som en særlig Hyldest til Prinsen af Wales lod Carlsberg Bryggerierne i Anledning af Prinsens Besøg paa Virksomheden fremstille et specielt Bryg, tilegnet Hs. kgl. Højhed under Navnet »Royal Lager Beer«, der skal have været noget af det herligste, man har kendt i Øl. Dette Bryg blev senere tilstillet Prinsen i England.

Herfra kørte Prinsen til Amalienborg, klædte sig om og deltog i Kongens Fødselsdagstaffel paa »Sorgenfri«, hvorefter han aflagde et kort Besøg hos den britiske Gesandt.

Klokken 7 fandt der en lille privat Sammenkomst Sted hos *Prins Valdemar* paa Bernstorff Slot, hvori bl. a. deltog Prinserne og Prinsesserne *Axel*, *Erik* og *Viggo*, Storfyrstinde *Olga* og *Gemal*, Oberst *Kuwalowski* samt *Prinsesse Eugenie* af Grækenland.

Om Aftenen var Prinsen Gæst i det kongelige Teater, hvor der i Anledning af Kongens Fødselsdag var Festforestilling, og efter Forestillingen inviterede Prinsen Kongehusets yngre Medlemmer til Souper og Dans hos »Nimb«.

I dette Selskab, der talte 36 Personer, saas bl. a. *Kronprins Frederik*, *Prinserne* og *Prinsesserne Axel*, *Erik* og *Viggo* samt en Del engelske og danske Damer og Herrer.

Hos »Nimb« havde Prinsen tilbragt de to foregaaende Aftener, og han syntes at befinde sig godt her, og Kapelmester Warny blev af den engelske Prins gentagne Gange opfordret til at spille bestemte kendte Dansemelodier.

Samme Aften afholdt »British Import Union« en Festbanket hos »Wivex«, hvori deltog ca. 500 Personer.

Menuen bestod af:

<i>Clear Turtle Soup.</i>	<i>Klar Skildpadde Suppe.</i>
<i>Fillets of Plaice de Luxe.</i>	<i>Rødspættefilet</i>
<i>Grilled Mushrooms with Bacon.</i>	<i>m/Luksgarniture.</i>
<i>Roast Duck.</i>	<i>Ristede Muslinger m/Bacon.</i>
<i>Green Salad & Compote</i>	<i>Andesteg.</i>
<i>Ice Bomb »Exhibition«.</i>	<i>Salater og Compot.</i>
<i>Mocca.</i>	<i>Udstillingsbombe.</i>
	<i>Mocca.</i>

Til denne Menu blev serveret:

Sherry Sandeman's Armada.
Roses Blanche, 1928.
Rüdesheimer Bichofsberg, 1929.
Ch. Bell Air, St. Emilion, 1923.
Cape dry, red.
Möet & Chandon.
White Star.
Sandeman's Partners Port.
Cape Amber.
Brandy and Liguers.
Whisky and Soda.

Saa vel de allerede saa populære Skotter som vore egne fortrinlige Musikere under Ledelse af den fortræffelige Københavnerdirigent *Teddy Petersen* underholdt Gæsterne, ligesom Studentersangerne ydede deres sanglige Bidrag ved denne festlige Sammenkomst.

De officielle Taler, som holdtes af d'Herrer Fode, Hovmand, Stagsted, Borgmester Hedebo og Lieut.-Col. Colville fik et uventet og overraskende Plus, da Prinsen af Wales indfandt sig, idet Hs. Kgl. Højhed, der som oven for

fortalt, havde inviteret Kongehusets yngre Medlemmer til en Souper i det nærliggende »Nimb«, for en kort Stund havde forladt dette Selskab for at hilse paa de her fremmødte Gæster.

Besøget var af kort Varighed, men Prinsen fik dog her Lejlighed til at aflægge et eklatant Bevis for den Begejstring, Udstillingen og Hensigten med denne havde affødt i ham, idet han improviseret holdt en Tale der spirituelt og agitatorisk, som den var, dybt understregede Berettigelsen af det Prædikat, som man i engelske Kredse tildelede ham som »Englands Handelsrejsende«.

Stærke Klapsalver hilste naturligvis den handelsøkonomisk underbyggede Tale, og Prinsen tog Afsked for atter at fortsætte hos »Nimb«, hvor saavel han som hele hans Selskab dansede nogle Timer.

— — —

Medens Prinsen om Formiddagen havde travlt med at bese de forskellige Virksomheder, havde Københavns Havn og Frihavsselskabet inviteret Repræsentanter for Londons Havnevæsen paa en Sejlture med Havnedamperen »Grane« gennem Københavns Havn.

Man sejlede først til Sydhavnen og derefter gennem den gamle Havn til Frihavnen. Paa Sejlturen havde man blandt andet Lejlighed til at se Burmeister & Wains Værft.

Turen sluttede ved Karantænestationen, og herfra gik Selskabet til Langelinie-Pavillonen. Her sluttede flere sig til, hvoriblandt Udstillingskomitéens Medlemmer og Udenrigsminister Munch.

Ovennævnte Selskab og Københavns Havn var Værter. Havnedirektør *Laub* præsiderede som Vært.

Af Gæster kan nævnes den engelske Minister for oversøisk Handel Lieut.Col. *John Colville*, Comptroller-General for Departementet for oversøisk Handel, Sir *Edward*

Crowe, Lord *Ritchie* of Dundee, Formanden for Londons Havnevæsen o. fl. a.

Samme Dag ved 4½-Tiden afholdt »Berlingske Tidende« engelsk Reception i det »Berlingske Hus« i Pilestræde. Hele den engelske Ballet, ialt 34 Personer med Prima-ballerinaen *Allica Markowa* og Førstedanserne *Wendy Toye*, *Anton Dolin*, *Ruth French*, *Harald Turner*, *Phyllis Bedells* og *Ninette de Valois* i Spidsen var til Stede. Endvidere Kapelmestrene *Geoffrey Toye* og *Constant Lambert*.

Som Repræsentanter for vor hjemlige kongelige Ballet var mødt Balletinstruktrixen kgl. Solodanserinde *Elna Jørgen-Jensen*, kgl. Solodanserinde Fru *Else Højgaard* og kgl. Solodanser *Leif Ørnberg*. Ligeledes saas Repræsentanter for den Komité, der havde arrangeret den engelske Ballets Besøg, Fru *Adeline Genée-Isitt*, Fru *Grethe Hasselbalch* og Kaptajn *Nellemose* samt de engelske Pressefolk, som opholdt sig her i Byen. Desuden saas: Kontorchef *A. J. Poulsen* fra Udenrigsministeriet, Presseattaché *Aagaard*, Fru *Signe Berling*, Dr. *Vincent Næser*, Redaktørerne *Chr. Gulmann* og *Svenn Poulsen med Fruer* fra »Berlingske Tidende«, Administrator *Henius med Fruer*, Redaktørerne *Carl Th. Jensen* og *Jørgen Bast* fra »B. T.«, Fuldmægtig *Bodenhoff* fra Udenrigsministeriet, Ingeniør cand. polyt. *Ole Scou*, Annoncechef *I. Møller-Holst* samt en Del Medlemmer fra »Berlingske Tidende«s Redaktion og Administration.

Unge, smilende Damer fra Administrationen serverede The og Sandwiches for Gæsterne, og Hr. Redaktør *Poulsen* bød Velkommen og henvendte sig i sin Tale hovedsageligt til de engelske Journalister. Redaktør *Jørgen Bast* talte for den engelske Ballet og rettede en særlig Tak til Fru *Adeline Genée-Isitt*, fordi hun havde ordnet alt vedrørende den engelske Ballets Besøg.

Af andre Talere kan nævnes Dr. *Vincent Næser*, Fru

Adeline Genée-Isitt, Redaktøren af »Dancing Times«, Mr. *Philip, I. S. Richardson* og Redaktør Mr. *Inwood*.

Bagefter besaa Selskabet det »Berlingske Hus« fra Kælder til Kvist, og alle havde kun rosende Ord tilovers for Danmarks ældste Blad.

— Den 27. September var Prinsen Æresgæst ved en Frokost, som Grosserer-Societetet, Industriraadet, Landbrugs- og Søfartsraadet gav paa Skydebanen.

Det var Repræsentationen for Landets fire store Erhverv, der stod som Vært for denne Frokost, der talte 300 Gæster. Klokken ti Minutter over Et ankom Prinsen af Wales ledsaget af den danske Kronprins, og i Forhallen blev de modtaget af Formændene for de 4 Erhverv, nemlig for Industrien Direktør *Overgaard* fra Burmeister & Wain, for Skibsfarten Direktør *A. O. Andersen* fra Det Forenede Dampskibsselskab, for Handelen Grosserer *Ernst Meyer* og for Landbruget Gaardejer *P. Pinstrup*.

Ved denne Lejlighed holdt Prinsen af Wales sin bedste og morsomste Tale, og det endda uden Manuskript.

Prinsen omtalte, hvorledes han gennem sine Rejser Jorden rundt havde lært, at det personlige Kendskab til Landene er det eneste rette. Han havde altid opfordret Englænderne til at lære de fremmede Landes Sprog, hvor til de skulde rejse, men for Danmarks Vedkommende var dette unødvendigt, da alle jo her talte Engelsk.

Prinsen fortalte om de Besøg, han havde aflagt i Formiddagens Løb, bl. a. paa et Par københavnske Skoler, hvor Børnene havde sunget »Tipperary« for ham, og ligegyldigt hvem han havde tiltalt, Gardister, Politibetjente, tilfældige Forbipasserende, alle kunde de engelsk. Prinsen takkede Danmark for den Velvilje, man havde vist ved ene af alle Lande at sætte de engelske Indkøb op. »Vi kan ikke leve af Interessen og Kærligheden alene, Handel maa der til, og jeg tror, at international Handel bygget op paa gensidigt Venskab og Forstaaelse er den Form

for Handel, der i Længden vil skabe mest Tilfredshed og de bedste Resultater«. Prinsen sluttede med at drikke en Skaal og med denne forbinde sin Tak for den store Venlighed og Gæstfrihed, han havde mødt i København, der havde været saa hjertelig, at han følte sig hjemme.

— Om Eftermiddagen den 27. September aflagde Prinsen Besøg paa »Bjergbygaard«, hvor *Prins* og *Prinsesse Erik* var Værter.

Næste Dag afrejste Prinsen i Flyvemaskine til »Wedellsborg« paa Fyn, eskorteret af 9 Marineflyvere.

For at understrege den Betydning, man i engelske Regeringskredse tillagde Udstillingen, kan det ogsaa nævnes, at det engelske Admiralitet havde sendt en Afdeling af den engelske Flaade til København. Krigsskibene laa fortojet ved Langelinie under hele Udstillingen og tiltrak sig i høj Grad Københavnernes Opmærksomhed.

— Vi vil nu se, hvilket Udbytte Udstillingen pekuniært har givet.

De Danske Statsbaner afgav Ordre paa 2 Millioner Kroner for Kul.

Der blev solgt Masser af Varer, og hver Stand modtog et Utal af Bestillinger, som direkte blev afgivet ved de forskellige Stands. Der afsluttedes Kontrakter paa Levering af Kul, Olie og Gummi til Beløb af Millioner Kroner.

Søndag den 9. Oktober lukkede Udstillingen sine Porte, og der var da afgivet for ca. 20 Millioner Kr. Bestillinger foruden den af »Det Danske Petroleums-Selskab« afgivne Ordre.

Dette oversteg selv de dristigste Forventninger, og England havde endda den Glæde at knytte ikke saa faa nye Handelsforbindelser, og det ikke alene med os, men ogsaa med Norge, Sverige og Finland.

Antallet af betalende Gæster var ca. 300,000.

Den engelske Minister for oversøisk Handel, Lieut.-Col.

John Colville, sendte Udstillingskomitéen følgende Telegram:

»I Anledning af den engelske Udstillings Afslutning vil Sir *Edward Crowe* og jeg gerne overfor alle, der har med Udstillingen at gøre, gentage vore Lykønskninger i Anledning af den enestaaende Sukces.

Udstillingen har paa bemærkelsesværdig Maade vist de Muligheder, der ligger i dansk-*engelsk Handelsvenskab*«.

Ligeledes modtog Komitéen en lang Række Takkeskrivelser fra udstillende Firmaer.

Den sidste Udstillingsdag fik Skotterne af Udstillingskomitéen overrakt Erindringsmedallier, og deres Chef fik som Paaskønnelse et kostbart Bæger.

Saaledes forløb den britiske Udstilling i København Aar 1932.

TIVOLI

Naar Foraaret kommer med alle dets smilende Spor,
og Som'ren sig nærmer, mens Lyset, det dejlige, gror,
saa aabner en Have, hvis Navn er saa skøn som en Sang.
Saa aabner en Æventyrhave her midt i vor By! —
Og er den end gammel, den er jo dog straalende ny.
Dens Navn har al Sommerens Ynde og Glæde og Klang.

Her kommer de Gamle med Mindernes dejlige Fragt.
Her danser de Unge til Jazzens bedaarende Takt.
Her leger de Yngste i Barndommens Sol-Karussel. —
Beständig er Haven en Verden for Smil og for Fest —
og Løvet, det hvælver sig grønt for den bytrætte Gæst.
Her er en Oase, hvor Surheden smiles ihjel!

Vel finder man her ogsaa Spor af den nyeste Tid. —
Dog lever bestandig en Mindernes Tone — en blid.
Den nynner om Løv og om Lamper trods Tidens Komfort.
Se blot Pantomimen bag Paafuglens spraglede Fjer.
Det gamle og evige unge det møder du her. —
Her smiler jo Pjerrot — og hvem vender Ansigtet bort.

Det er jo det store og gode, at de, som gaar ind
i Haven, vor Æventyrhave, faar Fest i sit Sind,
faar noget af Barnet i Stemme saavel som i Blik.
Her lever de Toner og Drømme, der favner enhver.
De Ældre, de Unge, hver glemmer de deres Besvær
og smiler ved Mødet med Lys og med Duft og Musik.

Maaske er det dejligst om Aft'nen i Haven at gaa,
mens alt er, som havde just Feeerne aanded derpaa.
Et Æventyrrige er skabt i den larmende By. —
Og her er den Løndom for to, der vil hviske og sligt —
og fjerne sig bort i en Verden af Drøm og af Digt,
mens Fyrværkeriet slaar op mod den natlige Sky.

Naar Foraaret kommer med alle dets smilende Spor,
saa ved vi, at snart springer Portene op — som i Fjor,
som andre bedaarende Somre i Byernes By.
Artister, Cafée, Orkestre og ungt Sværmeri,
og smilende Gøgl vil vi atter fortabe os i.
Her lever det Gamle — men skønt vævet ind i det Ny!

Arnold Hending.
